

การศึกษาคณะลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

จันทร์เพ็ญ ไทยมานิตย์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์)
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

พ.ศ. 2556

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

นางสาวจันทร์เพ็ญ ไทยมานิตย์

ผู้วิจัย

อาจารย์จตุตธีร์ ศิริศรีนรัช, Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

รองศาสตราจารย์สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ, Ph.D.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลพร สอนศรี, D.P.A.

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,

พ.บ., ว.ว.ออร์โทปิดิกส์

คณบดี

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

อาจารย์โชคชัย สุทธาเวช, Ph.D.

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชานโยบายสาธารณะและการจัดการภาครัฐ

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยมหิดล

วิทยานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์)

วันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2556

นางสาวจันทร์เพ็ญ ไทยมานิตย์
ผู้วิจัย

อาจารย์นภเรณู สัจจรักษ์ ชีระฐิติ, Ph.D.
ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์ฐิตารีย์ ศิริศรีรัชชัย, Ph.D.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลพร สอนศรี, D.P.A.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

รองศาสตราจารย์วริยา ชินวรรโณ, Ph.D.
คณบดี
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

รองศาสตราจารย์สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ, Ph.D.
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

อาจารย์รุ่งนภา ตั้งจิตเรณูกุล,
ค.ด. (วิธีวิทยาการวิจัยการศึกษา)
กรรมการสอบวิทยานิพนธ์

ศาสตราจารย์บรรจง มไหสวริยะ,
พ.บ., ว.ว.ออร์โธปิดิกส์
คณบดี
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” นี้ สำเร็จลุล่วงสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.ฐิตารีย์ ศิริศรีษรชัย อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และรองศาสตราจารย์ ดร.สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ ที่เป็นผู้จุดประกายความคิด ให้ความรู้และคำแนะนำในการแก้ไขข้อบกพร่องของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ด้วยความห่วงใยและเอาใจใส่ ตลอดจนเป็นกำลังใจที่ดีเสมอมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร สอนศรี อาจารย์ ดร.รุ่งนภา ตั้งจิตรเจริญกุล และอาจารย์ ดร.นภเรณู สัจจะรักษ์ ธีรฐิติ ที่กรุณาให้ข้อคิดและคำแนะนำจนทำให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น และขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ทุกท่านที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้และประสบการณ์ที่มีคุณค่ายิ่งแก่ผู้วิจัย ตลอดจนช่วยอบรมบ่มเพาะนิสัยให้เป็นคนใฝ่เรียนใฝ่รู้อยู่เสมอ ผู้วิจัยรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เป็นลูกศิษย์ของอาจารย์และรู้สึกสำนึกในพระคุณของท่านเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณเจ้าหน้าที่และบุคลากรของสำนักหอสมุดและคลังความรู้ ที่ได้แนะนำการเก็บข้อมูลและอำนวยความสะดวกในการสืบค้นวิทยานิพนธ์ และขอขอบคุณเจ้าหน้าที่และบุคลากรในมหาวิทยาลัยมหิดลทุกท่าน โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่และบุคลากรในคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ พี่แมว พี่อ้อย และพี่หน้อย ที่ได้อำนวยความสะดวกตลอดระยะเวลาในการศึกษา

ขอขอบคุณ คุณชนิดา สุทธิคณะ กัลยาณมิตรที่ดีที่คอยแนะนำในด้านกระบวนการขั้นตอนการทำวิทยานิพนธ์ ตลอดจนความห่วงใยและให้กำลังใจที่ทำให้การทำวิทยานิพนธ์เล่มนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ป้า พี่สาวและพี่ชายของข้าพเจ้า ที่มอบความรักและกำลังใจ ให้โอกาสในการศึกษา ตลอดจนให้การสนับสนุนแก่ผู้วิจัยในทุกๆ ด้าน จนกระทั่งประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้ ขอขอบพระคุณอย่างยิ่ง

จันทร์เพ็ญ ไทมานิตย์

การศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล

THE STUDY OF MASTER'S DEGREE THESES' FEATURES IN PUBLIC ADMINISTRATION PROGRAMME, FACULTY OF
SOCIAL SCIENCES AND HUMANITIES, MAHIDOL UNIVERSITY.

จันทร์เพ็ญ ไทมานิตซ์ 5136308 SHPA/M

ศศ.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : จิตาธิ์ ศิริศรีรัช, Ph.D., สมบูรณ์ ศิริสรธีรชัย, Ph.D., กมลพร สอนศรี, D.P.A.

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยศึกษาตัวแปรคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ตัวแปรคุณลักษณะ
ด้านการพิมพ์ 2) ตัวแปรคุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย และ 3) ตัวแปรคุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์
และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่อง (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ถึง 2554) ใช้แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยเป็นเครื่องมือ
การวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ประกอบด้วย 1) ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ พบว่า ส่วนใหญ่ทำเสร็จปีพ.ศ.
2552 มากที่สุด 2) ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลา 13-24 เดือน 3) จำนวนหน้าทั้งหมดพบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน
101-200 หน้า 4) จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 101-200 หน้า และ 5) ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า
ส่วนใหญ่ทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทย

2. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ประกอบด้วย 1) วัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่
เพื่อศึกษาและเพื่อหาความสัมพันธ์มากที่สุด 2) เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาหลักการบริหารและ
การบริหารจัดการมากที่สุด 3) แนวคิดและทฤษฎี พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แนวคิดและทฤษฎีการบริหารจัดการภาครัฐมากที่สุด 4) ประเภท
สมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางมากที่สุด 5) จำนวนสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 2-4 ข้อ 6)
สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการและพนักงานราชการมากที่สุด 7) แหล่งที่มาของกลุ่ม
ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลมากที่สุด 8) เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วน
ใหญ่เป็นเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร 9) จำนวนตัวแปรต้น พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 6-10 ตัวแปร 10) จำนวนตัวแปรตาม พบว่า ส่วน
ใหญ่มีจำนวน 1-5 ตัวแปร และ 11) จำนวนเอกสารอ้างอิง พบว่า ส่วนใหญ่มีเอกสารอ้างอิง 26-50 แหล่ง

3. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย 1) ประเภทของงานวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่คืองานวิจัย
เชิงปริมาณ 2) ขนาดของกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 301-400 คน 3) วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ใช้
กลุ่มประชากรศึกษา 4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม 5) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วน
ใหญ่หาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง 6) จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ระบุ
จำนวนผู้เชี่ยวชาญ และ 7) การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Descriptive Statistics

คำสำคัญ : คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต / สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ / คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ /
มหาวิทยาลัยมหิดล

THE STUDY OF MASTER'S DEGREE THESES' FEATURES IN PUBLIC ADMINISTRATION PROGRAMME, FACULTY OF SOCIAL SCIENCES AND HUMANITIES, MAHIDOL UNIVERSITY.

CHANPEN THAIMANIT 5136308 SHPA/M

M.A.(PUBLIC ADMINISTRATION)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: THITARREE SIRISIRSORNCHAI, Ph.D., SOMBOON SIRISUNHIRUN, Ph.D., KAMONPORN SORNSEE, D.P.A.

ABSTRACT

The objectives of this research were to study Master's Degree Theses' features in the Public Administration Programme, Faculty of the Social Sciences and Humanities, Mahidol University, consisting of three variables of theses' features: 1) The publication, 2) The contents, and 3) The research method. The sample for this research were 171 theses of the Master's Degree in the Public Administration Programme, Faculty of the Social Sciences and Humanities, Mahidol University. Data were gathered by employing a research features recording form. Frequency and percentage were also used to analyze the data in this research.

The results of this research were as follows :

1. The features of theses in publications were 1) most theses were finished in 2009, 2) most of the researchers spent 13-24 months doing research, 3) most of theses were 101-200 pages, 4) most theses did not include an appendix, and 5) most of the theses were Thai.

2. The features of the theses contents were 1) most of the objectives were to study relationships, 2) most of the contents in Public Administration were the principles of management and administration, 3) most of the concepts and theories were the concepts of public administration, 4) most hypotheses were uncertain, 5) most had two to four hypotheses, 6) most of the theses were written by officials and public officers, 7) most were from the Subdistrict Administrative Organization, 8) most information was collected from Bangkok, 9) most had six to ten independent variables, 10) most had one to five dependent variables, and 11) most had twenty-six to fifty reference sources.

3. The features of the theses' research methods were 1) most of the research studies were quantitative research, 2) most sample populations were 301-400 persons, 3) most samples were people, 4) most of the studies used a questionnaire, 5) most of the research tools were assessed as reliable and valid, 6) most did not specify the number of experts for the assessment of the research tools, and 7) most of the data analysis used descriptive statistics.

KEY WORDS : MASTER DEGREE THESES' FEATURES / PUBLIC ADMINISTRATION
PROGRAMME / SOCIAL SCIENCES AND HUMANITIES FACULTY /
MAHIDOL UNIVERSITY

215 pages

สารบัญ

	หน้า
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
สารบัญตาราง	ฅ
สารบัญภาพ	ฉ
สารบัญแผนภูมิ	ฐ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย	6
1.3 ปัญหาการวิจัย	6
1.4 ขอบเขตการวิจัย	7
1.5 นิยามเชิงปฏิบัติการ	8
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	9
1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย	10
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	11
2.1 แนวคิดเรื่องคุณลักษณะของงานวิจัย	12
2.1.1 แนวคิดเรื่องการวิจัย	12
2.1.2 แนวคิดเรื่องคุณลักษณะของงานวิจัย	20
2.2 แนวคิดและทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์	22
2.2.1 ความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์	22
2.2.2 ประวัติศาสตร์และวิวัฒนาการของรัฐประศาสนศาสตร์	24
2.2.3 การศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์	34
2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์	56
2.3.1 ส่วนนำ	57

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
2.3.2 ส่วนเนื้อความ	58
2.3.3 ส่วนอ้างอิงหรือส่วนท้าย	59
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	60
2.5 การสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย	68
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	70
3.1 วิธีการวิจัย	70
3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	71
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	72
3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	73
3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	73
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล	74
3.7 การรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน	74
บทที่ 4 ผลการวิจัย	76
4.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์	77
4.2 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย	84
4.3 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย	108
4.4 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554	122
บทที่ 5 การอภิปรายผล	128
5.1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์และผู้วิจัย	128
5.2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย	131
5.3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย	140
5.4 การวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสน- ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหา สาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554	144

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 6 สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	151
6.1 สรุปผลการวิจัย	152
6.2 ข้อเสนอแนะ	156
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาไทย	158
บทสรุปแบบสมบูรณ์ภาษาอังกฤษ	168
บรรณานุกรม	176
ภาคผนวก	181
ภาคผนวก ก แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์	182
ภาคผนวก ข คู่มือลงรหัสข้อมูลแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย	185
ภาคผนวก ค รายชื่อวิทยานิพนธ์ที่นำมาศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์	196
ประวัติผู้วิจัย	215

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
2.1 แสดงพาราไดม์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ ของ Nicholas Henry	44
2.2 แสดงภาพรวม วิวัฒนาการของทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ของ พิทยา บวรวัฒนา	46
3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย	71
4.1 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ	77
4.2 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	79
4.3 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด	80
4.4 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้า ไม่รวมภาคผนวก	81
4.5 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์	83
4.6 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย	84
4.7 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์	87
4.8 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	91
4.9 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน	92
4.10 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน	94
4.11 แสดงผลการศึกษาคุลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	95

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.12 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	99
4.13 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล	101
4.14 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น	104
4.15 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม	106
4.16 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง	107
4.17 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย	109
4.18 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร	110
4.19 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	112
4.20 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	115
4.21 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	117
4.22 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	118
4.23 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	120

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตาราง	หน้า
4.24 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสน- ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระ ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2544 – 2554	122
4.25 สรุปผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2544 – 2554	125

สารบัญภาพ

ภาพ		หน้า
2.1	แสดงวิวัฒนาการของสถาบันการศึกษา ทางรัฐประศาสนศาสตร์ (พ.ศ.2442-2459)	29
2.2	การเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์ของไทย (พ.ศ.2442 – 2516)	32
2.3	แสดงขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตร์	52
2.4	กรอบแนวคิดการวิจัย	69

สารบัญแผนภูมิ

แผนภูมิ	หน้า
4.1 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ	78
4.2 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	79
4.3 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด	81
4.4 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก	82
4.5 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์	83
4.6 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย 5 อันดับแรก	86
4.7 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 5 อันดับแรก	89
4.8 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้	92
4.9 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน	93
4.10 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน	95
4.11 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก	97
4.12 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	100

สารบัญแผนภูมิ (ต่อ)

แผนภูมิ	หน้า
4.13 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 5 อันดับแรก	103
4.14 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น	105
4.15 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม	106
4.16 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง	108
4.17 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย	109
4.18 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร	111
4.19 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก	113
4.20 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	116
4.21 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	117
4.22 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	119
4.23 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	121

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันยังไม่มีนักวิชาการท่านใดที่สามารถให้คำตอบที่เป็นสากลได้ว่าวิชา รัฐประศาสนศาสตร์คืออะไร ในช่วงเวลาหนึ่งที่ผ่านมา แต่ก็มีนักวิชาการรุ่นใหม่ที่เสนอความเห็นไว้บ้าง เช่น Nicholas Henry เสนอไว้ว่า วิชารัฐประศาสนศาสตร์มีเอกลักษณ์ เพราะมีความแตกต่างจาก วิชารัฐประศาสนศาสตร์ในแง่ที่ว่า เป็นวิชาที่ให้ความสนใจต่อการศึกษาโครงสร้างและพฤติกรรม ระบบราชการ รวมทั้งศาสตร์ที่มีระเบียบวิธีการศึกษาเป็นของตนเอง วิชารัฐประศาสนศาสตร์มีความแตกต่างจากศาสตร์การบริหารในแง่ที่ว่า เป็นวิชาการศึกษาในเรื่องขององค์การของรัฐซึ่งมิได้มุ่งแสวงหากำไรดังเช่นองค์กรเอกชน และเป็นวิชาที่สนับสนุนให้องค์การของรัฐมีโครงสร้างกลไกการตัดสินใจและพฤติกรรมของข้าราชการที่ถือถือการให้บริการสาธารณะ ซึ่งได้มีนักวิชาการที่นำเสนอความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์ออกมาอย่างต่อเนื่อง ส่วนใหญ่นั้นจะอธิบายออกมาในรูปแบบต่างๆแล้วแต่ตามความสนใจของสถานการณ์ของโลกในยุคนั้นๆ โดยมีนักวิชาการคนที่จะขอยกมาเป็นตัวอย่างคือ George J. Gordon ซึ่งอธิบายไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์หมายถึง กระบวนการ องค์การ และบุคคลซึ่งดำรงตำแหน่งทางราชการทั้งหลาย และมีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนดและนำเอากฎหมายระเบียบแบบแผนต่างๆซึ่งออกโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ไปปฏิบัติ (พรหมเพ็ญ คุณวพานิชกุล , 2544 : 1) ซึ่งตัวอย่างความหมายข้างต้นแสดงให้เห็นแล้วว่าวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีความหมายได้หลายอย่างแล้วแต่วิธีการนำเสนอในแวดวงวิชาการของนักวิชาการแต่ละท่านตามแต่ละยุค และด้วยความสำคัญของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่มีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศอันเนื่องมาจากเป็นศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของระบบราชการ ทั้งในแง่ของการบริหารและการพัฒนาประเทศทั้งระบบ ซึ่งมีการนำเสนอการพัฒนาแนวคิดเทคนิคต่างๆจนกลั่นกรองมาเป็นทฤษฎีในการบริหารในส่วนต่างๆจนทำให้สามารถนำมาปรับใช้ในการทำงานการบริหาร พัฒนางานราชการทุกภาคส่วนได้จนกระทั่งปัจจุบัน

รัช วัชชัยดิษฐ์ (อ้างถึงใน อุทัย เลาหิเชียร, 2521:45-89) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยโดยกล่าวว่า การศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยเริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ.2442 ซึ่งเป็นปีที่มีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนขึ้นมา โดย

พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว วัตถุประสงค์หลักของโรงเรียนแห่งนี้คือการสอนคนเพื่อจะเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการระดับกลาง และระดับเสมียนพนักงาน สาเหตุที่มีการผลักดันให้มีการจัดตั้งสถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรัฐประศาสนศาสตร์ ดังเช่น โรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนนี้ เป็นผลมาจากความต้องการของประเทศไทยสมัยนั้นที่ต้องการปรับตนเองให้ทันสมัยเพื่อหลีกเลี่ยงลัทธิอาณานิคมที่กำลังระบาดหนักในยุคนั้น การปรับตัวอย่างสำคัญในยุคนั้นคือ การจัดลำดับชั้นของโครงสร้างในการตัดสินใจในระบบบริหารราชการเสียใหม่ มีการจัดตั้งกระทรวงทบวงกรมขึ้นมาใหม่ถึง 6 กระทรวงการปรับตัวดังกล่าวทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกหัดข้าราชการพลเรือนขึ้นมา เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นสมัยใหม่ นั่นจึงเป็นประมเหตุของการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนขึ้นมาซึ่งนั่นก็คือจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เป็นที่มีของการเริ่มต้นในการศึกษาวิชาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ครั้งแรกในประเทศไทย จนกระทั่งได้มีการกำเนิด จุดเริ่มต้นจากการประชุมของนักวิชาการต่างประเทศด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ที่เป็นที่ก่อให้เกิดการวางแผนในการพัฒนาประเทศที่เป็นการนำเอารูปแบบการพัฒนาไปใช้ร่วมกับ แผนชาติ ในสมัยนั้น ที่เรียกว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติซึ่งฉบับที่ 1 ในปี พ.ศ.2501 และอาจกล่าวได้ว่าวิชาต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาด้านแล้วก็คือวิชารัฐประศาสนศาสตร์ทั้งสิ้น ซึ่งเหตุนี้เองที่รัฐประศาสนศาสตร์อาจจะมีลักษณะที่ทำให้เกิดความสับสนในการทำทำความเข้าใจในความหมายที่แท้จริงได้เพราะในบางครั้งการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์อาจจะยึดติดกับการปรับปรุงรูปแบบการบริหารในองค์กรเสียส่วนใหญ่ก่อให้เกิดการเรียนการศึกษาในรายวิชาดังกล่าวที่เกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์เป็นจำนวนมาก

การเรียนการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของไทย ส่งผลให้เกิดองค์ความรู้ต่างๆ ที่เกิดขึ้นมาพร้อมๆ กับกระบวนการของแนวความคิดด้านต่างๆ ทั้งในอดีตและปัจจุบันมากมาย มีทั้งกระบวนการทางความคิดด้านรัฐศาสตร์ กระบวนการทางการบริหารงานภาครัฐ กระบวนการยุติธรรม รูปแบบของระบบกฎหมายที่มีอยู่ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่ได้กำหนดไว้ จนเห็นเป็นพัฒนาการทางด้านการเรียนการศึกษาดังแต่อดีตจนกระทั่งถึงปัจจุบัน โดยอาจจะเรียกได้ว่ารูปแบบพัฒนาการทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์เน้นในเรื่องของความเป็นสหวิทยาการ ทั้งนี้การเรียนการศึกษาในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ อาจมีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัยของการเรียนการศึกษาซึ่งอาจทำให้รูปแบบของความต้องการในการศึกษาอาจมีความต่างกันไป ด้วยปัจจัยต่างๆ ทั้งนี้ในแต่ละสถาบันการศึกษาที่วางแนวทางการศึกษาไว้แตกต่างกันไม่ว่าจะเน้นด้านกฎหมาย ด้านรัฐศาสตร์ ด้านการบริหาร หรือกระบวนการทางการบริหารเพื่อการพัฒนา

ด้วยเหตุผลต่างๆ ที่เกิดขึ้นในบริบททางสังคมเช่นความต้องการในสาขาวิชาชีพเพื่อการประกอบอาชีพของแต่ละยุคสมัยที่ต่างกันอาจจะส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงและการปรับปรุงเพื่อการพัฒนาหลักสูตรทางการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์รวมทั้งมีการเปลี่ยนแปลงด้านการทำการวิจัย การศึกษาการทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเพิ่มขึ้นในหลากหลายด้านทั้งนี้อาจเกิดจากปัจจัยอื่นๆ อีกที่สามารถส่งผลให้เกิดการทำวิทยานิพนธ์ในด้านต่างๆ ที่แตกต่างกันออกไป

ในปัจจุบันมหาวิทยาลัยมหิดลได้เปิดการสอนตามหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งอาจมีความแตกต่างในด้านที่เน้นการให้การศึกษาในแต่ละแนวการสอนแตกต่างกันออกไปจากสถาบันอื่นที่เปิดการเรียนการสอนเช่นเดียวกันโดยแต่ละรายวิชาที่มีการเรียนการสอนตามสาขานี้อาจส่งผลให้เกิดความหลากหลายในการทำวิทยานิพนธ์อันเกี่ยวข้องกับสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่แตกต่างกันออกไป โดยเกิดจากการผ่านกระบวนการทางความรู้ และความคิดของนักศึกษาเอง ซึ่งจะแสดงให้เห็นพัฒนาการทางความคิดในแต่ละยุคสมัย ของนักศึกษาแต่ละรุ่นทั้งนี้ผลจากการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต ในสายของ รัฐประศาสนศาสตร์ จะบ่งชี้ให้เห็นถึงข้อมูลในหลากหลายด้านที่ส่งผลให้เห็นถึงมุมมองทาง การศึกษาทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้หลายมุมมอง จนกระทั่งสามารถทำให้เห็นพัฒนาการ ทางด้านการทำวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งอาจแสดงให้เห็นถึงกระบวนการทางความคิดด้าน รัฐประศาสนศาสตร์ในมหาวิทยาลัยมหิดล นับตั้งแต่ที่ได้เปิดการเรียนการสอนมาจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งนี้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นถึงความเปลี่ยนแปลงด้านรัฐประศาสนศาสตร์ทั้งด้านการทำวิจัย ความ หลากหลายในการทำวิทยานิพนธ์เรื่องต่างๆ ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์โดยเบื้องต้นได้ศึกษา จากการพิจารณาจากการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาในระดับมหาบัณฑิตในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งในการเรียนการสอนตามสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต หลักสูตรศิลปศาสตร มหาบัณฑิต โดยนับตั้งแต่มีการเปิดการเรียนการสอนมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2541 ซึ่งในช่วงแรกก่อนที่จะ เริ่มเรียกว่าสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นแต่เดิมมีการเปลี่ยนแปลงมาจากสาขาวิชาบริหารรัฐกิจ ซึ่งอยู่ในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิตในปัจจุบันนั่นเอง จนกระทั่งมีการเปลี่ยนแปลงมาเป็น สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในปัจจุบัน และได้มีการเพิ่มเติมรายวิชาอื่นๆ เข้ามาด้วยเช่น รายวิชา กฎหมายปกครอง เป็นต้น ซึ่งในปัจจุบันสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ได้ สามารถผลิตมหาบัณฑิตที่ มีความรู้ความสามารถเพื่อเข้าไปทำงานในองค์กรต่างๆ ทั้งภาครัฐและเอกชน

ตั้งแต่ปีการศึกษา 2541 – 2555 มีการเรียนการสอนในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตรวมทั้งสิ้น 15 ปีมาแล้วหากนับจากปีที่ได้มีการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จในสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ นั้นเริ่มตั้งแต่ปีพ.ศ.2544 – 2555 มีจำนวนวิทยานิพนธ์รวมทั้งสิ้น 171 เรื่องที่ได้ ปรากฏรูปเล่มและเผยแพร่ในสำนักหอสมุดและคลังความรู้ของมหาวิทยาลัยมหิดล และจากการ

ทบทวนวรรณกรรมพบว่าการเรียนการศึกษาในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เป็นการเรียนที่มีความเกี่ยวข้องในด้านสังคมโดยเฉพาะหลายด้านทั้งทางด้านกฎหมาย การบริหาร นโยบายสาธารณะ หรือแม้กระทั่ง ด้านการปกครอง ซึ่งตามรายวิชาในสาขาวิชาดังกล่าวนั้นก็มีการเปิดการเรียนการสอนตามรายวิชาดังกล่าวและการผลิตวิทยานิพนธ์ในระดับมหาบัณฑิตนั้นก็อาจมีความแตกต่างกันออกไปหรืออาจเหมือนกัน จึงทำให้ผู้วิจัยตั้งคำถามว่าในการเรียนการสอนสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่เริ่มเปิดเรียนมากกว่าสิบปีมาแล้วนั้นจะมีแนวการศึกษา และการทำวิทยานิพนธ์จากมหาบัณฑิตเป็นอย่างไร และ สามารถสร้างความหลากหลายทางการศึกษา วิชาการ และการปฏิบัติได้จริงได้อย่างไร และประเด็นใดบ้างที่เชื่อมโยงในรายวิชาต่างๆอันเกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์ อย่างไรก็ตามก่อนที่จะเกิดการวิจัยครั้งนี้โดยได้ทำการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยจะทำให้เห็นภาพรวมของคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งจะเป็ประโยชน์ต่อคณาจารย์ในสาขาวิชานี้และเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษา และผู้สนใจในสาขวิชานี้ต่อไป และจำทำให้ทราบว่ามีการอนุมัติให้นักศึกษาได้ทำวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในระดับมหาบัณฑิตนี้ในด้านใดได้บ้าง และแต่ละด้านมีจำนวนเท่าไร และสามารถเป็นประโยชน์ต่อนักศึกษาที่ได้เลือกทำวิทยานิพนธ์ที่สามารถลดความซ้ำซ้อนของการทำวิทยานิพนธ์ทั้งระดับรุ่นเดียวกัน และ รุ่นพี่รุ่นน้องลงได้ และทำให้เลือกทำวิทยานิพนธ์ที่ต่างกันออกไปบ้างเพื่อให้เกิดความหลากหลายในการทำวิทยานิพนธ์ และเพื่อเป็นตัวอย่างในการหาแนวทางที่หลากหลายเมื่อจะประยุกต์ใช้แนวทางการศึกษาดังกล่าว

ในการทำวิทยานิพนธ์นอกจากจะสามารถแสดงให้เห็นถึงแนวคิดความสนใจในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตลอดจนศักยภาพในการทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาและองค์ความรู้ในการจำแนกออกมาเป็นเนื้อหาสาระที่พบในวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ทั้งนี้โดยส่วนใหญ่ นักศึกษาที่จบจากการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษามักจะนำวิชาความรู้ที่ได้มาจากการศึกษาในระดับนี้ไปเพิ่มเติมในส่วนของการงานที่ต้องอาศัยความรู้ความสามารถทางด้านวิชาการเป็นส่วนมาก และการศึกษาในด้านการศึกษาการบริหาร องค์การก็ต้องอาศัยความรู้ด้านวิชาการไปพร้อมๆ กับความสามารถในการบริหารของบุคลากรทางการศึกษาด้วย

แม้ว่ามหาวิทยาลัยมหิดลมีการเปิดการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตร์แบบเต็มรูปแบบเพิ่มขึ้นซึ่งส่งผลต่อการเพิ่มขึ้นของวิทยานิพนธ์มากมายแต่ก็ยังนับว่าน้อยมากที่จะมีการรวบรวมออกมาเป็นองค์ความรู้ที่ศึกษาที่จะทำให้อาสาสมัครด้านนี้ยังหาความหมายหรือหลักการที่ชัดเจนได้ แต่ทั้งนี้จากการที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้มีการเปิดการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตร์มาเป็นระยะเวลานานตั้งแต่ปีการศึกษา 2541-2555 และแม้จะเป็นการเปิดเฉพาะระดับบัณฑิตศึกษาก็ตามยังก่อให้เกิดการผลิตวิทยานิพนธ์ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ขึ้นเป็นจำนวนมาก ทำให้

วิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ มีความหลากหลายตามลักษณะองค์ประกอบและมีความหลากหลายในแง่ของความสัมพันธ์กับศาสตร์อื่นๆด้วย

จากการสำรวจเบื้องต้นและการศึกษาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่ทำขึ้นมาในรูปแบบของวิทยานิพนธ์ ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในเบื้องต้น พบว่าส่วนใหญ่เป็นการศึกษาค้นคว้าเพื่อพัฒนากระบวนการบริหารราชการในองค์กรราชการ การศึกษาปัญหาที่เกิดขึ้นและศึกษาพฤติกรรม ความพึงพอใจของประชาชน ในการบริหารงานภาครัฐ เพื่อหาคำตอบในการวิจัยเพื่อประโยชน์ในการพัฒนาเฉพาะหน่วยงานองค์กรที่ผู้วิจัยแต่ละคนสนใจและเพื่อเนื้อหาสาระในส่วนที่นักวิจัยต้องการจะศึกษาเท่านั้น ซึ่งก่อให้เกิดการเพิ่มขึ้นในองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่หลากหลาย และ มีความแตกต่างกันทั้งรูปแบบการดำเนินการวิจัย องค์ความรู้ที่ผู้วิจัยต้องการจะศึกษา หรือแม้กระทั่งวิธีการวิจัย ที่เพิ่มขึ้นก่อให้เกิดความสงสัยในปัญหาดังกล่าวที่วิทยานิพนธ์ ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ที่ผลิตขึ้นมานับตั้งแต่อดีต ถึงปัจจุบัน มีความหลากหลายในด้านต่างๆอย่างไร จึงนำไปสู่ความต้องการของผู้วิจัย ในการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยนับตั้งแต่เริ่มที่มีการเริ่มปรากฏปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จคือ ปีพ.ศ. 2544 – 2554 รวมทั้งสิ้น 171 เล่ม เพื่อศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 ด้วยตัวแปรคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์

นางลลิตา วิรัชชัย (2542:51) ได้กล่าวจำแนกถึงคุณลักษณะของงานวิจัย โดยอธิบายว่าตัวอย่างของตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยประกอบด้วย 3 กลุ่ม คือ 1) ตัวแปรเกี่ยวกับ ลักษณะการพิมพ์ ได้แก่ ปีที่พิมพ์ จำนวนหน้า คุณภาพการพิมพ์ หน่วยงานต้นสังกัดของผู้วิจัย 2) ตัวแปรเกี่ยวกับ เนื้อหาสาระของงานวิจัย (Substance) ได้แก่ ประเภททฤษฎีที่ใช้ การตั้งสมมติฐานการวิจัย ลักษณะกรอบความคิดในการวิจัย ความลึกซึ้งของปัญหาวิจัย จำนวนเอกสารอ้างอิง จำนวนเอกสารอ้างอิงเฉพาะส่วนงานวิจัยที่ทันสมัย ประเภทของตัวแปรต้น ประเภทของตัวแปรตาม ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตัวแปรต้น จำนวนตัวแปรตาม 3) ตัวแปรที่เกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย (Research Methodology) ได้แก่ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ลักษณะแบบแผนการวิจัย วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน ระยะเวลาการทดลอง ลักษณะผู้ทำการทดลอง ประเภทสถิติวิเคราะห์ที่ใช้ การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น

จากการศึกษาและการสำรวจวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ตั้งแต่ปีการศึกษาที่มีการสำเร็จการศึกษา และมีการเผยแพร่วิทยานิพนธ์ที่สามารถพบรูปเล่มจริงในหอสมุดและคลังความรู้ คือ พ.ศ. 2544-

2554 มีวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จทั้งสิ้น 171 เรื่อง และพบว่าการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ นั้นยังไม่มีผู้วิจัยในประเด็นดังกล่าว ซึ่งส่วนใหญ่การทำวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ส่วนใหญ่จะศึกษาถึงรูปแบบ เทคนิค ในการบริหารงานภาครัฐ และวิธีการปรับปรุงการทำงานและระบบการบริหารงานภาครัฐ ซึ่งเป็นการเน้นการศึกษาในด้านสาระของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ และเป็นการศึกษาจากหลากหลายองค์กร อันเนื่องมาจากในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลมีผู้เข้าศึกษาต่อในระดับบัณฑิตศึกษาเป็นจำนวนเพิ่มขึ้น ซึ่งทำให้มีการเพิ่มขึ้นของจำนวนวิทยานิพนธ์ด้านนี้เป็นจำนวนมากขึ้น ด้วยเหตุนี้เองผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะทำการศึกษาวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544-2554 ซึ่งจะทำให้ทราบถึงขอบเขตองค์ความรู้ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้ทราบถึงสถานภาพและทิศทางการวิจัยด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งจะเป็พื้นฐานข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาศาสตร์การเรียนการสอนต่อไป ซึ่งการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ครั้งนี้ จะทำการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตทั้งสาขาวิชาและทำการศึกษางานวิจัยที่ทำออกมาเป็นวิทยานิพนธ์ทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งจะทำให้ได้ข้อสรุปที่เป็นภาพรวมของคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ทั้ง 3 ด้านทางรัฐประศาสนศาสตร์อย่างครอบคลุมชัดเจน

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.3 ปัญหาการวิจัย

1.3.1 คุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีลักษณะอย่างไร

1.3.2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตามแนวคิดและทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์ เป็นอย่างไร

1.3.3 เนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ ในวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ.2544 – 2554 เป็นอย่างไร

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยได้กำหนดขอบเขตของการวิจัยดังต่อไปนี้

1.4.1 ขอบเขตด้านประชากรที่ใช้ในการศึกษา

วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ.2544-2554 มีจำนวนทั้งสิ้น 171 เรื่อง โดยเกณฑ์ในการคัดเลือกวิทยานิพนธ์ คือ คัดเลือกเฉพาะวิทยานิพนธ์สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในหอสมุดและคลังความรู้มหาวิทยาลัยมหิดล และเป็นวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 - 2554

1.4.2 ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัย โดยทำการศึกษาวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จตั้งแต่ พ.ศ. 2544 -2554 รวม 171 เรื่อง ของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งสามารถศึกษาโดยใช้วิธีการศึกษาจากคุณลักษณะของงานวิจัยตามการจำแนกจัดกลุ่มคุณลักษณะของงานวิจัยตามแนวคิดของนงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรดังต่อไปนี้

1) ตัวแปรคุณลักษณะด้านการพิมพ์ คือ 1. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ 2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 3. จำนวนหน้าทั้งหมด 4. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 5. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

2) ตัวแปรคุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย คือ 1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2. เนื้อหาสาระ 3. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย 4. ประเภทสมมติฐาน 5. จำนวนสมมติฐาน 6. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7. แหล่งที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 8. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9. จำนวนตัวแปรต้น 10. จำนวนตัวแปรตาม 11. จำนวนเอกสารอ้างอิง

3) ตัวแปรคุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย คือ 1. ประเภทของงานวิจัย 2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4. ประเภทของเครื่องมือ 5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.4.3 ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ช่วงระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูลเดือนตุลาคม 2555 – เมษายน 2556 (เริ่มเก็บข้อมูลหลังจากได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน)

1.5 คำนิยามเชิงปฏิบัติการ

1.5.1 วิทยานิพนธ์ หมายถึง รายงานการค้นคว้าวิจัยที่นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยจะต้องทำตามข้อกำหนดคิวิทยานิพนธ์ของบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอสำเร็จการศึกษาตั้งแต่ปีพ.ศ.2544- 2554

1.5.2 รัฐประศาสนศาสตร์ หมายถึง สาขาวิชาหรือวิชาที่ศึกษาถึงเรื่องของระบบการบริหารงานภาครัฐที่ครอบคลุมหลากหลายสาขาที่เกี่ยวข้องกับงานด้านสาธารณะอันมีการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประชาชนในแง่ของการสนองตอบความต้องการของประชาชนโดยผ่านกระบวนการในระบบทางการเมืองและการปกครองที่ผ่าน 3 องค์กรสำคัญคือ องค์กรฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการโดยมีการกลั่นกรองออกมาในรูปแบบของนโยบายสาธารณะ

1.5.3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ หมายถึง ข้อมูลด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่นำมาศึกษาโดยทำออกมาในรูปแบบวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีการเผยแพร่อยู่ในหอสมุดและคลังความรู้ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จนับตั้งแต่ปีพ.ศ.2544 – 2554 รวมทั้งสิ้น 171 เล่ม ซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ 3 ด้าน ได้แก่ คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย และคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

1.5.4 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ด้านการพิมพ์ ได้แก่ 1. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ 2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 3. จำนวนหน้าทั้งหมด 4. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 5. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

1.5.5 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ได้แก่ 1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2. เนื้อหาสาระ 3. แนวคิดทฤษฎีหลัก 4. ประเภทสมมติฐาน 5. จำนวนสมมติฐาน 6. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7. แหล่งที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 8. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9. จำนวนตัวแปรต้น 10. จำนวนตัวแปรตาม 11. จำนวนเอกสารอ้างอิง

1.5.6 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ได้แก่ 1. แบบแผนการวิจัย 2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4. ประเภทของเครื่องมือ 5. คุณภาพของเครื่องมือ 6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือการวิจัย 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

1.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1.6.1 ทำให้เข้าใจคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.6.2 ทำให้ได้ข้อสรุปทางการวิจัยของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จากงานวิจัยเชิงปริมาณและคุณภาพ

1.6.3 ผลการวิจัยสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลสำหรับผู้สนใจทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เพื่อใช้เป็นข้อมูลพื้นฐานในการทำวิจัย และใช้สำหรับคณาจารย์ที่ต้องการข้อมูลทางการศึกษาและพัฒนารูปแบบทางการสอน หรือทำวิทยานิพนธ์

1.6.4 ผลการวิจัยสามารถใช้เป็นแนวทางในการปรับปรุงหลักสูตรทางรัฐประศาสนศาสตร์ ทางด้านการกำหนดเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ในการเรียนการศึกษาเพื่อให้เกิดความสมดุลและความหลากหลายทางการศึกษาและการวิจัย

1.7 กรอบแนวคิดการวิจัย

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ 1. ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ 2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 3. จำนวนหน้าทั้งหมด 4. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 5. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์
คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย 1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2. เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 3. ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ 4. ประเภทสมมติฐาน 5. จำนวนสมมติฐาน 6. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7. แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 8. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9. จำนวนตัวแปรต้น 10. จำนวนตัวแปรตาม 11. จำนวนรวมเอกสารอ้างอิง
คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย 1. ประเภทของงานวิจัย 2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

แหล่งที่มา : การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ตามแนวคิดของนางลักษณ์ วิรัชชัย (2542:51)

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้ศึกษาได้รวบรวม แนวคิด และทฤษฎีรวมทั้งผลการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องของนักวิชาการไทยและต่างประเทศ เพื่อ ศึกษาและทำความเข้าใจถึงแนวคิดของคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การศึกษาครั้งนี้จึงเป็น การทบทวนวรรณกรรมซึ่งครอบคลุมเนื้อหาสาระสำคัญดังต่อไปนี้

- 2.1 แนวคิดเรื่องคุณลักษณะของงานวิจัย
- 2.2 แนวคิดและทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์
- 2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
- 2.5 การสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย

การเรียนการศึกษาใน สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล ก่อให้เกิดการศึกษาการผลิตงานวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์เพิ่มขึ้น ซึ่งตั้งแต่นั้นมาปรากฏงานวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลตั้งแต่ปีพ.ศ.2544- 2554 เรื่องต่างๆในสาขาวิชาดังกล่าวมากมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจในสถานะองค์ความรู้ใหม่ๆที่รวบรวมไว้เป็นระบบมากขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงทำการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ซึ่งเป็นเรื่องที่จะทำให้เกิดการรวบรวมแนวคิด ข้อค้นพบต่างๆ และก่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในอนาคต

การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ถือเป็นการรวบรวมข้อมูลคุณลักษณะของงานวิจัยที่ทำออกมาเป็นวิทยานิพนธ์ ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เป็นการรวบรวมแนวเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ และองค์ความรู้ต่างๆที่ยังกระจายอยู่ให้เป็นระบบและทำให้เกิดการค้นคว้าเพิ่มเติมที่ง่ายขึ้นและเป็นระบบที่ชัดเจนยิ่งขึ้นจึงมีการศึกษาทบทวนวรรณกรรมเรื่องต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ดังต่อไปนี้

2.1 แนวคิดเรื่องคุณลักษณะของงานวิจัย

“การวิจัย” ถือเป็นการค้นคว้าในสิ่งที่ต้องการศึกษาโดยใช้หลักการของเหตุผลมีการตั้งปัญหาเพื่อทดสอบสมมติฐานตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้อย่างเป็นแบบแผนในแต่ละสาขาวิชาซึ่งมีลักษณะของเนื้อหาและคุณลักษณะอื่นๆที่แตกต่างกันออกไป และในการวิจัยครั้งนี้จึงต้องการศึกษาลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อแสดงให้เห็นคุณลักษณะของงานวิทยานิพนธ์แต่ละเล่มซึ่งมีส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณลักษณะของการวิจัย ดังต่อไปนี้

2.1.1 แนวคิดเรื่องการวิจัย

มีนักวิชาการหลายท่านได้ให้ความหมายของงานวิจัยซึ่งในที่นี้หมายถึงงานวิจัยที่ทำออกมาในรูปแบบวิทยานิพนธ์ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.1.1.1 ความหมายของ “การวิจัย”

การให้ความหมายหรือคำนิยามเกี่ยวกับ การวิจัย มีนักวิชาการหลายท่านที่ได้อธิบายถึงความหมายของการวิจัยเอาไว้มากมายหลายแนวคิดแต่ในภาพรวมนั้นแนวทางการให้

ความหมาย ของการวิจัยของนักวิชาการแต่ละท่านก็ตั้งอยู่บนพื้นฐานแนวคิดที่คล้ายกันแต่อาจแตกต่างกันตามแต่แนวทางของแต่ละท่าน เพื่อให้เกิดประโยชน์ในการศึกษาทำความเข้าใจในเรื่องคุณลักษณะของงานวิจัยมากยิ่งขึ้น ผู้วิจัยจึงสรุปความหมายของการวิจัยไว้โดยสังเขปดังนี้

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 และ สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (อ้างถึงใน สุทธิ ชัตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์, 2553:5) ได้นิยามความหมายของ การวิจัยไว้อย่างคล้ายคลึงกันโดยสามารถสรุปได้ว่า “การวิจัย” หมายถึง การสะสม การรวบรวม การค้นคว้า เพื่อหาข้อมูลอย่างถี่ถ้วนตามหลักวิชาการเป็นกระบวนการแสวงหาความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องในสิ่งที่ต้องการศึกษา มีการเก็บรวบรวมข้อมูลจัดระเบียบข้อมูลและวิเคราะห์ ตีความหมายที่ได้จากผลการวิเคราะห์ ทั้งนี้เพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบอันถูกต้อง จากความหมายข้างต้นสอดคล้องกับแนวคิดเรื่อง “การวิจัย” ของ สุทธิ ชัตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์ (2553:5) ที่ได้อธิบายว่า การวิจัย หมายถึง การแสวงหาข้อเท็จจริงหรือความรู้ที่เป็นระบบแบบแผน ถูกต้องตามหลักวิชาการ เพื่อหาคำตอบ พิสูจน์ปรากฏการณ์บางอย่าง ตลอดจนการสร้างความรู้ กฎเกณฑ์ หรือทฤษฎีใหม่ที่สามารถนำไปใช้อ้างอิง พยากรณ์และควบคุมปรากฏการณ์บางอย่างให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมได้

จากความหมายและทัศนะของนักวิชาการที่มีต่อ การวิจัย นั้น ส่วนใหญ่จะอิงมาจากการตีความหรือการจำแนกว่าก่อนที่จะเป็น การวิจัย ต้องผ่านกระบวนการใดๆบ้าง อ้างอิงไปถึงข้อมูลของสิ่งที่นักวิจัยต้องการจะศึกษา โดยเน้นที่กระบวนการที่ต้องเป็นระบบแบบแผน ดังนั้นจึงสามารถสรุปความหมายของ การวิจัย ได้ว่า “การวิจัย” คือ กระบวนการในการแสวงหาความรู้ ข้อเท็จจริง ที่เป็นระบบแบบแผน โดยใช้หลักการอ้างอิงในความรู้ต่างๆที่ถูกต้องตามหลักวิชาการ เพื่อให้ได้ข้อค้นพบ ข้อมูลใหม่หรือเพื่อคาดการณ์เหตุการณ์ต่างๆอย่างเป็นระบบ

โดยในงานวิจัยครั้งนี้เป็น การนำงานวิจัยที่ทำออกมาเป็นวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเฉพาะสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีที่ปรากฏเล่มวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 รวมทั้งสิ้น 171 เรื่อง

2.1.1.2 วัตถุประสงค์ ของ “การวิจัย”

จากการศึกษาความหมายของการวิจัยพบว่าการวิจัยมีความหมายในเชิงกระบวนการที่เป็นแบบแผนดังนั้นเมื่อเกิดกระบวนการของการวิจัย ก็ย่อมต้องทำให้เกิดความสงสัยในกระบวนการวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามมาด้วยซึ่งมีนักวิชาการที่ได้กล่าวถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้อย่างชัดเจน ดังนี้

พวงรัตน์ ทวีรัตน์ (อ้างถึงใน สุทธิ ชัตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์ , 2553:6) ได้อธิบายถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัยไว้ว่ามีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อการสร้างองค์ความรู้หรือทฤษฎี เนื่องจากธรรมชาติของมนุษย์มีความอยากรู้อยากเห็นและอยากรู้เหตุผลของปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้น จึงทำการวิจัยเพื่อหาคำตอบทำให้เข้าใจและมีความรู้ใหม่ๆ เป็นการเพิ่มพูนวิทยาการให้กว้างขวางลึกซึ้ง

2. เพื่อแก้ไขปัญหา ในการดำรงชีวิตของมนุษย์มักมีปัญหาหรือเหตุขัดข้องเกิดขึ้นอยู่เสมอ เช่น ปัญหาในการทำงาน ปัญหาสิ่งแวดล้อม ปัญหาจราจร เป็นต้น มนุษย์จึงจำเป็นต้องทำการวิจัยเพื่อศึกษาถึงสาเหตุของปัญหา และแนวทางแก้ไขปัญหา

3. เพื่อทดสอบหรือตรวจสอบข้อเท็จจริง ความรู้และทฤษฎีที่ได้มา เนื่องจากข้อเท็จจริงหรือความรู้ที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ตามเวลาและสถานการณ์ที่แตกต่างกัน จึงควรมีการทดสอบว่าความรู้หรือทฤษฎีเหล่านั้น สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้อีกหรือไม่

ดังนั้นอาจกล่าวได้ว่าการตั้งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยแต่ละเล่มจึงขึ้นอยู่กับปัจจัยในหลายๆด้านของนักวิจัยอันเกี่ยวข้องกับข้อมูลในส่วนของเรื่องที่ต้องการจะศึกษาวิจัย และเพื่อให้เข้าใจได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ยังมีนักวิชาการบางท่านที่กล่าวถึงหน้าที่สำคัญของวัตถุประสงค์ของการวิจัยออกเป็น 3 ประการเช่นเดียวกันคือ

ณรงค์ โพธิ์พยุหานันท์ (2550:29) ได้อธิบายว่าวัตถุประสงค์ของการวิจัยถือเป็นด้านแรกที่สำคัญของการทำวิจัยที่จะบอกรายละเอียดต่างๆให้ทั้งผู้วิจัยเอง และผู้อ่านได้ทราบถึงรูปร่างหน้าตาของการวิจัยนั้นเป็นอย่างไร การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยจึงเปรียบเสมือนเป็นการกำหนดแบบแปลนของสถาปนิกในการสร้างบ้านหรือแบบแปลนกระดูกงูของโครงสร้าง ซึ่งจะต้องกำหนดรายละเอียดที่ชัดเจนซึ่งหน้าที่สำคัญของวัตถุประสงค์คือ

1. เพื่อกำหนดประเด็นปัญหาของการวิจัย การกำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นการกำหนดจุดมุ่งหมายเฉพาะในการศึกษาประเด็นต่างๆ ที่สำคัญของปัญหาว่ามีอะไรบ้างจะเกี่ยวข้องกับเนื้อหาและตัวแปรใดบ้าง

2. เพื่อกำหนดแนวทางของการวิจัย การกำหนดวัตถุประสงค์ที่ชัดเจนจะเป็นการวางแนวทางหรือทิศทางของการวิจัยว่าจะดำเนินไปในลักษณะไหน เช่น เป็นการทดลองหรือการสำรวจ หรือการสังเกตการณ์ การกำหนดแนวทางที่ชัดเจนทำให้ผู้วิจัยสามารถกำหนดวิธีดำเนินการวิจัยได้ถูกต้องเหมาะสม

3. เพื่อกำหนดขอบเขตของการวิจัย วัตถุประสงค์เป็นเครื่องชี้ขอบเขตของการวิจัยว่าครอบคลุมแค่ไหนซึ่งบางครั้งการวิจัยจึงจำเป็นต้องระบุขอบเขตในลักษณะต่างกัน เช่น อาจะระบุขอบเขตในแง่ของวิธีการ ขอบเขตในแง่ของกลุ่มประชากร ขอบเขตในแง่ของระยะเวลา หรือ ขอบเขตในแง่ของสถานที่ก็ได้

โดยสรุปแล้ววัตถุประสงค์จึงถือเป็นเครื่องชี้ทางเดินให้นักวิจัยไม่เดินหลงทางสามารถเดินไปยังเป้าหมายได้ถูกต้องในประเด็นวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่ นักวิชาการได้อธิบายถือเป็นวัตถุประสงค์ที่สามารถอธิบายได้ครอบคลุมและชัดเจนสามารถนำมาใช้ในการอธิบายตามหลักวิธีการทำวิจัยซึ่งในที่นี้หมายถึง งานวิจัยที่ทำออกมาเป็นวิทยานิพนธ์นั่นเอง

2.1.1.3 ประเภทของ “การวิจัย”

จากการศึกษาความหมายของ “การวิจัย” จะพบว่ามีความหมายที่มากมายซึ่งก่อให้เกิดเป็นประเภทของการวิจัยที่มีนักวิชาการได้กล่าวถึงประเภทของการวิจัยไว้ดังนี้

ในส่วนของประเภทของการวิจัย ไชยวัฒน์ รุ่งเรืองศรี (2550) ได้อธิบายว่ามีการจำแนกประเภทของการวิจัยโดยอาศัยเกณฑ์ต่างๆ ดังนี้

ศาสตร์ หรือสาขาวิชา ได้แก่ การวิจัยด้านพฤติกรรมศาสตร์ การวิจัยด้านมนุษยศาสตร์ และการวิจัยด้านวิทยาศาสตร์

ประโยชน์หรือเป้าหมาย ได้แก่ การวิจัยพื้นฐาน หรือการวิจัยบริสุทธิ์ การวิจัยประยุกต์และการวิจัยเชิงปฏิบัติการ

จุดมุ่งหมาย ได้แก่ การวิจัยเชิงพรรณนาหรือการวิจัยเชิงบรรยาย การวิจัยเชิงอธิบายและการวิจัยเชิงพยากรณ์

ลักษณะของข้อมูล ได้แก่ การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ หรือคุณลักษณะ

การจัดเก็บข้อมูล ได้แก่ การวิจัยโดยวิธีเฝ้าสังเกต การวิจัยเชิงทดลอง การวิจัยเอกสาร การวิจัยเชิงสำรวจ และการศึกษาเฉพาะกรณี

ระยะเวลาในการวิจัย ได้แก่ การวิจัยแบบตัดขวางและการวิจัยเชิงระยะยาว เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับวิทยานิพนธ์ที่นำมาศึกษาคุณลักษณะในครั้งนี้ ตามกลุ่มเนื้อหาด้านวิชาการซึ่งในการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ครั้งนี้ผู้วิจัยจะทำการแบ่งตามลักษณะของข้อมูลซึ่งสอดคล้องกับลักษณะของวิทยานิพนธ์ที่ได้ทำการสำรวจในเบื้องต้นซึ่งมีนักวิชาการหลายท่านได้กล่าวถึงประเภทของการวิจัยที่แบ่งตามลักษณะของข้อมูลไว้ดังนี้

สุทธิ ชัดติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์ (2553:31) ได้อธิบายในส่วนนี้อาไว้ว่าหากแบ่งการวิจัยตามลักษณะของข้อมูลจะพบว่าสามารถแบ่งได้โดยใช้คุณลักษณะของข้อมูลที่ต้องการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นเกณฑ์ในการแบ่งซึ่งสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทดังนี้

1. การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) คือ การวิจัยที่ค้นหาความรู้โดยอาศัยข้อมูลที่วัดได้ในเชิง “ตัวเลข” จากกลุ่มประชากรหรือกลุ่มตัวอย่างและใช้สถิติเป็นเครื่องมือในการวิเคราะห์และทดสอบและรายงานข้อมูลภายใต้ระบบและระเบียบวิธีทางวิทยาศาสตร์

2. การวิจัยเชิงคุณภาพหรือคุณลักษณะ (Qualitative Research) คือ การวิจัยที่ค้นหาความรู้โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ไม่สามารถวัดได้เป็นตัวเลขเป็นข้อมูลเชิงสัญลักษณ์หรือคุณลักษณะที่ให้รายละเอียดของข้อเท็จจริง และการใช้การวิเคราะห์ตีความหรือการวิพากษ์เพื่อจัดกลุ่ม หาคุณสมบัติร่วมกันของปรากฏการณ์ที่ศึกษา ตลอดจนการตีความข้อมูลและบริบทต่างๆที่เกี่ยวข้องที่จะช่วยให้เข้าใจเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เป็นนามธรรม เช่น ความคิดเห็น ค่านิยม ความรู้สึก และคุณธรรม ฯลฯ ได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น

เช่นเดียวกับ ณรงค์ โพรฟถุยานันท์ (2550:36) ที่ได้ให้แนวคิดในการแบ่งประเภทของงานวิจัยตามลักษณะของข้อมูลไว้ว่า มี 2 ประเภทซึ่งก็คือ งานวิจัยเชิงปริมาณ และงานวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ได้อธิบายไว้ว่า การวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการวิจัยที่อาศัยข้อมูลในเชิงปริมาณ การวิเคราะห์ข้อมูลต้องใช้วิธีการทางสถิติวิเคราะห์ ส่วน การวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการวิจัยที่อาศัยข้อมูลในเชิงคุณลักษณะ ไม่สามารถแปลงเป็นตัวเลขได้ ต้องใช้หลักทางตรรกศาสตร์ช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

ซึ่งจากการสำรวจคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ที่จะทำการศึกษาคุณลักษณะในเบื้องต้นก็พบว่าหากทำการจัดประเภทของการวิจัยเป็นประเภทต่างๆจะสามารถใช้เกณฑ์การแบ่งตามคุณลักษณะของข้อมูลซึ่งพบว่าในการวิจัยได้มีการระบุไว้อย่างชัดเจนในส่วนนี้แล้วและสอดคล้องกับเกณฑ์ในการแบ่งตามคุณลักษณะมากที่สุด

2.1.1.4 กระบวนการวิจัย

ณรงค์ โพรฟถุยานันท์ (2550:64) ได้อธิบายว่า กระบวนการวิจัยมีขั้นตอนที่สลับซับซ้อนนักวิจัยจึงควรมีการวางแผนล่วงหน้าเพื่อกำหนดแบบแผนการวิจัยเพื่อใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติการวิจัยต่อไป ซึ่งแบ่งออกเป็น ขั้นตอนต่างๆ ดังนี้

1. ขั้นตอนในการกำหนดชื่อเรื่อง หรือปัญหา และจุดมุ่งหมายของการวิจัย เป็นขั้นแรกสุดของการวิจัย เป็นการกำหนดกรอบประเด็นปัญหาที่ต้องการคำตอบ การวางแผนการวิจัยในขั้นนี้มีความสำคัญและยากที่สุด เพราะจะมีความสัมพันธ์กันที่ต้องทำไปพร้อมๆกัน โดยอาจจะกำหนดออกเป็นปัญหา และจากนั้นนำปัญหามาตั้งชื่อเรื่องจากนั้นทำการแยกย่อยปัญหา

ออกมาเป็นปัญหาย่อย ปัญหาจึงเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความอยากรู้สงสัยอยากรู้คำตอบและการหาคำตอบต้องกระทำอย่างเป็นระบบ

2. ขั้นการกำหนดสมมติฐานการวิจัย สมมติฐานหมายถึง ผลการวิจัยที่ผู้วิจัยได้คาดคะเนหรือเดาคำตอบเอาไว้ล่วงหน้าโดยที่ยังไม่ได้ทำการวิจัยจริงๆ สมมติฐานเป็นการเดาว่าผลการวิจัยจะต้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ หรือปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อกันนี้มีอะไรบ้าง การตั้งสมมติฐานเป็นประโยชน์ต่อนักวิจัยในการสร้างเครื่องมือ เก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ และแปลความหมายของข้อมูลซึ่งสมมติฐานจะต้องตั้งให้ตอบรับกับปัญหาการวิจัย

3. ขั้นกำหนดนิยามตัวแปร เมื่อนักวิจัยได้มีการตั้งปัญหา สมมติฐานการวิจัยมาแล้วขั้นต่อไปคือการนิยามตัวแปร ทั้งในรูปคำนิยามทั่วไป (General Definition) และ คำนิยามเชิงปฏิบัติการ รวมไปถึงการกำหนดตัวชี้ (Indicators) และมาตรวัดตัวแปร (Scale) ที่จะวัด

4. ขั้นการเก็บข้อมูลเบื้องต้น ในขั้นตอนนี้ผู้วิจัยต้องออกไปเก็บข้อมูลอย่างคร่าวๆ ว่าเรื่องและปัญหาที่จะทำการวิจัยสามารถเก็บข้อมูลได้จากแหล่งข้อมูลใดบ้าง ซึ่งอาจเก็บได้จาก 1) แหล่งข้อมูลจากเอกสาร ซึ่งอาจจะไปเก็บข้อมูลจากห้องสมุด หน่วยงานราชการ หรือสถาบันต่างๆ และทำการจดบันทึกแหล่งที่มาเพื่อสามารถนำไปใช้ได้ภายหลัง 2) ข้อมูลจากการสำรวจ ซึ่งอาจจะออกไปเก็บข้อมูลด้วยการสอบถาม หรือการสัมภาษณ์ และการสังเกตการณ์ ในเรื่องหรือปัญหาอย่างคร่าวๆ

5. การกำหนดวิธีการวิจัยหรือการออกแบบการวิจัย ในขั้นนี้นักวิจัยต้องกำหนดกระบวนการขั้นตอนที่มีองค์ประกอบต่างๆ คือ 1) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เช่น แบบสอบถาม แบบสำรวจ แบบทดสอบ การแบบสัมภาษณ์ หรือแบบสังเกต 2) วิธีการเก็บข้อมูล อาจใช้วิธีการเก็บรวบรวมจากแบบทดสอบ หรือจากการสอบถาม จากการสัมภาษณ์ จากการสังเกต 3) การกำหนดวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง มีความจำเป็นสำหรับนักวิจัยแบบสำรวจ และนักวิจัยแบบทดลองที่ต้องอาศัยการใช้ข้อมูลที่มีจำนวนมากๆ การเลือกตัวอย่างเป็นการเลือกบุคคล หรือสถาบัน หรือสิ่งที่เราสนใจมาเป็นเพียงบางส่วนจากที่มีอยู่ทั้งหมด หน่วยที่เราเลือกมาเพียงบางส่วนนี้เรียกว่า กลุ่มตัวอย่าง (Samples) และหน่วยที่มีอยู่ทั้งหมดเรียกว่า Population ผลจากการศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างนี้เราอาจจะใช้วิธีการทางสถิติไปสรุปอ้างอิง ว่าเป็นประชากรได้ ซึ่งการเลือกกลุ่มตัวอย่างอาจแบ่งตามประเภทและวิธีการได้ดังนี้

5.1 การเลือกตัวอย่างที่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ (Probability Sampling) แบ่งออกเป็นวิธีการต่างๆ คือ 1) การสุ่มตัวอย่างแบบธรรมดา (Simple Random Sampling) 2) การสุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ (Systematic Sampling) 3) การสุ่มแบบเป็น

ชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) 4) การสุ่มแบบแบ่งกลุ่มบริเวณ (Cluster Sampling) 5) การสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน (Multistage Sampling)

5.2 การเลือกตัวอย่างแบบไม่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ (Non-Probability Sampling) แบ่งออกเป็นวิธีการต่างๆ คือ 1) การเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) 2) การเลือกแบบบังเอิญ (Accidental Sampling) หรือการเลือกแบบตามสะดวก (Convenient Sampling) 3) การเลือกแบบโควต้า (Quota Sampling) 4) การสุ่มตัวอย่างแบบลูกโซ่ (Snowball Sampling) การเลือกตัวอย่างแต่ละวิธีจะมีจุดเด่นจุดด้อยที่ต่างกันออกไป และความจำเป็นในการใช้แตกต่างกัน ตามหลักทฤษฎี และนิยมในการใช้ทั่วไปจะเลือกใช้แบบที่เป็นไปตามโอกาสทางสถิติ เพราะถูกต้องตามหลักการวิธีทางวิทยาศาสตร์ นอกจากนี้สามารถนำผลจากการศึกษามาทดสอบด้วยสถิติอนุมาน ทำให้สามารถสรุปอ้างอิงผลที่ได้จากการวิจัยที่ศึกษามาทดสอบด้วยสถิติอนุมาน ทำให้สามารถสรุปอ้างอิงผลที่ได้จากการวิจัยที่ศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างไปเป็นของประชากรทั้งหมดได้

- การประมวลผลข้อมูล (Data Processing) เป็นการเปลี่ยนรูปของข้อมูลดิบ (Raw Data) เพื่อให้เป็นข้อมูลบ้นปลาย ที่มีความหมายมากขึ้น ให้สามารถนำไปใช้ในการวิเคราะห์แปรผลสรุปผลการวิจัยในขั้นตอนต่อไป

- การกำหนดวิธีวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยไม่ใช้สถิติ เช่น การวิเคราะห์จากเอกสาร (Documentary Analysis) หรือการวิเคราะห์โดยการสังเกต 2) การวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลที่เป็นตัวเลข ข้อมูลเป็นเชิงปริมาณ โดยใช้การประมวลผลข้อมูลใช้ความรู้ด้านสถิติมาใช้ในการวิเคราะห์และแปลความหมายซึ่งแบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ สถิติพรรณนา (Descriptive Statistic) เป็นการบรรยายลักษณะข้อมูลกลุ่มนั้นๆ ด้วยค่าสถิติต่างๆ เช่น การวัดแนวโน้มเข้าสู่ส่วนกลาง เช่น ค่าเฉลี่ย (Means) มัชยฐาน (Median) ฐานนิยม (Mode) เป็นต้น และการวัดการกระจาย เช่น พิสัย (Range) ความเบี่ยงเบนเฉลี่ย ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) การวัดสัดส่วน (Propotion) การวัดความสัมพันธ์ เป็นต้น สถิติอนุมานหรือสถิติเชิงอ้างอิง (Inferential Statistics) เป็นสถิติที่จะใช้วิเคราะห์ข้อมูลหรือกลุ่มตัวอย่างแต่ผลที่ได้สามารถนำไปใช้อ้างอิงหรือสรุปความไปยังประมวลประชากรได้ หรือเป็นสถิติที่ใช้ทดสอบสถิติพรรณนาที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างให้สามารถนำผลจากการศึกษามาอ้างอิงหรือสรุปความไปยังมวลประชากรได้ สถิติอนุมาน เช่น การวิเคราะห์ ไคส์สแควร์ (Chi-square Analysis) การวิเคราะห์การกระจายหรือความแปรปรวน (Variance Analysis) การวิเคราะห์เส้นแสดงความสัมพันธ์ (Regression Analysis)

- การกำหนดวิธีการนำเสนอข้อมูล เป็นการใช้นำเสนอในรูปแบบต่างๆ เช่น ตาราง แผนภูมิ รูปภาพ กราฟ เป็นต้น

- การเขียนรายงานการวิจัย เป็นขั้นตอนสุดท้ายของการวิจัย มี 2 ลักษณะคือ การเขียนรายงานการวิจัยอย่างละเอียด และการเขียนรายงานการวิจัยในแบบสมบูรณ์

6. ขั้นตอนการประชากรการเลือกตัวอย่าง (Sampling) และวิธีสุ่มตัวอย่าง การเลือกตัวอย่างในขั้นนี้จะต้องเลือกที่จะใช้กลุ่มตัวอย่างประเภทใดอยู่ที่ใดบ้าง เป็นจำนวนเท่าใด รวมไปถึงการกำหนดบุคคลหรือหน่วยที่จะศึกษาว่าเป็นใครหรือได้แก่หน่วยใดบ้าง

7. ขั้นการเก็บรวบรวมข้อมูล ในที่นี้กล่าวได้ใน 2 ประเด็นคือ

7.1 การสร้างเครื่องมือ ควรต้องมีการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยนั้นว่ามีความถูกต้อง (Validity) สูง สามารถวัดสิ่งที่ต้องการจะวัดได้ตามต้องการและเป็นเครื่องมือที่มีความเชื่อมั่น (Reliability) ได้สูง คือ ไม่ว่าจะวัดกี่ครั้งก็จะได้จำนวนสิ่งที่วัดที่ไม่มี ความแตกต่างกัน และในกรณีที่เป็นการวิจัยเอกสาร นักวิจัยไม่ต้องสร้างเครื่องมือ สามารถเก็บข้อมูลได้เลย

7.2 การออกไปเก็บข้อมูล (Data Collecting) ผู้วิจัยจะนำเอาเครื่องมือที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้วออกไปเก็บข้อมูลตามตัวอย่างที่ได้เลือกไว้เพื่อให้ได้ข้อมูลตามต้องการ โดยทำหนังสือขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังหัวหน้าหน่วยงานองค์กรต่างๆ นักวิจัยจะไปเก็บด้วยตนเองหรือ ให้ผู้ช่วยนักวิจัยไปเก็บก็ได้

8. ขั้นประมวลผลข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล เมื่อนักวิจัยได้ข้อมูลที่ต้องการครบถ้วนแล้ว จะต้องนำข้อมูลมาจัดกระทำและเปลี่ยนรูปให้อยู่ในรูปแบบที่จะเป็นประโยชน์ในการวิเคราะห์ แปลผล และจัดทำรายงานผลการวิจัยต่อไป ซึ่งจะนำไปสู่ในส่วนของการวิเคราะห์ข้อมูล โดยตามที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นอาจใช้ข้อมูลทางสถิติหรือไม่ใช้สถิติได้หรือทั้ง 2 แบบรวมกันก็ได้แล้วแต่เรื่อง ปัญหาของการวิจัยชนิดของตัวแปรและชนิดของการวิจัย

9. ขั้นแปลความหมายจากข้อมูล การตีความข้อมูล (Data Interpretation) ซึ่งจุดมุ่งหมายสำคัญของการวิจัยก็คือ การพรรณนาการอธิบาย การทำนายปรากฏการณ์หรือพฤติกรรม และในบางกรณีผู้วิจัยจำเป็นต้องให้คำแนะนำเกี่ยวกับปัญหาและการแก้ปัญหา ดังนั้นการวิจัยจึงไม่กระทำแต่เพียงแค่การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูลเท่านั้นดังนั้นจะต้องมีการแปลความหมายและการตีความของข้อมูลให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายสำคัญดังกล่าว

10. ขั้นการนำเสนอและจัดทำรายงานผลการวิจัย (Data Presentation and Research Reporting) เป็นขั้นสุดท้ายของงานวิจัยคือการนำเอาผลงานวิจัยที่ค้นพบมานำเสนอให้ได้

ในรูปแบบที่น่าสนใจ และนำมาจัดทำรายงานผลการวิจัยเพื่อที่จะเผยแพร่ผลงานวิจัยต่อสาธารณชนได้ทราบต่อไป

ขั้นตอนของการวิจัยที่นำเสนอไปข้างต้นแล้วนั้นนักวิชาการได้กล่าวไปอย่างชัดเจนและครอบคลุมในส่วนของรายละเอียดที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยที่ทำออกมาในรูปแบบวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์นี้มากที่สุดและสามารถนำไปสร้างเป็นแบบประเมินคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้ในโอกาสต่อไปที่จะได้กล่าวถึงก็คือคุณลักษณะของงานวิจัย

2.1.2 แนวคิดเรื่อง “คุณลักษณะของงานวิจัย”

นางลัดดา วัชรชัย (2542:51) กล่าวถึงคุณลักษณะของงานวิจัยไว้ใน การวิเคราะห์อภิमानโดยอธิบายเอาไว้ว่า ตัวอย่างของตัวแปรคุณลักษณะของงานวิจัยประกอบด้วย 3 กลุ่มคือ

1. ตัวแปรเกี่ยวกับ ลักษณะการพิมพ์ ได้แก่ ปีที่พิมพ์ จำนวนหน้า คุณภาพการพิมพ์ หน่วยงานต้นสังกัดของผู้วิจัย
2. ตัวแปรเกี่ยวกับเนื้อหาสาระของงานวิจัย (Substance) ได้แก่ ประเภททฤษฎีที่ใช้ การตั้งสมมติฐานการวิจัย ลักษณะกรอบความคิดในการวิจัย ความลึกซึ้งของปัญหาวิจัย จำนวนเอกสารอ้างอิง จำนวนเอกสารอ้างอิงเฉพาะส่วนงานวิจัยที่ทันสมัย ประเภทของตัวแปรต้น ประเภทของตัวแปรตาม ประเภทของกลุ่มตัวอย่าง จำนวนตัวแปรต้น จำนวนตัวแปรตาม
3. ตัวแปรที่เกี่ยวกับวิธีวิทยาการวิจัย (Research Methodology) ได้แก่ ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง ค่าความเที่ยงของเครื่องมือวิจัย ลักษณะแบบแผนการวิจัย วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง วิธีการควบคุมตัวแปรแทรกซ้อน ระยะเวลาการทดลอง ลักษณะผู้ทำการทดลอง ประเภทสถิติวิเคราะห์ที่ใช้ การตรวจสอบข้อตกลงเบื้องต้น

นอกจากนี้ ทศน์ศิริรินทร์ สว่างบุญ (2548:7) ได้อธิบายความหมายของคุณลักษณะงานวิจัยไว้ว่า คุณลักษณะของงานวิจัยหมายถึง ตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับรายงานการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็นด้านต่างๆ 4 ด้าน คือ ด้านการพิมพ์และผู้วิจัย ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ด้านเนื้อหาสาระของงาน และ ด้านคุณภาพของงานวิจัย

จากการศึกษาคุณลักษณะของงานวิจัยตามแต่นักวิชาการได้อธิบายไว้ข้างต้นพบว่ามี ความแตกต่างในการระบุจำแนกคุณลักษณะของงานวิจัยที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อยซึ่งในแต่ละคุณลักษณะที่ปรากฏของคำอธิบายของแต่ละท่านอาจจะมากกว่าหรือน้อยกว่าเพียงเล็กน้อยแต่จะเห็นได้ว่าโดยหลักแล้วการจำแนกคุณลักษณะไว้เป็นกลุ่มต่างๆก็มีความชัดเจนและสอดคล้องกันอยู่แล้วดังนั้น ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา

รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งจะใช้เกณฑ์คุณลักษณะของงานวิจัยที่พัฒนามาจากนักวิชาการแต่ละท่านที่ได้ศึกษามาและเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับบริบทของลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดลในงานวิจัยครั้งนี้จึงใช้เกณฑ์คุณลักษณะของงานวิจัยที่ทำออกมาในรูปแบบวิทยานิพนธ์ดังนี้

1. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ประกอบด้วย
 - 1.1 ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ
 - 1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
 - 1.3 จำนวนหน้าทั้งหมด
 - 1.4 จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก
 - 1.5 ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์
2. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ประกอบด้วย
 - 2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย
 - 2.2 เนื้อหาสาระ
 - 2.3 แนวคิดทฤษฎีหลัก
 - 2.4 ประเภทสมมติฐาน
 - 2.5 จำนวนสมมติฐาน
 - 2.6 สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง
 - 2.7 แหล่งที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2.8 เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล
 - 2.9 จำนวนตัวแปรต้น
 - 2.10 จำนวนตัวแปรตาม
 - 2.11 จำนวนเอกสารอ้างอิง
3. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย
 - 3.1 ประเภทของงานวิจัย
 - 3.1 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร
 - 3.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
 - 3.4 ประเภทของเครื่องมือวิจัย
 - 3.5 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย
 - 3.6 จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือวิจัย

3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

ดังนั้น สรุปแล้วความหมายของคุณลักษณะของงานวิจัยของผู้วิจัย คือ ข้อมูลด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่นำมาศึกษาโดยทำออกมาในรูปแบบวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีการเผยแพร่อยู่ในหอสมุดและคลังความรู้ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเฉพาะวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จ นับตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 จำนวน 171 เรื่อง

2.2 แนวคิดและทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์

2.2.1 ความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์

ในปัจจุบันยังไม่มีใครสามารถให้ความหมายของคำว่า รัฐประศาสนศาสตร์ เอาไว้ได้อย่างชัดเจนและเป็นสากล แต่ยังมีนักวิชาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์หลายท่านได้พยายามอธิบายความหมายของรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้หลากหลาย ทั้งด้านแนวคิดพร้อมทั้งเสนอความเห็นไว้ อาทิ

James W. Fesler (อ้างถึงในพิทยา บวรวัฒนา, 2547:2) ได้อธิบายว่า รัฐประศาสนศาสตร์ คือ “การกำหนดและปฏิบัติตามนโยบายของระบบราชการซึ่งตัวระบบนั้นมีขนาดใหญ่โตและมีลักษณะของความเป็นสาธารณะ”

George J. Gordon (อ้างถึงในพิทยา บวรวัฒนา, 2547:2) ได้อธิบายไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์ หมายถึง กระบวนการ องค์การ และบุคคลที่ดำรงตำแหน่งทางราชการทั้งหลาย และมีส่วนเกี่ยวข้องในการกำหนด และนำเอากฎหมายระเบียบและแบบแผนต่างๆซึ่งออกโดยฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการไปปฏิบัติ

Nicholas Henry (อ้างถึงในพิทยา บวรวัฒนา, 2541:1) ได้เสนอไว้ว่า “วิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีเอกลักษณ์ เพราะมีความแตกต่างจากวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในแง่ที่ว่า เป็นวิชาที่ให้ความสนใจต่อการศึกษาโครงสร้างของพฤติกรรมของระบบราชการ รวมทั้งเป็นศาสตร์ที่มีระเบียบวิธีการศึกษาที่เป็นของตนเอง วิชารัฐประศาสนศาสตร์ยังแตกต่างจากศาสตร์การบริหารในแง่ที่ว่า เป็นวิชาที่ศึกษาเรื่องขององค์กรของรัฐ ซึ่งมีได้มุ่งแสวงหาผลกำไรดังเช่น องค์กรเอกชน และเป็นวิชาที่สนับสนุนให้องค์กรเอกชน และเป็นวิชาที่สนับสนุนให้องค์กรของรัฐมีโครงสร้างกลไกการตัดสินใจและพฤติกรรมของข้าราชการที่เกื้อกูลการให้บริการสาธารณะ ”

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (อ้างถึงใน ศิริรัตน์ ชุนหคล้าย : 2546) ได้ให้ความหมายไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์ หรือ การบริหารรัฐกิจ ในฐานะศาสตร์ทางการบริหาร หมายถึง ทฤษฎี หรือศาสตร์ที่ว่าด้วยการบริหารการปกครองบ้านเมืองสาขาหนึ่งที่เน้นหนักในเรื่องระบบราชการหรืองานที่รัฐบาลเข้ามีส่วนเกี่ยวข้อง

จรัส สุวรรณมาลา (อ้างถึงใน วีระศักดิ์ เครือเทพ . 2547:11) ได้กล่าวอธิบายในความหมายของรัฐประศาสนศาสตรศาสตร์ที่ว่า รัฐประศาสนศาสตรศึกษาหาความรู้ในทุกเรื่องที่ต้องใช้ในการบริหารงานภาครัฐ คือ รัฐประศาสนศาสตรนั้นครอบคลุมความรู้ในหลายๆ เรื่อง เรียกได้ว่ารัฐประศาสนศาสตรนั้นมีความเป็น “สหสาขาวิชา (Interdisciplinary)” กล่าวคือ รัฐประศาสนศาสตรต้องอาศัยความรู้จากหลายสาขาวิชา เช่นรัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ สังคมวิทยา กฎหมาย และในบางกรณีอาจรวมถึงความรู้ในด้านที่เป็นวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี สำหรับใช้ในการทำความเข้าใจการบริหารงานภาครัฐที่เกิดขึ้น

ดิน ปรัชญพฤทธิ (2544:326) ได้ให้ความหมายของคำว่า รัฐประศาสนศาสตร (Public Administration) ไว้ว่า วิชา ศาสตร์ หรือองค์ความรู้ที่มุ่งจะจัดการดูแลกิจการสาธารณะ และปฏิบัติการกิจที่ได้รับมอบหมายตามนโยบายของนักรการเมือง องค์ประกอบของวิชานี้ได้แก่ การจัดองค์การบริหารงานบุคคล และการบริหารการคลัง อย่างไรก็ดี ในภาษาอังกฤษนั้น ถ้าใช้พหุชนะตัวเล็ก public administration หมายถึง การบริหารรัฐกิจที่มุ่งจะเน้นกิจกรรมหรือกระบวนการบริหารมากกว่าองค์ความรู้

วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2549:21) ได้กล่าวไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร (public administration) หมายถึง การบริหารภาครัฐ การบริหารรัฐกิจ การบริหารราชการแผ่นดิน หรือการบริหารราชการ โดยแต่ละคำมีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันมาก และคำว่า รัฐประศาสนศาสตร ยังหมายถึง วิชาความรู้หรือกิจกรรม หรือการบริหารงานของรัฐ หน่วยงานของรัฐ และ/หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ในทุกระดับทั้งในราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น วิชาความรู้ กิจกรรม หรือการบริหารดังกล่าวนี้ เกี่ยวกับการงานหรือกิจการสาธารณะหรือการให้บริการสาธารณะ (public services)

วีระศักดิ์ เครือเทพ (2547:1) ได้กล่าวถึงรัฐประศาสนศาสตรในด้านเนื้อหาเอาไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตรหมายความว่า การศึกษาหาความรู้ในทุกเรื่องที่ต้องใช้ในการบริหารงานภาครัฐ

อุทัย เลาหวิเชียร (2540:8) ได้สรุปความหมายของรัฐประศาสนศาสตรเอาไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร คือวิชาที่เกี่ยวกับการบริหารรัฐกิจ การบริหารรัฐกิจคือการบริหารงานภาครัฐ

หากกล่าวโดยสรุปแล้ว รัฐประศาสนศาสตร์ตามความหมายของผู้วิจัยคือ ศาสตร์ที่ว่าด้วยเรื่องของระบบการบริหารงานภาครัฐที่ครอบคลุมงานราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เชื่อมโยงงานด้านสาธารณะอันมีการดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับประชาชนในแง่ของการสนองตอบความต้องการของประชาชนโดยผ่านกระบวนการในระบบทางการเมืองและการปกครองที่ผ่าน 3 องค์กรสำคัญคือ องค์กรฝ่ายบริหาร ฝ่ายนิติบัญญัติ และฝ่ายตุลาการ โดยมีการกลั่นกรองออกมาในรูปแบบของนโยบายสาธารณะ

อย่างไรก็ตามแม้ว่ารัฐประศาสนศาสตร์จะยังไม่สามารถหาความหมายและข้อยุติในความหมายที่แสดงความเป็นสากลได้ก็ตามแต่หากกล่าวในเรื่องของรายละเอียดก็ยังมีนักวิชาการหลายท่านที่ได้กล่าวไว้เป็นแนวการศึกษาและขอบข่ายเอาไว้หลากหลายแบบแสดงให้เห็นว่า การเรียนการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีการเรียนการศึกษาที่จัดรูปแบบการเรียนการสอนตามแต่ละยุคสมัยซึ่งแตกต่างกันออกไปหลายด้านไม่ว่าจะเป็นการเรียกชื่อ บางแห่งเรียกว่า “รัฐประศาสนศาสตร์” บางแห่งเรียกว่า “การบริหารรัฐกิจ” แม้กระทั่งเนื้อหาการเรียนการสอนก็จัดแตกต่างกันตามความเข้มข้นของหลักสูตรและขึ้นอยู่กับรากฐานของการเริ่มต้นเปิดการเรียนการสอน หรือแม้กระทั่งในส่วนของปัจจัยอื่นๆเช่น นโยบายผู้บริหาร คณาจารย์ หรือแม้กระทั่งงบประมาณในการส่งเสริมการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งต่อไปนี้จะได้กล่าวถึงประวัติ ศาสตร์ด้าน รัฐประศาสนศาสตร์ เพื่อเข้าใจถึงที่มาและ การศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่ชัดเจนยิ่งขึ้น

2.2.2 ประวัติศาสตร์ และวิวัฒนาการของรัฐประศาสนศาสตร์

สร้อยตระกูล (ดิยานนท์) อรรถมานะ (2535:56-58) กล่าวว่า มนุษย์เรานั้นเป็นสัตว์สังคม (social animal) การอยู่ร่วมกันเป็นเรื่องปกติวิสัย ดังนั้นการอยู่ร่วมกันเป็นกลุ่ม เป็นหมู่จึงจำเป็นต้องอาศัยผู้นำ หัวหน้า ในการควบคุมดูแลเพื่อให้คนในสังคมอยู่ร่วมกันเป็นปกติสุข ซึ่งมีวิวัฒนาการมาอย่างยาวนาน ดังนั้นการปกครองดูแลมนุษย์จึงไม่ได้เป็นเรื่องที่เพิ่งมี แต่มีมานานแล้วตั้งแต่โบราณกาล นับพันๆปี ซึ่งแม้ในสมัยก่อนจะยังไม่มีกำหนดในเรื่องของระบุนิติศาสตร์ก็ตาม หากมองย้อนไปในอดีตสมัยของอียิปต์ โรมัน ซึ่งต่อมาก็เกิดเป็นรัฐชาติขึ้นมาในสังคมที่เรียกว่าเป็นสังคมของศักดินา (feudal) ในอังกฤษ ส่วนการบริหารงานของรัฐที่นับว่าเป็น ระบบ แรกนั้นรู้จักในชื่อว่า คามาราลิซึม (Cameralism) ซึ่งเป็นพัฒนาในระหว่างศตวรรษที่ 17-18 ซึ่งเป็นการศึกษาอย่างเป็นระบบแบบแผนครั้งแรก เกี่ยวกับการบริหารงานของรัฐ ซึ่งทำขึ้นเพื่อเตรียมการปกครองของปรัสเซีย

ในอดีตนั้นการปกครองโดยระบบกษัตริย์นั้นถือว่ามีมานานมาก และ กษัตริย์จำเป็นต้องมีผู้ที่คอยช่วยเหลือในเรื่องของการปกครองด้านต่างๆ ซึ่งการคัดเลือกผู้ช่วยเหลือ หรือขุนนางนั้น ส่วนใหญ่มาจากระบบ อุปถัมภ์ อันเป็นการคัดเลือกบุคคลที่เข้ามาดำรงตำแหน่งโดยสามารถที่จะซื้อตำแหน่งได้ตามใจชอบ อย่างในอดีต จีน มีการกำหนดอัตราการนำข้าวสารเข้าวัง โดยถ้าบุคคลใดสามารถนำข้าวสารเข้าวังหลวงได้ 12,000 สัดจีน ก็จะได้ครองแคว้นเล็กๆ ได้ แคว้นหนึ่ง

ต่อมาจึงเกิดเป็นรัฐบาลภายใต้การปกครองของระบบกษัตริย์ การปกครองในรูปแบบนี้ รัฐบาลต้องดำเนินการภายใต้พระปรมัติธิราช ของกษัตริย์ที่อำนาจของกษัตริย์จะอยู่ที่ส่วนกลางและการบังคับบัญชาส่วนภูมิภาคคือ รัฐบาล แต่ก็ยังไม่กว้างขวางนักในรูปแบบนั้น

ในสมัยศตวรรษที่ 18 โดยเฉพาะในฝรั่งเศส ความเจริญก้าวหน้าในด้านเทคโนโลยีและวิศวกรรมศาสตร์ เป็นไปอย่างรวดเร็วมาก จนเกิดการปฏิวัติอุตสาหกรรม (Industrial Revolution) ซึ่งทำให้เกิดกลุ่มชนชั้นกลาง (middle class) ได้แก่พวกนักวิชาชีพต่างๆ นอกจากนั้น อำนาจของกษัตริย์เริ่มถูกระงับกระเทือน โดยเริ่มจากขุนนางและบุคคลชนชั้นกลาง บางประเทศในยุโรปถึงกับมีการเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง ระบอบนั้นรัฐบาลก็เริ่มขายขอบเขตงานให้เริ่มกว้างขึ้นจากนั้นประชาชนก็เริ่มมีการเรียกร้องสินค้าและบริการจากรัฐมากขึ้น เห็นได้จากการ ปฏิวัติฝรั่งเศส (French Revolution) ซึ่งก่อให้เกิดปรัชญาเรื่อง เสรีภาพ เสมอภาค และ ภราดรภาพ เริ่มมีการนำระบบเศรษฐกิจแบบเสรี (Laissez - Faire) และ การบัญญัติกฎหมายมาใช้ โดยมีการเกิดขึ้นขึ้นในสังคมขึ้นมาใหม่และมีการเรียกร้องในเรื่องของการมีส่วนร่วมในการปกครองมากขึ้น

ตลอดศตวรรษที่ 19-20 รูปแบบการปกครองโดยกษัตริย์เริ่มลดลงเรื่อยมากขึ้น ก่อให้เกิดรูปแบบที่มีตัวแทน หรือผู้นำที่จะทำหน้าที่ในการบริหารกิจการสาธารณะแทน จึงเกิดความคิดที่ว่า รัฐบาลควรใช้ ระบบราชการ ในการบริหารงานสาธารณะให้การบริการสาธารณะไปทั่วแก่ประชาชนเมื่อเวลาผ่านไปอำนาจของรัฐบาลก็เริ่มขยายตัวมากขึ้น และเป็นเช่นเดียวกันกับระบบราชการ

ส่วนในประเทศที่ไม่ได้มีการปกครองในระบบกษัตริย์และเป็นประเทศที่เกิดขึ้นมาใหม่ อาทิ สหรัฐอเมริกา ก็มีการเปลี่ยนแปลงพัฒนาจากระบบเศรษฐกิจแบบเกษตรกรรม ไปสู่ระบบเศรษฐกิจแบบอุตสาหกรรม เป็นส่วนใหญ่ ต่อมาปลายศตวรรษที่ 18 หน่วยงานราชการเริ่มเปลี่ยนเป็นระบบราชการขนาดใหญ่ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลทางการเมือง

สรุปแล้ว รัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีประวัติความเป็นมาที่มีมาช้านานตั้งแต่สมัยโบราณกาลซึ่งเราเองก็ไม่ว่านั่นคือรัฐประศาสนศาสตร์เพราะเป็นเรื่องของปรัชญา ไม่ว่าจะอยู่ในช่วงอียิปต์ อินเดีย หรือโรมันก็ตามแต่ เนื่องมาจากการจัดเก็บความรู้เรื่องราวที่เราเรียกว่าเป็นรัฐประศาสนศาสตร์ ในสมัยนั้นขาดความเป็นระบบระเบียบจึงส่งผลให้การจัดเก็บ บันทึกความรู้ทางรัฐประศาสนศาสตร์

ขาดความชัดเจนแต่กระนั้นความรู้ต่างๆ ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ก็เริ่มเด่นชัดในช่วงที่มีการกำหนดกฎหมายปกครองสมัยนั้นเป็นการปูพื้นฐานทางกฎหมาย ในเรื่องกฎหมายปกครองของฝรั่งเศส ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นพื้นฐานของรัฐประศาสนศาสตร์ก็ว่าได้ ทั้งนี้เมื่อพัฒนาการด้านการปกครองถือกำเนิดเรื่อยมาอย่างยาวนานและภายใต้กฎหมายปกครองแต่ละประเทศที่ได้ระบุกฎระเบียบต่างๆ ไว้เพื่อสังคม ประชาชนได้ปฏิบัติตามกันมาโดยตลอดจนเห็นเป็นพัฒนาการการเมืองการปกครองแต่ละประเทศแล้วนั้น เมื่อผ่านมาแต่ละยุคสมัยที่เป็นจุดเริ่มต้นที่เด่นชัดที่สุดนั้นเริ่มในช่วงต่อมามีจะสามารถอธิบายได้ตามที่นักวิชาการแต่ละท่านได้กล่าวถึงดังนี้

พรหมเพ็ญ คุณวพานิชกุล (2544:22) กล่าวว่าไว้ว่าโดยทั่วไปแล้วนักวิชาการยอมรับกันว่ารัฐประศาสนศาสตร์ (public administration) ถือกำเนิดมาประมาณเกือบหนึ่งร้อยปีมาแล้ว กล่าวคือนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1887 ซึ่งเป็นปีที่ Woodrow Wilson นักวิชาการที่ถือเป็นบิดาของรัฐประศาสนศาสตร์จาก สหรัฐอเมริกา เขียนบทความชื่อ “The study of Administration” ขึ้น นับจากนั้นเป็นต้นมาจนถึงประมาณ ค.ศ. 1950 ปรากฏว่าองค์ความรู้ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ได้สั่งสมพัฒนาเติบโตขึ้นมาก

1. รัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทย

หากกล่าวถึงที่มาของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่ชัดเจนที่สุดอาจจะกล่าวได้ในระดับที่ความสามารถของการสังสมข้อมูลในอดีตมีอยู่ซึ่งในแบบที่เป็นลายลักษณ์อักษรนั้นค่อนข้างหายากด้วยข้อจำกัดของประสิทธิภาพการจัดเก็บองค์ความรู้แต่จากการทบทวนวรรณกรรมด้วยการศึกษาจากนักวิชาการท่านต่าง ๆ นั้นก็พอจะทราบว่า การที่มีการระบุความหมาย หรือที่มาของรัฐประศาสนศาสตร์ได้นั้นก็จะต้องมีการเก็บรวบรวมองค์ความรู้เอาไว้อย่างเป็นระบบจริงๆ จึงจะสามารถกล่าวถึงที่มาที่ไปของรัฐประศาสนศาสตร์ได้ว่าเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตามในเบื้องต้นก็ทำให้เราทราบว่ารัฐประศาสนศาสตร์นั้นไม่ได้เพิ่งจะเกิดขึ้นมาเมื่อเร็วๆ นี้เท่านั้นแต่รัฐประศาสนศาสตร์ถือกำเนิดมานานมากพร้อมๆ กับการเกิดขึ้นของชาติในสังคมโลกเราแล้ว หากแต่ด้วยวิวัฒนาการและนวัตกรรมของรัฐประศาสนศาสตร์ที่เกิดขึ้นก็ส่งผลให้เกิดแนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์แผ่ขยายไปทั่วทั้งโลกรวมทั้งในประเทศไทยของเราด้วย ซึ่งรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยเรานั้นก็ถือกำเนิดมาได้อย่างไรจะสามารถศึกษาได้โดยจากการศึกษาถึงประวัติศาสตร์ที่มาของรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทย จากนักวิชาการท่านต่างๆ ได้ดังต่อไปนี้

นักวิชาการท่านหนึ่งคือ ธวัช วิชัยดิษฐ์ (อ้างถึงใน อุทัย เลาหวิเชียร, 2521:45-89) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยโดยกล่าวว่า การศึกษารัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยเริ่มขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปีพ.ศ.2442 ซึ่งเป็นปีที่มีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนขึ้นมา โดย พระราชดำริของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว

วัตถุประสงค์หลักของโรงเรียนแห่งนี้คือ การสอนคนเพื่อจะเป็นข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้าราชการระดับกลาง และระดับเสมียนพนักงาน สาเหตุที่มีการผลักดันให้มีการจัดตั้ง สถาบันการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรัฐประศาสนศาสตร์ ดังเช่น โรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนนี้ เป็นผลมาจากความต้องการของประเทศไทยสมัยนั้นที่ต้องการปรับตนเองให้ทันสมัยเพื่อ หลีกเลียงลัทธิอาณานิคมที่กำลังระบาดหนักในยุคนั้น การปรับตัวอย่างสำคัญในยุคนั้นคือ การ จัดลำดับขั้นของโครงสร้างในการตัดสินใจในระบบบริหารราชการเสียใหม่ มีการจัดตั้งกระทรวง ทบวงกรมขึ้นมาใหม่ถึง 6 กระทรวงการปรับตัวดังกล่าวทำให้มีความจำเป็นที่จะต้องมีการฝึกหัด ข้าราชการพลเรือนขึ้นมา เพื่อรองรับการเปลี่ยนแปลงให้เป็นสมัยใหม่ นั่นจึงเป็นประจักษ์ของการ จัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการขึ้นมา

ในบทความของ 4 ทศวรรษ รัฐประศาสนศาสตร์ ธวัช วิชัยดิษฐ์ (2539:477-493) ได้ อธิบายลำดับความเป็นมาและรูปแบบการเปลี่ยนแปลงในประวัติศาสตร์ของรัฐประศาสนศาสตร์ เอาไว้คือ ตั้งแต่สมัยสุโขทัย ยุคอยุธยา และต้นรัตนโกสินทร์ ไม่ว่าจะเป็นลักษณะการปกครองแบบ พ่อ ปกครองลูก (Paternalistic Form of Government) หรือลักษณะการปกครองแบบทวยสมมุติ (God-King Concept of Government) ย่อมมีกลไกของรัฐ (State machineries) ปรากฏเป็นตัวเชื่อมระหว่าง ผู้ปกครองและผู้ใต้ปกครองตามรูปแบบที่คล่องจองต่อลักษณะการปกครองในสมัยนั้น ซึ่งสามารถ แบ่งรูปแบบการเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้เป็น 3 ระยะ โดยใช้ภารกิจของรัฐ ประศาสนศาสตร์ที่มีต่อสังคม(Societal Function) เป็นหลักในการพิจารณาการเปลี่ยนแปลงทั้ง 3 ระยะโดยสรุปดังต่อไปนี้ คือ

1.1 การตอบสนองต่อลัทธิอาณานิคม (พ.ศ. 2417-2474)

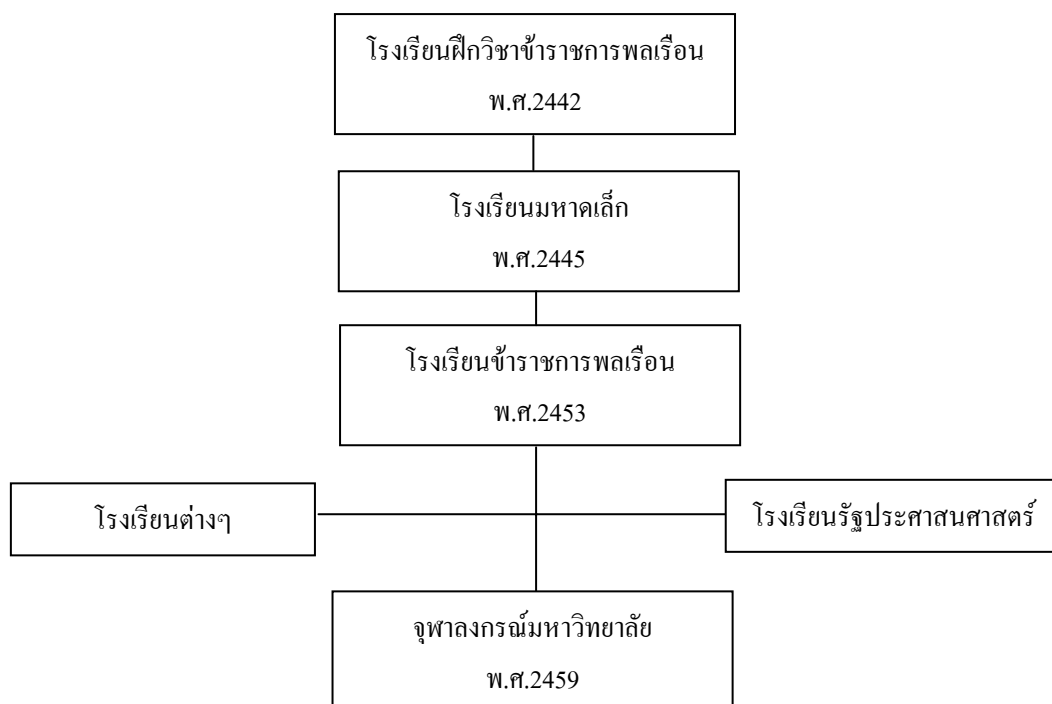
ระบอบการปกครองที่เป็นทาสะสมบััติที่สืบทอดกันมาจนกระทั่งต้นกรุงรัตนโกสินทร์นั้นมีระบอบการปกครองที่ยึดถือหลักที่ซึ่งปฏิบัติสืบเนื่องกันมาตั้งแต่สมัยแผ่นดินสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถในสมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นเวลาร่วม 400กว่าปี แบ่งหัวเมืองออกเป็นเมืองหลวง หัวเมืองชั้นใน หัวเมืองชั้นนอก และเมืองประเทศราช การแบ่งหัวเมืองตามแบบนี้มีไว้ในประกาศการจัดตั้งโรงเรียนข้าราชการพลเรือน ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ลงวันที่ 1 มกราคม รัตนโกสินทร์ศก 129 (พ.ศ. 2453) ไว้ว่า เป็นระบอบการปกครองที่ขาดเอกภาพของรัฐความสัมพันธ์ระหว่างเมืองหลวงกับต่างจังหวัดหละหลวมมาก หัวเมืองต่างๆต้องรับผิดชอบในการปกครองเองทุกอย่างทั้งในด้านการรักษาความสงบเรียบร้อย การทะนุบำรุงอาชีพของประชาชน และระบบการคลังค่าใช้จ่ายในการบริหารงาน ดังนั้นเมื่อภัยจากการแสวงหาอาณานิคมของมหาอำนาจยุโรปมาถึงเอเชีย พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวต้องปฏิวัติระบอบการ

ปกครองที่มีอายุยาวนานมากกว่า 400 ปี เพื่อรักษาเอกราชของประเทศไทยไว้ให้ได้ ซึ่งเหตุการณ์ภายนอกได้ก่อให้เกิดเงื่อนไขต่างๆ ในอันที่จะต้องปรับปรุงแก้ไขระบบการปกครองบ้านเมืองให้ทันสมัยกับกาลเวลา ซึ่งพระบรมราชวินิจฉัยของพระองค์นั้นเป็นที่มาของแนวความคิดที่จะปรับความทันสมัย(administrative modernization) ให้เกิดขึ้นในระบบราชการและเป็นที่มาของระบบราชการสมัยใหม่ และไม่ใช่เพียงแต่การเปลี่ยนแปลงแนวความคิดเท่านั้น แต่นับว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงกลไกทางการปกครองด้วย ซึ่งเมื่อมีหน้าที่ มีการเปลี่ยนแปลงการทำงานกิจการงานมากขึ้นจึงต้องมีการแบ่งแยกหน้าที่ มอบหมายงานให้กว้างยิ่งขึ้น ชวัช วิชัยดิษฐ์ ยังกล่าวต่อไปอีกว่ามีปรมาจารย์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในอดีตรองของไทยท่านหนึ่งได้กล่าวไว้ ถึงเวลาที่เมืองไทยจำต้องเร่งรัดจัดการปกครองบ้านเมืองให้เรียบร้อยทั่วพระราชอาณาเขต จะรั้งรอดต่อไปมิได้ แต่คณะเสนาบดีเจ้ากระทรวง ซึ่งตามบัญชาการแบบเก่ามี 6 คน น้อยตัวนักทั้งหน้าที่เสนาบดีซึ่งจัดเป็นอัครมหาเสนาบดี 2 คนเป็นจุดศูนย์กลาง 4 คน ก็พ้นสมัย ไม่เหมาะสมสมการงานในปัจจุบันเสียแล้ว ทรงพระราชปรารภจะแก้ไขคณะเสนาบดีให้มีเจ้ากระทรวงพอทำการเสียก่อน เมื่อ พ.ศ. 2430 โปรดให้สมเด็จพระมหาสมณเจ้าพรหมเทพวงศ์วโรปการ เสด็จไปช่วยฉลองรัชกาลสมเด็จพระบรมราชินีนาถอริยวงศาคตยาสยามบรมราชกุมารี 50 ปี ณ ประเทศอังกฤษ แทนพระองค์ ครั้นเสด็จกลับโปรดให้ไปพิจารณาแบบคณะเสนาบดีในยุโรปว่าเขาทำอะไรเป็นหลักกำหนดตำแหน่งเสนาบดี สมเด็จพระมหาสมณเจ้าพรหมเทพวงศ์จึงทรงกำหนดเสนาบดีที่จะจัดใหม่ให้เป็น 12 กระทรวง คงตำแหน่งเสนาบดีเดิมไว้ทั้ง 6 กระทรวง กระทรวงที่ตั้งใหม่คือ กระทรวงพระคลัง กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงนครราชสีมา กระทรวงโยธาธิการ กระทรวงมณฑลเทศาภิบาล แต่ให้เป็นเสนาบดีเสมอกันทั้ง 12 กระทรวง ยกเลิกตำแหน่งอัครมหาเสนาบดีที่ 2 มิให้มีติดไปตั้งแต่ก่อน

การดำเนินนโยบายเช่นนี้ ก่อให้เกิดการดำเนินนโยบายการเปลี่ยนแปลงระบบราชการที่มีหลักเกณฑ์ เป็นระเบียบ แบบแผนมากยิ่งขึ้น จากความสัมพันธ์ที่ไม่เป็นแบบแผนนำไปสู่กรอบการขยายตัวของระบบราชการที่มีแบบแผนมากขึ้นทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลก็มีความเปลี่ยนแปลงไปด้วยจากความสัมพันธ์แบบเดิมที่จับต้นชนปลายไม่ถูก ไม่สามารถตัดสินใจได้ว่าใครเป็นผู้บังคับบัญชาที่แท้จริง กล่าวได้สรุปว่า ความเปลี่ยนแปลงที่สำคัญที่สุดของรัฐประศาสนศาสตร์ในยุคนี้คือ การจัดลำดับชั้นโครงสร้างการตัดสินใจ (Decision-Making Structure) เสียใหม่ในระบบบริหารราชการ รวมทั้งวัตถุประสงค์ของขอบเขตของความรับผิดชอบตามภารกิจประเภทต่างๆ ที่แยกออกตามกิจกรรมนานาประการที่จำเป็นในการดำเนินนโยบายบริหารราชการในสมัยนั้น และเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงในลักษณะนี้สถาบันการศึกษาทั่วไปทั้งที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรัฐประศาสนศาสตร์ และที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาอื่นๆ จึงเกิดขึ้นเป็นสถาบันที่จะผลิตผู้สำเร็จการศึกษาเพื่อไปป้อนระบบบริหารราชการเท่านั้น โดยเน้นที่การสอนคน

เพื่อเป็นข้าราชการเพียงอย่างเดียว ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของระบบบริหารที่ขยายตัว เพราะระบบการปกครองแบบใหม่ที่กล่าวถึงข้างต้นเป็นการรวมอำนาจ การปกครองมาไว้ที่ส่วนกลางและระบบบริหารขยายขอบเขตความรับผิดชอบนั้นทำให้ต้องการคนจำนวนมากมาเป็นผู้ปฏิบัติงาน เหตุผลเบื้องต้นเช่นนี้ เป็นที่มาของการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือนและโรงเรียนมหาดเล็ก เมื่อ พ.ศ. 2442 และ 2445 ในเวลาต่อมาจึงเกิดการจัดตั้งโรงเรียนข้าราชการพลเรือนขึ้นโดยมีโรงเรียนรัฐประศาสนศาสตรรวมอยู่ในโรงเรียนต่าง ๆ นั้นด้วยในปี 2453 และมีวิวัฒนาการต่อมาเป็นจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และคณะรัฐประศาสนศาสตร ในปีพ.ศ. 2459

ซึ่งหากพิจารณาหลักสูตรทางรัฐประศาสนศาสตรในช่วง พ.ศ. 2442-2459 จะเห็นได้ว่าลักษณะของการให้ความรู้นั้นไปมุ่งเน้นที่ระเบียบการปฏิบัติสำหรับเจ้าหน้าที่ระดับต้นๆ เพียงเพื่อสร้างความเข้าใจพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับงานประจำ (work routinization) เท่านั้น การดำเนินการเช่นนี้เท่ากับยอมรับว่าโอกาสที่จะสร้างเสริมเข้าใจในการปฏิบัติงานเกิดขึ้นมาจากการประสบการณ์เป็นสำคัญ ระบบราชการที่มีปรัชญาเบื้องหลังเช่นนี้ จะเป็นที่มาของการถือเอาความคิดที่ถือเอาการค่อยๆ ไต่เต้าขึ้นไปสู่ตำแหน่งที่สูงขึ้น (vertical entry) มากกว่าการยึดเอาความรู้ความสามารถเป็นหลักเข้าสู่ตำแหน่งที่สูงกว่าได้โดยการแข่งขัง (lateral entry) ซึ่งสามารถสรุปวิวัฒนาการของสถาบันการศึกษา ทางรัฐประศาสนศาสตร ได้ดังนี้

ภาพที่ 2.1 แสดงวิวัฒนาการของสถาบันการศึกษา ทางรัฐประศาสนศาสตร (พ.ศ.2442-2459)

ในส่วนที่เกี่ยวกับสถาบันการศึกษาความเปลี่ยนแปลงต่างๆที่เกิดขึ้นเท่ากับการกำหนดจุดตั้งต้นคุณสมบัติที่จะเข้ารับราชการ โดยถือเอาระดับการศึกษาเป็นเกณฑ์การพิจารณาที่สำคัญอีกทั้งยังเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์การบริหารของไทยที่ถือเอาการศึกษาอย่างมีรูปแบบเป็นข้อกำหนดที่จำเป็นยิ่ง (Pre-requisite) สำหรับการเข้ารับราชการและเป็นเช่นนี้ตลอดเรื่อยมาจนกระทั่งเหตุการณ์ในปัจจุบัน

1.2 การสนองตอบต่อแนวความคิดด้านการปกครองระบอบประชาธิปไตย (พ.ศ. 2475-2500)

การเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองในปี 2475 นี้ถือเป็นจุดเปลี่ยนแปลงรูปแบบการปกครองที่ทำให้แนวความคิดในทางปกครองเปลี่ยนเป็นรูปแบบใหม่ทำให้สถาบันที่ใช้อำนาจในการปกครองเปลี่ยนไปก่อให้เกิดการแสวงโอกาสในการศึกษาด้านการเมืองการปกครองมากขึ้นของประชาชน ทำให้เกิดการมีส่วนร่วมของประชาชนมากยิ่งขึ้นโดยเป็นเหตุให้มีการจัดตั้ง มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมืองซึ่งแม้ว่าในสมัยนั้นสามารถมองเห็นได้ว่าเป้าหมายการผลิตบัณฑิตของมหาวิทยาลัยนั้นไม่ได้มุ่งให้เป็นข้าราชการโดยตรงแต่กลับมีผู้ค้นพบว่า 75% ของผู้สำเร็จการศึกษาเข้ารับราชการและกระจายกันอยู่อย่างกว้างขวางในระบบบริหารราชการ

อย่างไรก็ตามการก้าวกระโดดครั้งสำคัญของรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยซึ่งเป็นการเปลี่ยนโฉมหน้าการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตร์ออกไปอย่างสิ้นเชิงโดยเป็นการเปลี่ยนแปลงในเนื้อหาสาระโดยอาศัยแนวปรัชญาของรัฐประศาสนศาสตร์อเมริกาเป็นหลัก ได้แก่ การจัดตั้งคณะรัฐประศาสนศาสตร์ในมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ในปี พ.ศ. 2498 โดยมีวัตถุประสงค์หลัก 4 ประการคือ

- 1) เปิดสอนวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในระดับปริญญาโท
- 2) การจัดฝึกอบรมข้าราชการ เพื่อพัฒนา ตัวบุคคลให้มีประสิทธิภาพในการบริหารราชการมากขึ้น
- 3) การดำเนินการวิจัย ค้นคว้าและเสนอแนะทางแก้ไขที่เกี่ยวกับปัญหาในการบริหารราชการโดยทั่วไป
- 4) จัดการเก็บรวบรวมข้อมูลข่าวสารและเอกสารที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับรัฐประศาสนศาสตร์และให้บริการทางด้านนี้

1.3 การสนองตอบต่อแนวความคิดในการพัฒนาประเทศ (พ.ศ. 2501-2516)

การปฏิวัติของจอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ในปี 2502 เป็นจุดเริ่มต้นของการนำแนวทางการบริหารแบบใหม่ที่เรียกว่า “การพัฒนา” มาใช้ในการปรับปรุงแก้ไขปัญหาต่างๆ ของประเทศชาติ รวมทั้งการจัดตั้งสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ในเวลาต่อมา มีข้อพิจารณาว่าการนำแนวความคิดในการพัฒนาประเทศเข้ามากระทำในเมืองไทยจะสำเร็จมากน้อยแค่ไหนขึ้นอยู่กับกลไกในการบริหารราชการแผ่นดินเป็นสำคัญ ล่วงมาในสมัยนี้อาชีพข้าราชการก็เป็นอาชีพแท้จริงประเภทหนึ่งทั้งในแง่ของกระบวนการบริหารงานบุคคล สถาบันที่เกี่ยวข้องในการกำหนดรูปแบบและกำหนดพฤติกรรม และสถาบันการศึกษาที่มุ่งเน้นการผลิตคนเข้ารับราชการโดยตรงทั่วไป ซึ่งการยอมรับบทบาทของระบบราชการโดยผู้นำทางการเมืองในสมัยนี้เป็นการยอมรับทั้งในด้านของอาชีพ ประกอบไปกับ บทบาทในการเป็นนักพัฒนาด้วย ภารกิจที่สำคัญยิ่งของระบบราชการในสมัยนั้นคือการเป็นเครื่องมือ (machineries) ต่อแผนนโยบายการพัฒนาประเทศอย่างมีแบบแผน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาเศรษฐกิจเช่น การมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 1 ในระยะต่อมา ธวัช วิชัยดิษฐ์ยังกล่าวโดยสรุปว่าในช่วงระยะที่สามนี้ การอาศัยระบบราชการในฐานะกลไกที่เสริมสร้างความสำเร็จของแผนนโยบายในการพัฒนาประเทศเป็นไปอย่างกว้างขวาง และยังมีการและถือว่าเปิดโอกาสให้กับระบบราชการในการตัดสินใจในการบริหารงานเอง รวมทั้งการรับรู้ข้อมูลข่าวสารต่างๆ โดยแม้ว่าความสัมพันธ์จะมีลักษณะที่เหมือนเป็นรองบ่อนของฝ่ายการเมืองก็ตาม และในส่วนของเรื่องที่เกี่ยวข้องกับสถาบันการศึกษานั้น แนวความคิดทางการเมืองข้างต้นก่อให้เกิดการขยายตัวของรูปแบบการเรียนการสอนและเน้นที่การพัฒนาประเทศด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องการจัดอบรม การเพิ่มงานวิจัย โดยเน้นที่การสร้างนักบริหารที่มีความรู้ความสามารถที่หลากหลายในเชิงบริหาร แนวความคิดนี้นับเป็นการเปลี่ยนแนวคิดการศึกษาจากการบริหารงานแบบคงที่ (status quo management) มาสู่การบริหารเพื่อการเปลี่ยนแปลง (management of change) อันนับได้ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงงานที่มีผลกระทบต่อบทบาทของนักบริหาร จากบทบาทที่บริหารงานแบบสภาพคงที่ไปสู่ผู้บริหารที่เกี่ยวข้องกับการเปลี่ยนแปลง แม้ว่าพัฒนาการทางรัฐประศาสนศาสตร์จะถูกเขียนขึ้นจากนักวิชาการด้านต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางรัฐประศาสนศาสตร์หลายๆ ท่าน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสภาวะการณ์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ ทั้งในแง่ของความเป็นศาสตร์ที่เกี่ยวกับการเมืองการปกครอง หรือศาสตร์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหาร ทั้งนี้การเปลี่ยนผ่านในแง่ของสถานะทางรัฐประศาสนศาสตร์ก็จะพัฒนาต่อไปไม่หยุดนิ่ง ซึ่งหากมองในภาพรวม ในระยะที่ผ่านมาสามารถแสดงให้เห็นถึงวิวัฒนาการทางรัฐประศาสนศาสตร์ โดยธวัช วิชัยดิษฐ์ (2539:477-493) ได้สรุปเป็นแผนภาพวิวัฒนาการรัฐประศาสนศาสตร์ของไทย 2442-2516 ไว้ดังนี้

ภารกิจของรัฐประศาสนศาสตร์	สถาบันการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์	การเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์ : ระบบราชการ	การเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์ : การศึกษา
I การสนองตอบต่อภัยคุกคามนิคม (2442 – 2474) The Response to External Threats	- โรงเรียนฝึกหัดข้าราชการพลเรือน (2442) ↓ - โรงเรียนมหาดเล็ก (2445) ↓ - โรงเรียนข้าราชการพลเรือน (2453) ↓ - คณะรัฐประศาสนศาสตร์ ↓ - จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2459) ↓	- Education : Prerequisite - Initiate Vertical Entry - Administrative Modernization - The Emergence of Weberian Bureaucracy - Administration : New Orientation	- Secretarial Capability - Legal Approach to Public Administration Study - Pseudo – Administration : Routinization of Work Process
II การสนองตอบต่อแนวความคิดด้านประชาธิปไตย (2475 – 2500) The Response to Democratic Ideas	↓ - มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และการเมือง (2476) - คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2491) - คณะรัฐประศาสนศาสตร์ (2498)	- A Continuation - Subservient Bureaucracy - Integrating Administrative Services	- P.A. Fundamentalism - P.A. 3E's : Economy, Effectiveness, Efficiency - P.A. Neutrality
III การสนองตอบต่อแนวความคิดในการพัฒนาประเทศ (2501 – 2516) The Response to Development Ideas	↓ - สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ - คณะรัฐประศาสนศาสตร์ (2508) ↘ ↗ - มหาวิทยาลัยอื่นๆ	- A Continuation - Management of change - Burgeoning structural Functional Differentiation	- Development Concepts - P.A. as Change agent - Advanced Management Techniques - Crisis of Identity

ภาพที่ 2.2 การเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์ของไทย (พ.ศ.2442 – 2516)

อุทัย เลาหิเชียร (2539: 832-847) ได้กล่าวถึงปรัชญาเกี่ยวกับหลักสูตรการศึกษา รัฐประศาสนศาสตร จากสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตรซึ่งเป็นสถาบันที่เกิดขึ้นโดยถือเป็นส่วนหนึ่งอันเป็นบ่อเกิดที่มาของการเกิดรัฐประศาสนศาสตร ในประเทศไทยเอาไว้เป็น 5 ระยะด้วยกัน โดยสามารถสรุปไว้ดังนี้

ระยะที่ 1 กฎหมายปกครอง และ ผู้ที่มีความรู้และจิตใจที่กว้าง การศึกษาทาง รัฐประศาสนศาสตร ตั้งแต่ พ.ศ. 2442 – 2498 โดยเริ่มมีการจัดตั้งโรงเรียนฝึกหัดข้าราชการ จนกระทั่งได้มีการก่อตั้งคณะรัฐศาสตรจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตรเป็น การให้ความสำคัญกับการศึกษากฎหมายปกครองซึ่งเป็นแนวทางในการศึกษาของฝรั่งเศสและ ประเทศในแถบยุโรป เพื่อให้คนมีจิตใจที่กว้างแบบสุภาพบุรุษ ตามแนวทางของประเทศอังกฤษ ปรัชญาการเรียนการสอนช่วงนั้นจึงเป็นช่วงของการเรียนการสอน กฎหมายปกครอง

ระยะที่ 2 การศึกษาสาขาหลักของการบริหารและการจัดการซึ่งหมายถึง วิชา องค์การและการจัดการ การบริหารงานบุคคล และการบริหารงานคลัง เริ่มตั้งแต่ปี พ.ศ. 2498 มหาวิทยาลัยอินเดีย จากสหรัฐอเมริกาได้ให้ความช่วยเหลือในการจัดตั้งคณะรัฐประศาสนศาสตร ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร เน้นด้านการเรียนการสอนทางรัฐประศาสนศาสตร เพื่อเสริมสร้าง แนวทางในการพัฒนาประเทศ โดยชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ของการเมืองการปกครอง การบริหาร นโยบายสาธารณะ เนื้อหาวิชาครอบคลุมการบริหารงานบุคคล การบริหารงานคลัง ซึ่งเป็นการ ศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร กระทั่ง พ.ศ. 2509 จึงได้ย้ายคณะรัฐประศาสนศาสตรไปอยู่ที่ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร ถึงปัจจุบัน

ระยะที่ 3 การบริหารการพัฒนา ช่วงนี้การเรียนการสอนรัฐประศาสนศาสตร มุ่งเน้น ไปในเรื่องของการพัฒนาสิ่งแวดล้อม เนื่องจากเป็นช่วงของประเทศกำลังพัฒนา การเรียนการสอน จึงมุ่งเน้นไปในเรื่องของการเปลี่ยนแปลงทางนโยบาย แผนงานและโครงการ ซึ่งเป็นการนำไป ประยุกต์ใช้ซึ่งสิ่งแวดล้อมที่พัฒนา ต้องการ ระบบราชการ ที่สามารถทำหน้าที่ในเรื่องของ การเปลี่ยนแปลง (change) มากกว่าการทำหน้าที่ในเรื่องของ การรักษา (maintenance) โดยมีการจัดตั้ง สถาบันพัฒนบริหารศาสตรในพ.ศ. 2509 ซึ่งได้มีการแก้ไขในส่วนของหลักสูตรซึ่งมีการเพิ่มบาง วิชาของการบริหารการพัฒนาและสิ่งแวดล้อมทางการบริหาร แต่ในระบายนั้ความรู้เรื่องการบริหาร การพัฒนาเริ่มเป็นที่รู้จักมาตั้งแต่ช่วง พ.ศ. 2505 แต่ก็ยังหาองค์ความรู้ที่แน่ชัดไม่ได้

ระยะที่ 4 การบริหารโครงการ เน้นการผลิตคนให้เป็นนักบริหาร เช่นการบริหารงาน โครงการ และการปกครองท้องถิ่น โดยเน้นที่การปฏิบัติมากกว่าวิชาความรู้ โดยผลิตนักบริหารหรือนักปฏิบัติ ในการเปลี่ยนแปลงนโยบายสาธารณะ ให้เป็นแผนงานและโครงการเพื่อนำไปสู่การ ปฏิบัติ

ระยะที่ 5 เน้นตามขอบข่ายของหลักวิชา : นโยบายสาธารณะ องค์การ และเทคนิคการบริหาร หากกล่าวโดยสรุปแล้วการเปลี่ยนแปลงด้านประวัติศาสตร์ของรัฐประศาสนศาสตร์ที่นักวิชาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์แต่ละท่านได้นำเสนอไว้นั้นถือว่ารัฐประศาสนศาสตร์มีการเปลี่ยนแปลงอย่างมากทั้งในแง่ของการทำงานของระบบราชการและในเชิงของการให้การศึกษา การเกิดขึ้นมาใหม่ของสถาบันการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ตั้งแต่ครั้งแรกเป็นต้นมาโดยที่มีจุดเปลี่ยนที่หลากหลายตามแต่ละยุคสมัย โดยสังเกตได้ว่าเมื่อระบบการปกครองเป็นเช่นใดนั้นระบบราชการก็ต้องเป็นเครื่องมือในการบริหารจัดการที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการดำเนินนโยบายของรัฐ ทั้งมีส่วนในการสนองตอบต่อความต้องการของประชาชน และผลประโยชน์ต่างตอบแทนที่มีจำนวนมหาศาลภายใต้ความควบคุมทางการเมืองนั่นเองเห็นได้ชัดเจนว่า ความเปลี่ยนแปลงของรัฐประศาสนศาสตร์ย่อมส่งผลกระทบต่อระบบราชการและการเปลี่ยนแปลงของวิวัฒนาการแต่ละช่วงของรัฐประศาสนศาสตร์โดยวิวัฒนาการในอดีตจะมีผลสืบเนื่องต่อวิวัฒนาการในช่วงต่อไปด้วย

แม้วิวัฒนาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์จะมีวิวัฒนาการในหลากหลายด้าน ทั้งด้านภารกิจของรัฐประศาสนศาสตร์ ด้านรูปแบบของระบบราชการ จำนวน-สถาบันการศึกษา แต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าวิวัฒนาการการเปลี่ยนแปลงด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่สำคัญยิ่งและมีผลต่อการพัฒนาแนวคิดองค์ความรู้ด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์นั่นก็คือ วิวัฒนาการด้านการศึกษา นั่นเอง ทั้งนี้วิวัฒนาการด้านการศึกษาที่จะมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงและอาจสามารถชี้ให้เห็นแนวโน้มที่นำไปสู่รูปแบบในการทำการวิจัยของนักศึกษาที่ศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของแต่ละสถาบันได้อีกด้วยซึ่งการทำวิจัยครั้งนี้จึงจำเป็นต้องอาศัยการรวบรวมแนวคิด สาระ ทฤษฎีต่างๆของรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดลต่อไป

2.2.3 การศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์

อุทัย เลาหวิเชียร (2540:17-18) ได้กล่าวถึงวิวัฒนาการของรัฐประศาสนศาสตร์ว่าเป็นวิชาที่เก่าแก่มากมาแต่โบราณกาล ตั้งแต่สมัยโบราณของจีน อียิปต์ อินเดีย และอาณาจักรโรมัน ฯลฯ จะเห็นได้ว่าปรัชญาการเมืองของขงจื๊อ เล่าจื๊อ เกาเกิลยะ อริสโตเติล หรือเพลโตมีสาระของรัฐประศาสนศาสตร์ อยู่ไม่น้อยแต่ในสมัยนั้นอาจจะยังไม่มีรวบรวมแนวความคิดอย่างเป็นระบบไว้ จึงไม่อาจจะเรียกได้ว่าความรู้เหล่านั้นคือ รัฐประศาสนศาสตร์ หรือ แม้ต่อมาปรัสเซียได้จัดหลักสูตรการฝึกอบรมก่อนประจำการแก่ผู้ที่เตรียมตัวเป็นนักบริหารรัฐกิจ หรือที่เรียกว่า “cameralism” ก็ไม่อาจเรียกว่าเป็นจุดเริ่มต้นของรัฐประศาสนศาสตร์ได้เพราะยังไม่มีรวบรวม

องค์ความรู้อย่างเป็นระบบนั่นเอง ในขณะที่อังกฤษกลับสอนรัฐประศาสนศาสตร์ในแง่ของกฎหมาย เนื่องจากเป็นรากฐานของการบริหารรัฐกิจ ในกรณีของอังกฤษ เน้นการให้การศึกษาในแนวทางที่กว้าง โดยเน้นที่ศิลปศาสตร์ ซึ่งประกอบด้วยวิชา ปรัชญา ประวัติศาสตร์ มนุษยศาสตร์ ภาษาศาสตร์ โดยมีการส่งบุคลากรที่ได้รับการศึกษาเหล่านั้น ไปฝึกงานอีกระยะหนึ่ง โดยอังกฤษเห็นว่าการบริหารรัฐกิจเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้จากประสบการณ์มากกว่า ส่วนรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยนั้นเราได้กล่าวมาแล้วในตอนต้นว่ามีที่มาที่ไปเป็นอย่างไรซึ่งในส่วนต่อไปนี้เป็นเรื่องของ แนวคิด ทฤษฎี ขอบเขต ทางการศึกษา ด้านรัฐประศาสนศาสตร์

ดังที่ได้ศึกษามาแล้วจะเห็นได้ว่ารัฐประศาสนศาสตร์ ไม่ได้มีที่มาจากที่ใดที่หนึ่งทีเดียวเท่านั้นและไม่ได้มีหลักเกณฑ์หรือองค์ความรู้เป็นของตนเองอย่างชัดเจนและแท้จริงทั้งหมด ทั้งนี้ทั้งนั้น รัฐประศาสนศาสตร์ก็เป็นศาสตร์ที่มาจากการประกอบกันขององค์ความรู้ในสายสาขาวิชาการต่างๆซึ่งมีความสัมพันธ์และเกี่ยวข้องในการอำนวยความสะดวกซึ่งกันและกันในหลากหลายสาขาวิชาด้วย ตามที่ พรรพีญ คุณวพานิชกุล (2544:7-15) ได้กล่าวไว้ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

2.2.3.1 ความสัมพันธ์ทางสาขาวิชา

1) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชารัฐศาสตร์

ในอดีตรัฐประศาสนศาสตร์อาจถือได้ว่าเป็นสาขาย่อยของรัฐศาสตร์ ทั้งนี้เนื่องจากความคิดที่มีมาตั้งแต่เดิมที่ว่ารัฐศาสตร์เป็นวิชาแม่บทของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ในแง่ของการปกครองบ้านเมืองแต่ในช่วงหลังมามีอิทธิพลของปรัชญาปฏิฐานนิยม และ พฤติกรรมนิยม ได้ส่งผลให้รัฐศาสตร์ต้องการความบริสุทธิ์มากขึ้นโดยมุ่งที่จะสร้างองค์ความรู้เฉพาะของตนเองรัฐศาสตร์จึงเปลี่ยนแปลงไป ทั้งในแง่ของความมุ่งหมายการศึกษาและเนื้อหาวิชา และหน่วยการวิเคราะห์ซึ่งต่างไปจากรัฐประศาสนศาสตร์ ที่ยังคงเนื้อหาสาระไว้อย่างเดิม แต่ทั้งสองวิชาก็ยังมี ความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน โดยมองว่ารัฐประศาสนศาสตร์มีความสัมพันธ์ในเชิงการเมือง ความเป็น สาธารณะและองค์การทางราชการ กับ รัฐศาสตร์

2) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชา สังคมวิทยา

สังคมวิทยาเป็นเรื่องของการผสมผสานระหว่างมนุษยวิทยากับ ประวัติศาสตร์ มองในแง่ของการอยู่ร่วมกันของสังคมและการเกี่ยวเนื่องกันของสถาบันต่างๆใน สังคมเช่น ครอบครัว ชนชั้นต่างๆ ทุกสิ่งในสังคมภายใต้ระบบที่เรียกว่าสังคม โดยเฉพาะที่ เกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์คือ ระบบราชการ (bureaucracy) เห็นได้ชัดว่าการศึกษาด้านรัฐ ประศาสนศาสตร์จำเป็นต้องพึ่งพาอาศัยเรื่องของหลักการทางสังคมวิทยาเป็นอย่างมาก เพื่อให้ทราบ และเข้าใจถึงความสัมพันธ์ระหว่างสภาพแวดล้อมต่างๆกับการบริหาร หรือที่เรียกว่านิเวศวิทยา ที่

ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการบริหารและสภาพแวดล้อม ต่างๆ จำเป็นอย่างยิ่งที่นักรัฐประศาสนศาสตร์ต้องอาศัยเรื่องของนิเวศวิทยานำมาปรับใช้ เช่น เรื่องของ การศึกษาความร่วมมือกัน ในองค์กร ทั้งองค์กรที่เป็นทางการ และ องค์กรที่ไม่เป็นทางการ จึงเป็นเรื่องพื้นฐานที่ทำให้เราเข้าใจ หลักการพื้นฐานในการบริหารราชการได้อีกด้วย

3) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชา มานุษยวิทยา

มานุษยวิทยาเป็นเรื่องที่ต้องศึกษาด้านต่างๆของคน เพื่อให้เข้าใจชาติพันธุ์ พื้นฐาน ทั้งด้านกายภาพ วัฒนธรรม และมานุษยวิทยาที่ว่าด้วยเรื่องสายสังคม และสังคมวิทยา ดังนั้นมานุษยวิทยาจึงเป็นวิชาที่คาบเกี่ยวกับสังคมวิทยา กายภาพวิทยาเป็นคำ ซึ่งแต่ก่อนนั้น มานุษยวิทยาอาจจะไม่ค่อยเกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์ แต่มาในยุคหลังนั้นมนุษย์เราหันมาสนใจในเรื่องของสังคมชนบท สังคมเมืองมากขึ้น ซึ่งตรงกับความสนใจของนักรัฐประศาสนศาสตร์ โดยเฉพาะแนวความคิดในเรื่องเกี่ยวกับวัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณี ย่อมส่งผลต่อความเข้าใจบุคลากรในองค์กรได้

4) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชาจิตวิทยาสังคม

จิตวิทยาสังคมเป็นวิชาที่คาบเกี่ยวกับ 4 วิชาคือ สังคมวิทยา จิตวิทยา มานุษยวิทยา และวิชา โรคจิต (psychiatry) แต่มีแนวการศึกษาที่ต่างกัน ซึ่งจิตวิทยาสังคมมุ่งเน้นในเรื่องของการศึกษามีปฏิสัมพันธ์ของมนุษย์ กับสังคม มนุษยนิยม โดยมองเห็นความสำคัญของบุคคลในองค์กร ซึ่งแน่นอนว่าในการปฏิบัติงานราชการนั้น ข้าราชการทั้งหลายเป็นหน่วยพื้นฐานที่สำคัญของส่วนราชการ ซึ่งต้องอาศัยความมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน ดังนั้นวิชาจิตวิทยาสังคมจึงมีความจำเป็นที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในสัมพันธภาพระหว่างบุคคลนั่นเอง

5) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชา จิตวิทยา

จิตวิทยา เป็นสาขาวิชาที่มีความสำคัญในแง่ของการทำความเข้าใจ ในปัจเจกบุคคล(individual) เป็นอย่างมาก ซึ่งกล่าวได้ว่าเป็นเรื่องเดียวกับสาขาสังคมวิทยา และจิตวิทยาสังคม เน้นการศึกษามนุษย์ในระดับคือ จิตวิทยาเน้นการศึกษามนุษย์แบบ ปัจเจกบุคคล แต่จิตวิทยาสังคมจะเน้นการศึกษามนุษย์แบบกลุ่มคน (group) ส่วนสายสังคมวิทยา เน้นการศึกษามนุษย์ในระดับสังคม (society) ซึ่งจะกว้างและสูงกว่าตามลำดับ รัฐประศาสนศาสตร์จะประยุกต์การใช้ความรู้ด้านจิตวิทยาเพื่อประโยชน์ต่อการบริหาร ราชการ เช่น การจูงใจคน (motivation) การรับรู้ (perception) บุคลิกภาพ (personality) เป็นต้น

6) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชา เศรษฐศาสตร์

เป็นที่ทราบกันดีว่าเรื่องของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับวิชาเศรษฐศาสตร์เป็นอย่างมากในแง่ของเรื่องการบริหารการเงิน การคลัง

การงบประมาณในการบริหารประเทศ ซึ่งจะมีสาขาวิชาย่อยในรัฐประศาสนศาสตร์คือ สาขาวิชาการคลังสาธารณะ(public finance) ซึ่งเน้นในเรื่องนโยบายทางการคลังเพื่อให้การบริหารเงินในประเทศเป็นไปตามนโยบายที่ภาครัฐกำหนด โดยขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ในการจัดเก็บภาษีอากร โดยศึกษาเรื่องวิธีการใช้จ่ายเงินภาครัฐให้มีประสิทธิภาพประสิทธิผล ในรูปของการงบประมาณ โดยเฉพาะในปัจจุบันมีการศึกษาในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทั้งสองสาขาวิชา คือ วิชา เศรษฐศาสตร์การเมือง (politic - economy) นั่นเอง

7) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชาปรัชญา และ
ตรรกวิทยา

สาขาวิชาปรัชญาโดยเฉพาะในเรื่องของตรรกวิทยา เป็นประโยชน์ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในแง่ของ การศึกษาเพื่อให้เกิดความเข้าใจและหลักการหาเหตุผล เพราะการปฏิบัติงานใดๆจำเป็นต้องอาศัยการยึดหลักการเหตุผล ไม่ใช่การทำตามอารมณ์ เช่น การสั่งการ การออกคำสั่งในเรื่องต่างๆของระบบราชการ จำเป็นต้องอาศัยตรรกวิทยาเป็นสำคัญมิฉะนั้นอาจจะเกิดความเสียหายได้ การบริหารงานภาครัฐมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับวิชาปรัชญา ในแง่ของการปฏิบัติงานในเชิงประจักษ์ มิได้ยึดแต่เรื่องของหลักการเหตุผลทั้งหมดแต่ต้องมีเรื่องของการใคร่ครวญไตร่ตรองในเรื่องการบริหารอันควรทำอยู่ด้วยเพื่อความสอดคล้องเหมาะสมกับศีลธรรม จริยธรรม วัฒนธรรม ค่านิยมและความเชื่อในสังคมด้วย

8) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ ประวัติศาสตร์

เนื่องจากวิชาประวัติศาสตร์เป็นวิชาที่คาบเกี่ยวในสาขาวิชาต่างๆ อาทิ รัฐศาสตร์ สังคมวิทยา ดังนั้นในแง่ของความสัมพันธ์ของประวัติศาสตร์ต่อ รัฐประศาสนศาสตร์เป็นเรื่องของการศึกษาพื้นฐานเดิม หรือประวัติศาสตร์ของสิ่งที่ประกอบกันเป็นรัฐ หรือส่วนต่างๆของรัฐเพื่อความเข้าใจที่มาของรากเหง้าทางสังคมโดยอาศัยการตกทอดในเรื่องของระบบการปกครองเพื่อนำมาสู่ความสำเร็จในการบริหารประเทศนั่นเอง

9) ความสัมพันธ์ของรัฐประศาสนศาสตร์ กับ สาขาวิชานิติศาสตร์

แน่นอนว่าวิชานิติศาสตร์ หรือวิชาที่ว่าด้วยเรื่องของตัวบทกฎหมายนั้นเป็นเรื่องของการศึกษากฎระเบียบต่างๆที่มีมาของรัฐและเพื่อการพัฒนาให้เกิดความสงบสุขในสังคม กฎหมายใดที่เก่าหรือล้าหลังก็มีการปรับเปลี่ยนเพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับบริบททางสังคมได้ เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าในแง่ของการบริหารงานภาครัฐนั้นต้องดำเนินงานภายใต้กฎหมายทั้งสิ้นโดยผ่านทางสถานิติบัญญัติของรัฐนั้นๆนั่นเอง

ดังนั้น จะเห็นได้ว่าแนวคิดเรื่องของความสัมพันธ์ของวิชารัฐประศาสนศาสตร์กับสาขาวิชาต่างๆนั้นมีมาแต่สมัยก่อนแล้วแต่เราก็ไม่ได้ระบุเอาไว้อย่างชัดเจนว่า เป็น

สาขาวิชาที่ค่อยๆ ค่อยๆ ไปในทางใดทางหนึ่งมากขึ้น ยกเว้น สาขาวิชาด้านเศรษฐศาสตร์การเมืองที่ แม้แต่ชื่อก็เข้าใจถึงสภาพของสาขาวิชาที่ต้องเกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์มาก

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในสาขาวิชาต่างๆ จะไม่ได้มีการผสมผสานกัน ระหว่างสาขาวิชาต่าง ๆ นั้น สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ แต่เราก็ไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่า แนวคิด ทฤษฎีต่างๆ อันเกี่ยวข้องกับรัฐประศาสนศาสตร์ ในแต่ละยุคของรัฐประศาสนศาสตร์นั้นมี ที่มาจากศาสตร์ในสาขาวิชาดังที่กล่าวมาแล้วทั้งสิ้น แต่อาจจะเกิดมาจากการนำมาประยุกต์ใช้ ของนักวิชาการ นักคิด นักทฤษฎีแต่ละยุคสมัยนั่นเอง

แม้ว่าจะไม่สามารถหาความแน่ชัดในที่มาของรัฐประศาสนศาสตร์ ได้ ชัดเจนว่ามีวิวัฒนาการมาจากที่ใดบ้างแต่ก็ยังมีกรรวบรวมข้อมูลที่เป็นองค์ความรู้ ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เอาไว้ในภายหลังอย่างเป็นระบบไว้ และเป็นที่มาในการพัฒนาองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน โดยมีนักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาถึงขอบข่าย และแบ่งแยก จัดหมวดหมู่ รูปแบบการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ไว้อย่างเป็นระบบดังจะกล่าวไว้ต่อไปนี้

2.2.3.2 แนวการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์

ด้านเนื้อหาได้มีการกำหนดขอบข่ายการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เอาไว้หลายรูปแบบซึ่งนักวิชาการหลากหลายท่านทั้งไทยและต่างประเทศได้ให้แนวคิดและได้จัดทำ รูปแบบการศึกษาไว้อย่างครอบคลุมต่างกันไป ซึ่งสามารถนำมาสรุปได้ดังนี้

Dwight Waldo (1971:1 อ้างถึงใน วรเดช จันทรศรและอัจฉราพรรณ เทชะบุรณะ) ได้กล่าวถึงข้อคิดถึงขอบข่ายการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์สามารถสรุปได้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์ปัจจุบันควรมีลักษณะขอบข่ายการศึกษาที่มีจุดเน้นในการศึกษาเรื่องใดเรื่อง หนึ่ง ที่อาจมีความแตกต่างกันและมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วทำให้รัฐประศาสนศาสตร์มี ลักษณะในฐานะวิชาชีพ และการจะเข้าใจในขอบข่ายรัฐประศาสนศาสตร์ จำเป็นต้องแยกให้เห็น ความแตกต่างของ “งานสาธารณะ” ใน “หน่วยงานสาธารณะ” และ “งานส่วนบุคคล” ใน “หน่วยงานเอกชน” ให้ชัดเจน

Nicholas Henry & Howard E. McCurdy, (1975-1977:1 อ้างถึงใน วรเดช จันทรศรและอัจฉราพรรณ เทชะบุรณะ) ทั้งสองท่านเห็นว่ารัฐประศาสนศาสตร์ มีขอบเขตความ ครอบคลุมทั้งในเรื่องกระบวนการบริหารนโยบายสาธารณะ และพฤติกรรมองค์การ

พิทยา บวรวัฒนา (อ้างถึงใน พรรณเพ็ญ คุณวพานิชกุล 2544:22) มีความเห็นในเรื่องของรัฐประศาสนศาสตร์ในช่วงปีค.ศ.1887-1950 สามารถสรุปได้ว่า ทฤษฎีทาง รัฐประศาสนศาสตร์และแนวการศึกษาที่สำคัญในวงวิชาการอยู่ที่ทฤษฎีคือ การบริหารแยกจาก

การเมือง ระบบราชการ วิทยาศาสตร์การจัดการ และหลักการบริหาร ทฤษฎีทั้งสี่มีลักษณะร่วมกัน คือ ต่างเสนอความเห็นที่ว่า การบริหารงานที่ดีต้องใช้รูปแบบองค์การปิดและเป็นทางการ นักรัฐประศาสนศาสตร์ควรมีหน้าที่ที่ต้องหาวิธีการบริหารงานที่ดีที่สุด และมีเหตุผลมากที่สุด เพื่อใช้เป็นแนวทางในการทำงานในหน่วยงานให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด

ดังนั้นจะเห็นได้จากการศึกษาจากความหมายแนวการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีหลากหลายรูปแบบซึ่งโดยสรุปแล้วการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์นั้นมีความเห็นที่หลากหลายตามแบบของแนวคิดของนักวิชาการแต่ละท่านตามแต่ละจุดเน้นแต่ในลักษณะที่สำคัญนั้นคือ การศึกษาเพื่อการบริหารกิจการของรัฐบาลโดยทำการศึกษาไปถึงเนื้อหาทุกส่วนที่เกี่ยวข้องกับการใช้ในการบริหาร ทั้งในส่วนของผู้บริหารและฝ่ายปฏิบัติงานนั่นเอง

2.2.3.3 การจำแนกแนวคิด ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์

ปัจจุบันยังไม่มีนักวิชาการรัฐประศาสนศาสตร์ที่สามารถแบ่งแยกทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์ได้ชัดเจนที่สุด เนื่องจากมีการจัดหมวดหมู่ของทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้แตกต่างกัน ตามแต่ละยุคสมัยและยังไม่มีภาระบัญญัติไว้แน่ชัดว่าสรุปแล้ววิชา รัฐประศาสนศาสตร์นั้น มีรากฐานมาจากวิชาที่ทำให้เราสามารถมองเห็นที่มาของรากฐานในวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้น ได้หรือมีที่มาจากองค์ความรู้ใดความรู้หนึ่งที่ชัดเจน แต่กลับเกี่ยวเนื่องกับศาสตร์ สาขาวิชาต่างๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยแท้จริงแล้วรัฐประศาสนศาสตร์ ก็ยังไม่มีกฎเกณฑ์อะไรที่ตายตัว อย่างไรก็ตาม จากอดีตที่ผ่านมาก็มีนักวิชาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์หลายท่านทั้งในประเทศและต่างประเทศ ที่ได้พยายามแบ่งแยก จัดหมวดหมู่ รวบรวมองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้โดยสรุปดังต่อไปนี้

Barry Bozeman (1978 อ้างถึงใน พรหมเพ็ญ คุณวพานิชกุล 2544:2) ได้แบ่งแยกทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ออกเป็น 2 พวก คือ ทฤษฎีอดีต และ ทฤษฎีปัจจุบัน

ในอดีตทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์มีแนวความคิด 3 แนว คือ

1. ต้องการปฏิรูประบบราชการให้ปลอดจากความชั่วร้ายทางการเมือง (Woodrow Wilson)
2. วิทยาศาสตร์การจัดการ
3. กลุ่มนักวิชาการที่คัดค้านแนวคิดการแยกการบริหารออกจากการเมือง คัดค้านความเป็นไปได้และผลประโยชน์จากหลักการบริหารต่างๆ

ในปัจจุบัน Barry Bozeman ได้เสนอทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ที่สำคัญได้แก่

1. รัฐประศาสนศาสตร์ในรูปของศาสตร์การบริหาร

2. รัฐประศาสนศาสตร์ในรูปของรัฐศาสตร์
3. รัฐประศาสนศาสตร์ในความหมายใหม่
4. นโยบายวิเคราะห์ทางเลือกสาธารณะและรัฐประศาสนศาสตร์ในฐานะวิชาชีพ

Dwight Waldo (อ้างถึงใน พิทยา บวรวัฒนา, รัฐประศาสนศาสตร์ ทฤษฎีและแนวการศึกษา (ค.ศ. 1887 – ค.ศ. 1970). 2538: 7) ได้แบ่งวิวัฒนาการของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ในสหรัฐอเมริกาออกเป็น สามช่วงสมัยคือ

1. สมัยแรก (ทศวรรษ 1920 - 1930) เป็นช่วงที่รัฐประศาสนศาสตร์ได้รับอิทธิพลมาจาก วิชารัฐศาสตร์และวิทยาศาสตร์การจัดการ รวมทั้งขบวนการปฏิรูประบบรัฐบาล ของประเทศสหรัฐอเมริกาในสมัยนั้น ผลคือมีการแยกการบริหารออกจากการเมือง และมีการสร้างหลักการบริหารต่างๆขึ้น

2. สมัยที่สอง (ทศวรรษที่ 1940 และ 1930) เป็นช่วงที่มีการโจมตีทฤษฎีและความคิดรัฐประศาสนศาสตร์ ของช่วงแรก

3. สมัยที่สาม (ปัจจุบัน) เป็นช่วงที่อิทธิพลของ ทฤษฎีและแนวความคิดที่เกิดขึ้นในช่วงแรกและช่วงสอง ยังมีอิทธิพลอยู่บ้าง แต่เป็นช่วงที่มีทฤษฎีใหม่เกิดขึ้น ในด้านต่างๆ กล่าวคือ

- 1) การเมืองและการกำหนดนโยบาย
- 2) การอาศัยกรณีเฉพาะเรื่องเป็นแนวการศึกษา
- 3) มนุษย์สัมพันธ์ จิตวิทยาและสังคมวิทยา
- 4) ทฤษฎีองค์การ
- 5) รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบ
- 6) เทคโนโลยีและเทคนิคใหม่ๆทางการบริหาร

Nicolas Henry (1995 อ้างถึงใน ขวลิขิต เพิ่มน้ำทิพย์ 42-47) ได้อธิบายแนวคิดในการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้โดยแยกไว้เป็นยุคต่างๆทั้ง 6 ยุค ดังนี้

1. การแยกการบริหารออกจากการเมือง (The politics/administration dichotomy, 1900-1926)

Nicholas Henry อธิบายพาราไดม์นี้โดยหยิบยกคำพูดของ Frank J. Goodnow ใน Politics and Administration ที่ว่า “หน้าที่ที่แตกต่างกัน 2 ประการของการปกครอง (government) ก็คือ (1) การเมือง ซึ่งเป็นเรื่องของการกำหนดนโยบายหรือการย้าเจตนารมณ์ของรัฐ

และ (2) การบริหาร ซึ่งเป็นเรื่องของการปฏิบัติหรือการบริหารตามนโยบาย (Frank J. Goodnow, 1900 : 10-11 อ้างถึงในวรเดช จันทรศร และอัคราพรพรณ เทชะบุรณะ, 2543 : 43-47)

ดังนั้น ในทฤษฎีของ Goodnow รัฐประศาสนศาสตร์ จึงมีศูนย์กลางอยู่ในระบบราชการ และเป็นที่แน่นอนว่า locus ของพาราไดม์จึงอยู่ที่ระบบราชการด้วย และพาราไดม์นี้ได้มีจุดเน้นอยู่ที่ locus ส่วน focus นั้น Nicholas Henry มิได้กล่าวถึง แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อ Dwight Waldo ได้ชี้ให้เห็นว่าหนังสือของ Leonard D. White ในเรื่อง “Introduction to the Study of Public Administration” ได้เป็นตัวอย่างอันดีต่อ American Progression โดยที่การเมืองไม่สามารถไปก้าวไกลการบริหาร และการจัดการได้ยืมวิธีการทางวิทยาศาสตร์มาใช้ ในการศึกษา รัฐประศาสนศาสตร์จึงได้กลายมาเป็นศาสตร์ที่ปลอดจากค่านิยม (value-free) ดังนั้น หน้าที่ของการบริหารในยุคนี้ก็คือ การประหยัดและประสิทธิผล

2. หลักการบริหาร (The principles of administration, 1927-1937)

ในปี ค.ศ. 1927 หนังสือของ William F. Willoughby ในเรื่อง “Principles of Public Administration” ได้ชี้ให้เห็นว่า หลักเกณฑ์ทางวิทยาศาสตร์อยู่ “ที่นั่น” (there) ซึ่งเราสามารถที่จะค้นพบ และนักบริหารสามารถที่จะมีความเชี่ยวชาญในกิจการงานของเขา ถ้าพวกเขาเรียนรู้การนำกฎเกณฑ์เหล่านี้ไปประยุกต์ใช้ ดังนั้น จึงเป็นที่แน่นอนว่า focus ของพาราไดม์นี้คือการให้ความสนใจในความรู้ความชำนาญพิเศษในรูปแบบของหลักการบริหาร ขณะเดียวกันก็ไม่มีใครได้คำนึง locus เลย เนื่องจากได้มีแนวความคิดที่ว่า หลัก ก็คือ หลัก และการบริหาร ก็คือ การบริหาร (principles were principles, and administration was administration) และโดยข้อเท็จจริงของหลักการบริหารที่อยู่ภายใต้สมมติฐานที่ว่า จะสามารถนำไปใช้ได้ในการบริหารงานทุกรูปแบบ ทุกลักษณะโดยไม่ต้องคำนึงถึงวัฒนธรรม หน้าที่ (function) สภาพแวดล้อม ลักษณะของงานหรือกรอบของสถาบัน ซึ่งนั่นก็คือ หลักการบริหารสามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้ในทุกหน ทุกแห่ง ในพาราไดม์นี้ focus จึงได้รับความสนใจมากกว่า locus และในพาราไดม์ 2 นี้ รัฐประศาสนศาสตร์ได้เฟื่องฟูถึงขีดสุดเมื่อ Luther H. Gulick และ Lyndall Urwick ได้เสนอหลัก 7 ประการของการบริหาร คือ POSDCORB

Nicholas Henry ได้กล่าวถึงพัฒนาการของขอบข่ายในพาราไดม์นี้ว่าได้เกิดยุคท้าทาย (The challenge, 1938-1947) และยุคปฏิกิริยาต่อการท้าทาย (Reaction to the challenge, 1947-1950) และเราผ่านยุคทั้งสองนี้ไปโดย Nicholas Henry มิได้เสนอว่า locus และ focus ของทั้งสองยุคนี้คืออะไร อย่างไรก็ตาม เพื่อให้ทราบถึงพัฒนาการของขอบข่าย กระแสของการท้าทายมี 2 ทิศทาง คือ 1) มีการแย้งว่าการเมืองและการบริหารไม่สามารถแยกออกจากกันได้ และ 2) มีการชี้ให้เห็นว่าหลักการบริหารมีความขัดแย้งกันเองตามตรรกะวิทยา

3. รัฐประศาสนศาสตร์ คือ รัฐศาสตร์ (Public Administration as Political Science, 1950-1970)

การทำทายก่อให้เกิดวิกฤตการณ์ทางความคิด รัฐประศาสนศาสตร์ ที่เคยเฟื่องฟูในพาราไดม์ 2 ได้ตกต่ำลง นักรัฐประศาสนศาสตร์ได้กลับเข้าไปส่วนหนึ่งในสาขา รัฐศาสตร์ ซึ่งถือว่าเป็นสาขาวิชาแม่ เหตุนี้เองทำให้เกิดการนิยาม locus ขึ้นใหม่ ซึ่ง locus ของรัฐประศาสนศาสตร์ในพาราไดม์นี้ก็คือ สถาบัน ระบบราชการ ในขณะที่เดียวกันก็ได้สูญเสีย focus ไป ดังเห็นได้จากการที่นักรัฐประศาสนศาสตร์ในยุคนี้ไม่ค่อยได้มีการเสนอผลงานอะไรออกมา

4. รัฐประศาสนศาสตร์ คือ ศาสตร์การบริหาร (Public Administration as Administration Science, 1956-1970)

จากการตกต่ำในพาราไดม์ที่ 3 ทำให้นักรัฐประศาสนศาสตร์มีความรู้สึก ว่า ตนเองมีสถานภาพเป็นเพียงพลเมืองชั้นสองในคณะรัฐศาสตร์ นักรัฐประศาสนศาสตร์ส่วนหนึ่งจึงได้พยายามแสวงหาทางเลือกใหม่ ซึ่งนั่นก็คือ ศาสตร์การบริหาร (organization theory and management science) ในปี ค.ศ. 1958 นักรัฐประศาสนศาสตร์ได้อ้างหลักฐานว่า รัฐกิจ (public) ธุรกิจ (business) และสถาบันทางการบริหารไม่มีความแตกต่างกัน ดังนั้น การบริหาร ก็คือ การบริหาร (administration was administration) โดย Nicholas Henry ได้อ้างงานของนักรัฐประศาสนศาสตร์ท่านหนึ่งคือ Keith M. Henderson ได้แสดงความเห็นว่า ทฤษฎีองค์กร ได้เป็นหรือควรจะเป็น focus ของรัฐประศาสนศาสตร์

ในต้นทศวรรษ 1960 การพัฒนาองค์การ (Organization Development) ได้เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วในฐานะที่เป็นความเชี่ยวชาญพิเศษของการศาสตร์การบริหาร การพัฒนาองค์การจึงเป็นอีก focus หนึ่งของรัฐประศาสนศาสตร์ การพัฒนาองค์การมีพื้นฐานมาจากจิตวิทยา สังคม สังคม และค่านิยมประชาธิปไตยของระบบราชการ โดยไม่มีการแบ่งแยกระหว่าง public กับ private และ self-actualization ของสมาชิกในองค์การ และต่อมาประเด็นเหล่านี้คือสิ่งที่นักรัฐประศาสนศาสตร์รุ่นใหม่ได้ให้ความสนใจ

ผลดังกล่าวได้ก่อให้เกิดปัญหาหนึ่งเกิดขึ้นในเส้นทางของศาสตร์การบริหาร กล่าวคือ หากศาสตร์การบริหารถูกเลือกให้เป็น focus เดียวของรัฐประศาสนศาสตร์ โดยละทิ้ง locus แล้วรัฐประศาสนศาสตร์อาจถูกดูดกลืนหายไปโดยคณะบริหารธุรกิจ ปัญหานี้ได้เกิดขึ้นเนื่องจากความไม่แน่ใจในการแบ่งแยกความแตกต่างระหว่างความเป็นสาธารณะ (public) กับความเป็นส่วนตัว (private) ซึ่งปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นบนโลกแห่งความเป็นจริง การที่จะแบ่งแยกความแตกต่างดังกล่าวก็เป็นเรื่องที่มีความยุ่งยากมาก ดังนั้น locus ในมิติของสถาบัน (institutional dimension) และถูกแทนที่โดย locus ในมิติของปทัสถาน (normative dimension) จึงกล่าวได้ว่า

locus ในพาราไดม์นี้ ได้มุ่งมาที่แนวคิดเกี่ยวกับประโยชน์สาธารณะ (public interest) และกิจกรรมสาธารณะ (public affairs)

เห็นได้ว่าพาราไดม์นี้ได้จัดเตรียม focus ไว้แต่ไม่มี locus ศาสตร์การบริหารได้ให้เทคนิคใหม่ๆ ทางการบริหารซึ่งต้องการความรู้ความชำนาญเฉพาะด้านมากขึ้น แต่ก็มิได้บอกว่าจะถูกนำไปใช้ในสถาบันอะไร พาราไดม์นี้จึงมีความคล้ายคลึงกับพาราไดม์ 2 นั่นคือ focus ได้รับความสนใจมากกว่า locus

อย่างไรก็ตาม ทั้งพาราไดม์ที่ 3 รัฐประศาสนศาสตร์ คือ รัฐศาสตร์ และพาราไดม์ที่ 4 รัฐประศาสนศาสตร์ คือ ศาสตร์การบริหาร เป็นสิ่งที่ทำให้รัฐประศาสนศาสตร์ได้สูญเสียความเป็นเอกลักษณ์ของตนเองไป

5. รัฐประศาสนศาสตร์ คือ รัฐประศาสนศาสตร์ (Public Administration as Public Administration ตั้งแต่ 1970)

การแบ่งแยกความแตกต่างระหว่าง “public sphere” กับ “private sphere” ได้เสื่อมลง ในขณะเดียวกัน locus จึงมีความยืดหยุ่นมากขึ้น locus ได้ปรากฏให้เห็นโดยเข้าไปเกี่ยวข้องกับขอบข่ายรัฐประศาสนศาสตร์ ในฐานะศูนย์กลางที่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันบนพื้นฐานของปัจจัยทางสังคมที่มีต่อการพัฒนาประเทศ จึงสรุปได้ว่า locus ยังคงอยู่ที่ประโยชน์สาธารณะ (public interest) ส่วน focus นั้น ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องเข้าไปเกี่ยวข้องกับนโยบายศาสตร์ (policy science) เศรษฐศาสตร์การเมือง (political economy) กระบวนการกำหนดและวิเคราะห์นโยบาย (the public policy-making process and its analysis) และการวัดผลลัพธ์ของนโยบาย (the measurement of policy outputs)

การนำเสนอพาราไดม์ของ Nicholas Henry พอที่จะสรุปได้ว่า

พาราไดม์ที่ 1 ซึ่งเป็นช่วงเริ่มต้นของรัฐประศาสนศาสตร์ ได้มี locus อยู่ที่ความสนใจในการศึกษาสถาบันระบบราชการ แต่นักรัฐประศาสนศาสตร์ยังไม่สามารถผลิตผลงานในขอบข่ายให้มี focus ได้

พาราไดม์ที่ 2 เมื่อนักรัฐประศาสนศาสตร์ค้นหา focus ของตนเองพบ ซึ่งนั่นก็คือหลักการบริหาร แต่ขณะเดียวกันก็ไม่ได้ให้ความสนใจ locus

พาราไดม์ที่ 3 ได้เกิดวิกฤตการณ์ทางความคิดนักรัฐประศาสนศาสตร์ได้กลับไปอยู่กับรัฐศาสตร์ locus จึงย้อนกลับไปอยู่ที่ระบบราชการ ในช่วงนี้นักรัฐประศาสนศาสตร์ไม่ค่อยได้เสนอผลงาน ดังนั้น focus จึงไม่ค่อยชัดเจน

พาราไดม์ที่ 4 focus อยู่ที่ศาสตร์การบริหารแต่ก็คล้ายกับในพาราไดม์ที่ 2 นั่นคือ ขาดความชัดเจนใน locus และทางออกก็คือ locus ได้เปลี่ยนจากมิติของสถาบันไปเป็นมิติของปทัสถาน

พาราไดม์ที่ 5 เป็นเพียงการทำนายแนวโน้มโดยให้ความเห็นว่า locus จะอยู่ที่กิจกรรมสาธารณะ (public affair) และ focus อยู่ที่นโยบายศาสตร์ เศรษฐศาสตร์การเมือง กระบวนการกำหนดและวิเคราะห์นโยบาย และการวัดผลลัพธ์ของนโยบาย

ทั้งนี้ขอบข่ายของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์สามารถสรุปเป็นตารางของ Nicolas Henry (อ้างถึงใน พิทยา บวรวัฒนา, รัฐประศาสนศาสตร์ ทฤษฎีและแนวการศึกษา (ค.ศ. 1887 – ค.ศ. 1970). 2538:4) สามารถนำมาอธิบายได้ซึ่งสรุปไว้ดังนี้

ตารางที่ 2.1 แสดงพาราไดม์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ ของ Nicholas Henry

พาราไดม์	Locus ศึกษาอะไร	Focus ศึกษาอย่างไร
1. การบริหารแยกจากการเมือง	การศึกษาระบบราชการของรัฐ	ไม่ชัดเจนว่าจะศึกษาอย่างไร
2. หลักการบริหาร	ไม่สำคัญว่าจะนำหลักการบริหารไปใช้ที่ไหน	ใช้หลักการบริหาร
3. รัฐประศาสนศาสตร์ในรูปของรัฐศาสตร์	ศึกษาระบบราชการของรัฐ	ไม่ได้ให้คำตอบไว้ว่าควรจะศึกษาอย่างไร
4. รัฐประศาสนศาสตร์ในรูปของศาสตร์การบริหาร	ไม่แน่ใจว่าความเป็นสาธารณะของวิชารัฐประศาสนศาสตร์อยู่ตรงไหน	ทฤษฎีองค์การ เทคนิคทางวิทยาศาสตร์การจัดการ เช่น OD,OR
5. รัฐประศาสนศาสตร์ในรูปของรัฐประศาสนศาสตร์ (วิชารัฐประศาสนศาสตร์พยายามมีเอกลักษณ์ไม่ขึ้นอยู่กับสาขาวิชาใดโดยเฉพาะ)	ทุกข์ สุข ของประชาชน	ทฤษฎีองค์การ เทคนิคการบริหาร นโยบายวิเคราะห์ สหวิชา เน้นเรื่องค่านิยม และสิ่งที่ควรจะเป็น (normative)

จะเห็นได้ว่าแนวการศึกษาที่สามารถสรุปเป็นตารางการศึกษาที่เน้นขอบข่ายในแต่ละด้านซึ่งสามารถแบ่งเป็นช่วงๆนั้น Nicolas Henry สามารถสรุปเป็นตารางได้ดังที่กล่าวมา โดยสรุปแล้ว ในส่วนของ Nicolas Henry จะเน้นในเรื่องของขอบข่ายพัฒนาการทาง

การศึกษาที่แยกออกเป็นแต่ละเรื่องที่เน้นซึ่งทำให้เห็นเป็นพัฒนาการ ซึ่งสามารถนำมาใช้ในการวิจัยได้มากที่สุด ในแง่ของการศึกษาถึงทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่แบ่งออกเป็นพาราไดม์ในแต่ละช่วงซึ่งจะนำเสนอในโอกาสต่อไปในโอกาสต่อไป

Keith M. Henderson (1966 อ้างถึงใน พรหมเพ็ญ คุณวพานิชกุล 2544:

3) ได้อาศัยช่วงระยะเวลาเป็นเกณฑ์ในการแบ่งทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ออกเป็น สามยุค คือ

1. ยุค thesis เน้นเรื่องโครงสร้างและรูปแบบที่เป็นทางการ (1887-1945) ซึ่งแบ่งได้เป็นสองสายคือ สายรัฐศาสตร์และ สายการบริหารงานทั่วไป

2. ยุค antithesis เน้นเรื่องพฤติกรรมและสภาพแวดล้อม (1945-1958)

3. ยุค synthesis เน้นที่เรื่ององค์กรเป็นหลัก (1958-ปัจจุบัน)

พิทยา บวรวัฒนา (2547:9) เสนอความเห็นเกี่ยวกับวิวัฒนาการวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ว่ามีสี่ช่วงสมัยที่สำคัญดังต่อไปนี้

1. สมัยทฤษฎีดั้งเดิม (ค.ศ. 1887-1950) ได้แก่ ทฤษฎีและแนวการศึกษาต่อไปนี้เป็น การบริหารแยกออกจากการเมือง ระบบราชการ วิทยาศาสตร์การจัดการ และหลักการบริหาร

2. สมัยทฤษฎีท้าทาย หรือ วิกฤตการณ์ด้านเอกลักษณ์ครั้งแรก (ค.ศ. 1950-1960) ได้แก่ การบริหารคือการเมือง ระบบราชการแบบไม่เป็นทางการ มนุษยสัมพันธ์ และศาสตร์การบริหาร

3. สมัยวิกฤตการณ์ด้านเอกลักษณ์ครั้งที่สอง (1960-1970) หมายถึง แนวความคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ในความหมายใหม่

4. สมัยทฤษฎีและแนวการศึกษารัฐประศาสนศาสตร์สมัยใหม่ (ค.ศ. 1970-ปัจจุบัน) ครอบคลุมถึงทฤษฎีและแนวการศึกษา คือ นโยบายสาธารณะ ทางเลือกสาธารณะ เศรษฐศาสตร์การเมือง ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยงาน การจัดการแบบประหยัด ชีวิตองค์กร การออกแบบองค์กรสมัยใหม่ และการวิจัยเรื่ององค์กร โดยจะนำเสนอภาพรวมของวิชารัฐประศาสนศาสตร์ดังตารางที่ 2.2

ตารางที่ 2.2 แสดงภาพรวม วิวัฒนาการของทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ของ พิทยา บวรวัฒนา

		สมัยทฤษฎีดั้งเดิม 1887-1950	สมัยทฤษฎีท้าทาย 1950-1960	การทำทฤษฎีครั้งที่ 2 1960-1970	สมัยปัจจุบัน 1970 - ปัจจุบัน
สายวิวัฒนาการ	สายรัฐศาสตร์	การบริหารแยก จากการเมือง →	การบริหารคือ การเมือง →	รัฐประศาสนศาสตร์ใน บริบทประเทศไทยใหม่ →	ทางเลือกสาธารณะ เศรษฐศาสตร์ การเมือง นโยบายสาธารณะ การจัดการแบบ ประหยัด ความสัมพันธ์ ระหว่างหน่วยงาน
	สายสังคมวิทยา	ระบบราชการ →	ระบบราชการไม่ เป็นทางการ →		การศึกษาระบบ ราชการแบบแนว ใหม่
	สายบริหารธุรกิจ	วิทยาศาสตร์การ จัดการ →	มนุษย์สัมพันธ์ →		ชีวิตองค์การ การวิจัยเรื่อง องค์การ การออกแบบ องค์การสมัยใหม่
	สายบริหารธุรกิจ	หลักการบริหาร →	ศาสตร์การบริหาร →		เทคนิคการบริหาร (การงบประมาณ บริหารงานบุคคล ประเมินผล โครงการ)
มิติเปรียบเทียบกลุ่มทฤษฎี	วิวัฒนาการตัวความรู้	normal science	วิกฤตการณ์ด้าน เอกลักษณ์	วิกฤตการณ์ด้าน เอกลักษณ์ครั้งที่ 2	การแสวงหาโลก ทัศน์ใหม่
	สถานภาพของวิชา	สูง	ต่ำ	ต่ำมาก	สูงขึ้น
	การสอน	รัฐประศาสน ศาสตร์สายแม่ใน รัฐศาสตร์	รัฐประศาสน ศาสตร์สาขาหนึ่ง ในรัฐศาสตร์		รัฐประศาสน ศาสตร์คือ รัฐ ประศาสน- ศาสตร์
	มติดองค์การ	ประสิทธิภาพวิธี ทำงานที่ดีที่สุด วิธี เดียว เหมือน เครื่องจักร ระบบ ปิด ทางกร มี เหตุผล	ความเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน วิธี ทำงานที่ดีที่สุดวิธี เดียว ไม่เหมือน เครื่องจักร ระบบ เปิด ไม่เป็น ทางกร ธรรมชาติ		เป้าหมายองค์การ ขึ้นอยู่กับ สถานการณ์ วิธี ทำงานหลายวิธี ระบบเปิด

จากตารางจะเห็นว่าทฤษฎีรัฐประศาสนศาสตร์ทั้งหมด ในแต่ละสมัยมีลักษณะที่เชื่อมโยงกันเป็นลูกโซ่ คือ จากสายรัฐศาสตร์ ทฤษฎีการบริหารแยกจากการเมือง ถูกกลบฝังโดยความคิดที่ว่า ทฤษฎีการบริหารคือการเมือง ในทำนองเดียวกันทฤษฎีการบริหารคือการเมือง กลับถูกแก้ไขขยายความโดยทฤษฎีใหม่ๆ เช่น ความคิดรัฐประศาสนศาสตร์ในความหมายใหม่ และอื่น และแม้ว่าการจัดสายวิวัฒนาการจะแสดงให้เห็นเป็นทอดๆ เชื่อมกันโดยอาจมองว่าไม่มีความเกี่ยวข้องกับกลุ่มสายอื่นแต่ก็ไม่สามารถปฏิเสธได้ว่ากลุ่มใดกลุ่มหนึ่งจะเชื่อมโยงข้ามสายกันไม่ได้ ความเป็นจริงแล้ววิวัฒนาการที่เกิดขึ้นในแต่ละสายก็ได้รับอิทธิพลจากความคิดของทฤษฎีต่างๆ นอกสายวิวัฒนาการเช่นเดียวกัน แต่ทั้งนี้อิทธิพลนอกสายวิวัฒนาการนั้น ก็ยังมีน้ำหนักไม่มากเท่าอิทธิพลภายในสายเดียวกัน เท่าใดนัก

อุทัย เลาหิเชียร (2540: 17-38) ได้กล่าวถึงการแบ่งวิวัฒนาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้ว่า มี 3 ระยะ คือ

ระยะแรก ก็คือระยะที่เรียกว่าเป็นรัฐประศาสนศาสตร์แบบดั้งเดิม (Traditionalism) ซึ่งให้ความสำคัญเกี่ยวกับโครงสร้างองค์กร และมีกฎเกณฑ์ทางการบริหาร และการแยกการบริหารออกจากการเมือง

ระยะที่สองได้แก่ พฤติกรรมศาสตร์ (behavioralism) ซึ่งให้ความสำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมของคน

ระยะปัจจุบัน ก็คือ ยุคหลังพฤติกรรมศาสตร์ (Post- behavioralism) ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการชี้ให้เห็นจุดอ่อนของพฤติกรรมศาสตร์ และเสนอทฤษฎีให้ความสำคัญเกี่ยวกับการนำมาใช้ให้สอดคล้องกับสังคม เน้นความสำคัญของค่านิยม และการมีความรู้เกี่ยวกับแต่ละคน (Self)

2.2.3.4 ขอบข่ายของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์

เรื่องของขอบข่ายการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์มีนักวิชาการที่ได้อธิบายความเห็นเอาไว้หลายท่าน โดยมีทั้งนักวิชาการจากต่างชาติ และนักวิชาการของไทยได้อธิบายเอาไว้โดยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

Dwight D. Waldo (1967 อ้างถึงใน จิราภรณ์ สว่างเนตร 2544:10) ได้เขียนบทความชื่อ What is Public Administration ในหนังสือ Class of Public Administration และได้นิยามของรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้ 2 ประการ คือ

1. Public Administration is the organization and management of men and material to achieve the purpose of government. หมายถึง องค์การและการจัดการของมนุษย์และวัสดุสิ่งของเพื่อให้บรรลุเป้าหมายต่างๆ

2. Public Administration is art and science of management as applied to affair of state. หมายถึง การนำศาสตร์และศิลป์ของการจัดการไปประยุกต์ใช้ในกิจการของรัฐ

อุทัย เลาหวิเชียร (2540:39-43) ได้กล่าวสรุปขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์มีขอบข่ายอยู่ 3 ขอบข่ายซึ่งได้แก่

1. การเมืองและนโยบายสาธารณะ

เป็นขอบข่ายที่มีสาระสำคัญที่ครอบคลุม 3 เรื่อง ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างการเมืองกับการบริหาร นโยบายสาธารณะ และค่านิยม

2. ทฤษฎีองค์การ

เป็นขอบข่ายที่อาศัยแนวความรู้ด้านพฤติกรรมศาสตร์ ซึ่งหมายถึงการมีวิชาสังคมวิทยา จิตวิทยาสังคม และมนุษยวิทยาเป็นวิชาพื้นฐาน โดยสามารถแยกออกเป็น 3 กลุ่มทฤษฎี คือ กลุ่มทฤษฎีที่อาศัยการใช้หลักเหตุผล กลุ่มทฤษฎีที่เกี่ยวกับพฤติกรรมของคน และกลุ่มทฤษฎีระบบเปิด

3. เทคนิคการบริหาร

หมายถึงเทคนิคทุกชนิดที่ได้มาจากการบริหารรัฐกิจ ส่วนหนึ่งจะเป็นเทคนิคที่ได้มาจากศาสตร์การจัดการ (Management science) คือเทคนิคที่อาศัย คณิตศาสตร์ สถิติ เศรษฐศาสตร์ และ วิศวกรรมศาสตร์ เป็นเทคนิคที่ไม่มีเรื่องของคน เข้ามาเกี่ยวข้อง โดยมีความเป็นวิทยาศาสตร์สูง

วรเดช จันทรศร (2531:1-91) อธิบาย ขอบข่ายของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์เอาไว้ในผลงาน รัฐประศาสนศาสตร์: ขอบข่ายในทศวรรษใหม่ ไว้อย่างชัดเจน และครอบคลุมที่ในขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตร์มากที่สุดโดยที่มีความคล้ายคลึงกับงานของพิทยา บวรวัฒนา และ อุทัย เลาหวิเชียร โดยวรเดช จันทรศรได้อธิบายว่าขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตร์มีความครอบคลุมถึงพัฒนาการของวิชาต่างๆรวมห้าวิชาด้วยกันสามารถสรุปในแต่ละขอบข่ายวิชาได้ดังต่อไปนี้

1. วิทยาการจัดการ

วิชาวิทยาการจัดการ เป็นวิชาที่มีความเกี่ยวข้องโดยตรงกับ ผู้ปฏิบัติในหลายวิชาชีพ จึงได้รับการขนานนามในรายชื่อต่างๆแตกต่างกันของสมาคมวิชาชีพต่างๆ ของยุโรป และสหรัฐอเมริกา เช่น การวิจัยดำเนินงาน (Operational Research) การวิเคราะห์เชิงปฏิบัติการ

(Operations Analysis) การวิเคราะห์เชิงปริมาณ (Quantitative Analysis) เป็นอาทิ อาจกล่าวได้ว่าวิชาวิทยาการจัดการ ก็คือ “วิชาที่นำเอาวิทยาการทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ เพื่อประกอบการวิเคราะห์ และการแก้ไขปัญหา การวินิจฉัยจัดการทางด้านการจัดการอย่างเป็นระบบ” จะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่นั้นจะเป็นไปในลักษณะของการหาวิธีหรือแนวทางในการควบคุมการปฏิบัติงาน ตลอดจนการกระจายทรัพยากรเพื่อก่อให้เกิดประสิทธิผลสูงสุด โดยมีจุดเน้นหนักที่การนำวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ในการวินิจฉัยสั่งการ และการให้ความสนใจต่อตัวแบบทางคณิตศาสตร์เป็นสำคัญ

2. พฤติกรรมองค์กร

พฤติกรรมองค์กร เป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในแนวของทฤษฎีองค์กร และมนุษย์พฤติกรรม แนวคิดดังกล่าว ดิน ปรัชญพฤทธิ์ นักวิชาการของไทยได้เคยสำรวจผลงานด้านนี้มาอย่างละเอียด เห็นว่า เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับโครงสร้าง กระบวนการพฤติกรรม หรือปรากฏการณ์ขององค์กรและมนุษย์ ทั้งในและนอกองค์กร ตามระดับของความ เป็นนามธรรมของแนวความคิดนี้มาใช้ ทั้งนี้ในความเกี่ยวข้องกันในการศึกษาตัวแปรต่างในการศึกษาเรื่องพฤติกรรมองค์กรนี้ คือ ตัวแปรด้านบุคคล ตัวแปรทางด้านระบบสังคม ตัวแปรเกี่ยวกับองค์การรูปนัย และตัวแปรทางด้านสภาพแวดล้อม ปัจจุบันการพัฒนากิจการได้ขยายขอบเขตจากการศึกษาวิชาที่อยู่ในแวดวงอุตสาหกรรม การธุรกิจ มาสู่องค์กรสาธารณะมากมาย โดยเฉพาะการปรับปรุงการทำงานขององค์กร การขนส่งมวลชน และการสาธารณสุขในอเมริกา ซึ่งวิชาการพัฒนากิจการนี้เป็นวิชาที่กำลังเป็นที่น่าสนใจอย่างมากในการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์

3. การบริหารเปรียบเทียบและการบริหารการพัฒนา

การศึกษาเปรียบเทียบ เป็นวิชาการศึกษาที่อยู่ในการบริหารรัฐกิจ โดยมีจุดมุ่งหมาย สี่ประการ คือ ประการแรก การศึกษาเปรียบเทียบต้องการแสวงหาคำตอบว่าในระบบบริหารหนึ่งๆ หรือระบบบริหารหลายๆ ระบบมีลักษณะพิเศษ หรือส่วนเหมือนหรือต่างอย่างไร ประการที่สอง คือ เพื่อดูความแตกต่างกันระหว่างประเทศ พฤติกรรม ของระบบบริหารของแต่ละประเทศเกิดจากอะไร ประการที่สาม คือ ทำให้ทราบปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จ หรือล้มเหลวขององค์การบริหารในสังคมหนึ่ง ประการสุดท้าย คือ เพื่อแสวงหาและพัฒนากลยุทธ์ในการบริหารงาน เพื่อให้เกิดประสิทธิผลในการปฏิบัติงานทั้งนี้การบริหารเปรียบเทียบก็ยังคงไม่น่าสนใจมากนักในทางรัฐประศาสนศาสตร์เนื่องจาก การบริหารเปรียบเทียบเน้นหนักไปในแนวรัฐศาสตร์มากเกินไป ซึ่งอาจสร้างความสับสนได้ ดังนั้นนักวิชาการจึงหันมาให้ความสนใจกับวิชาการบริหารการพัฒนา ซึ่งเป็นแนวทางในการบริหารเปรียบเทียบ

การบริหารการพัฒนาเป็นเรื่องที่อยู่ในส่วนของการบริหารเปรียบเทียบ แต่ก็ยังคงเป็นความมีเอกลักษณ์ของตนเองอยู่คือ มีการศึกษาที่เป็นพลวัตขององค์ประกอบของการบริหาร และมีการศึกษาโดยใช้การประยุกต์มากกว่าการเปรียบเทียบ และมุ่งที่จะหาแนวทางแก้ไข ปัญหาของสังคมโลกนี้มากกว่า นอกจากนี้ก็ยังมี การให้นิยามเอาไว้สำหรับวิชานี้ คือ เป็นการบริหาร การเปลี่ยนแปลงที่ได้มีการศึกษาวางแผนไว้แล้ว ซึ่งอาจจะกล่าวได้ว่าเป็นการวางแผนภายใต้ นโยบายและเน้นการหาแนวทางในการปฏิบัติเพื่อการบริหารโดยใช้นโยบายเป็นเครื่องมือที่ตนเอง ทั้งนี้ยังเพิ่มในส่วนของการมีส่วนร่วม และการลงใจเข้าไปด้วย

4. การวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ

วิชานี้เป็นวิชาที่มีการอธิบายในความเกี่ยวเนื่องกันในเรื่องของการวางแผน ของโครงการต่างๆที่เห็นได้อย่างชัดเจนที่สุดคือเรื่องของระบบงบประมาณที่เกิดขึ้นใน สมัยก่อนที่เรียกว่าระบบ PPB (Planning-Programming-Budgeting) ที่ได้มีการพัฒนามาเพื่อ ประสิทธิภาพที่สูงที่สุดของการบริหารจัดการนอกจากนี้ยังมีพัฒนาการต่างๆที่เกิดขึ้นมากมาย เนื่องมาจากสงครามเวียดนามที่เกิดขึ้นทำให้นักวิชาการต้องหันมาสนใจในเรื่องของทุกข์สุข ของ ประชาชนมากขึ้นทำให้เกิดเป็นการวิเคราะห์ปัญหาโดยใช้การดำเนินนโยบายเป็นที่ตั้ง ทั้งนี้ กระบวนการทางนโยบายจะประกอบด้วยกัน ที่สำคัญ สี่ด้าน คือ การกำหนดนโยบาย (Policy Formulation) การนำนโยบายไปปฏิบัติ (Policy Implementation) การประเมินนโยบาย (Policy Evaluation) และการวิเคราะห์ผลสะท้อนกลับของนโยบาย (Policy Feedback Analysis)

การให้ความสนใจต่อการศึกษานำนโยบายไปปฏิบัติ ได้ทำให้ การศึกษารัฐประศาสนศาสตร์มีขอบเขตที่ครอบคลุม ปรากฏการณ์ความเป็นไปของสังคม ที่สามารถ เชื่อมโยงการปฏิบัติ ทำให้นักรัฐประศาสนศาสตร์ มีความรู้ความเข้าใจอย่างแจ่มชัดมากขึ้นทั้ง ทางด้านกระบวนการของภาครัฐซึ่งมีความจำเป็นอย่างมากในหมู่นักเศรษฐศาสตร์และนักกฎหมาย เป็นต้น

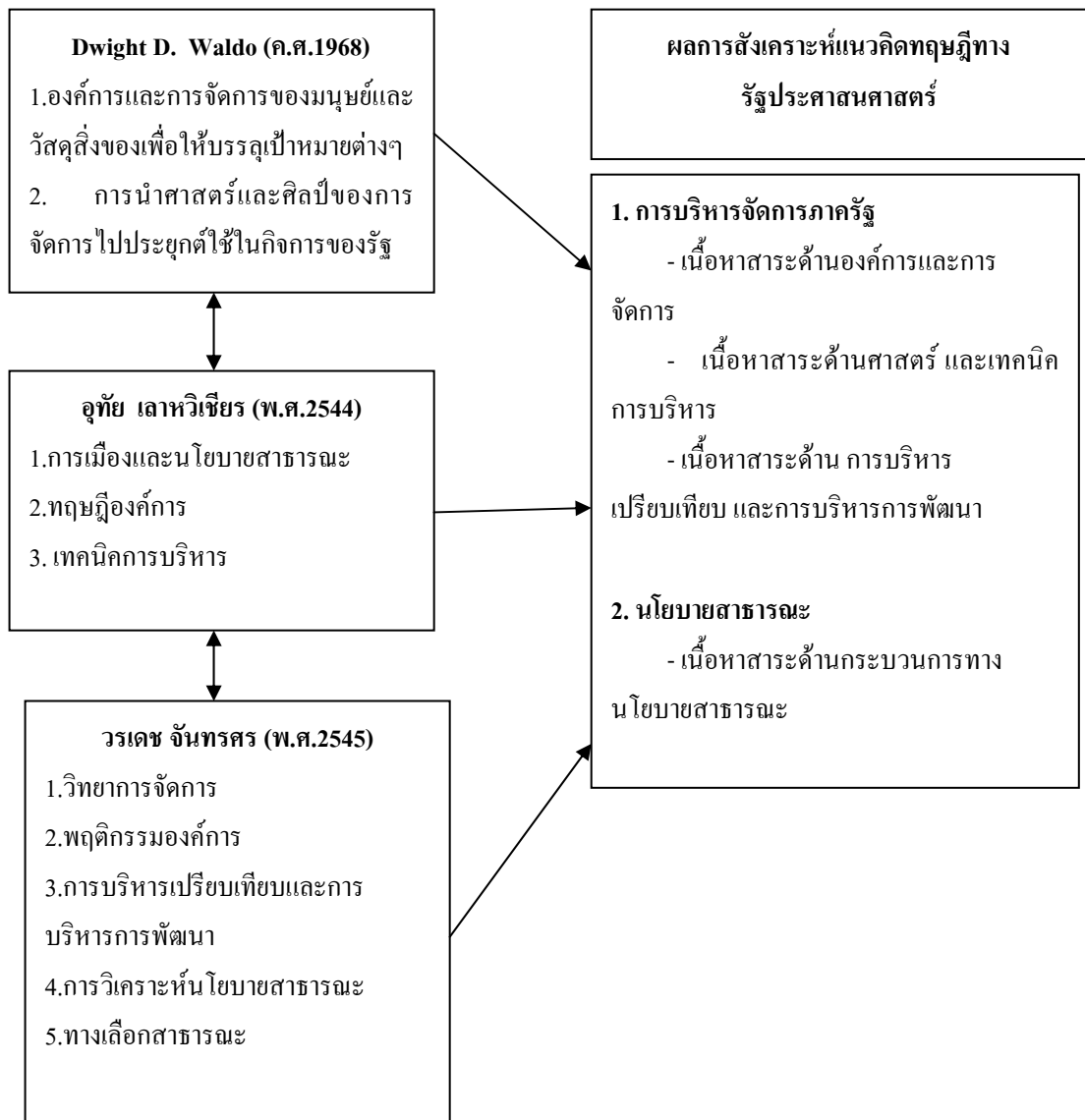
5. ทางเลือกสาธารณะ

ทางเลือกสาธารณะ มีความครอบคลุมในการศึกษาเรื่องใหญ่ๆ 3 เรื่อง ด้วยกันคือ เรื่องแรก เป็นการศึกษาเพื่อหาคำอธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมของกลุ่มผลประโยชน์ ซึ่ง รวมทั้งสาเหตุและแรงจูงใจที่ทำให้บุคคลเข้าไปร่วมในกิจกรรมสาธารณะ เรื่องที่สองเป็น การศึกษา เพื่ออธิบายพฤติกรรม ของหน่วยงานในการบริการสาธารณะ และผลกระทบที่มีผลต่อพฤติกรรม ของบุคคล เรื่องที่สามเป็นเรื่องของการเพื่อแสวงหาวิธีการทางการบริหารหรือโครงสร้าง ที่ เหมาะสมสำหรับการให้บริการสาธารณะ ทั้งสามเรื่องนี้มีความเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน

นอกจากขอบข่ายวิชาที่เกี่ยวข้องของวิชารัฐประศาสนศาสตรที่มีนักวิชาการได้กล่าวไว้มาแล้วอาจจะเห็นได้ว่าแนวความคิดที่แสดงออกมาทำให้เห็นถึงพัฒนาการด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องกันแต่มีความเน้นหนักไปในแต่ละวิชาตามช่วงของพัฒนาการที่ต่างกันซึ่งหากเป็นแนวคิดขอบข่ายของ Dwight D. Waldo จะเน้นใน 2 เรื่องใหญ่คือ องค์การและการจัดการ กับ ศาสตร์การบริหาร ของ อุทัย เลาหวิเชียร เน้นเรื่องของ 3 เรื่องคือ การเมือง และนโยบายสาธารณะ ทฤษฎีองค์การ และเทคนิคการบริหาร ซึ่ง 2 คนแรกนั้นจะเน้นในรูปใหญ่ที่สามารถครอบคลุมเรื่องต่างๆเอาไว้ในแต่ละหัวเรื่อง แต่ของวรเดช จันทรศร เน้นใน 5 เรื่องหลัก ที่ค่อนข้างละเอียด คือ วิทยาการจัดการ พฤติกรรมองค์การ การบริหารเปรียบเทียบและการบริหารการพัฒนา การวิเคราะห์นโยบายสาธารณะ และทางเลือกสาธารณะ จะเห็นได้ว่าขอบข่ายมีส่วนที่คล้ายคลึงกันในบางเรื่องซึ่งบางเรื่องอาจจะอยู่ในส่วนหนึ่งของกันและกันและเชื่อมโยงกันอยู่

ทั้งนี้อาจแสดงให้เห็นว่าพัฒนาการต่างๆ ของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตรนั้นเน้นไปตามกระแสของปัญหาของสังคม หรือ รูปแบบการเรียนการสอนของแต่ละที่ที่มีการเปิดการเรียนการสอนโดยเน้นในเรื่องที่ต่างกันออกไปแต่ที่เด่นชัดในแต่ละเรื่องแต่จะเห็นได้ว่ารัฐประศาสนศาสตรมีนักวิชาการได้ให้นิยามเอาไว้กล่าวถึงเรื่องของการบริหารงานภาครัฐซึ่งตามขอบเขตการศึกษาจะเห็นได้ว่าในช่วงแรกนั้นการศึกษาจะเน้นไปที่ภาคบริหารแต่ต่อมาก็เน้นไปที่ภาคประชาชนจากนั้นก็เน้นไปที่ฝ่ายปฏิบัติซึ่งแท้จริงแล้วการระบุว่าขอบข่ายนั้นมีความหลากหลายหาจุดยืนไม่ได้ อาจเป็นเพราะว่า การศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตรไม่ได้เริ่มต้นทั้งสามส่วนไปพร้อมๆกันตั้งแต่แรก หากเราพัฒนาทุกส่วนไปพร้อมๆกัน ก็อาจจะทำให้ขอบข่ายการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตรหาจุดยืนได้ง่ายมากขึ้น

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตรของนักวิชาการทั้ง 3 ท่านคือ Dwight D. Waldo อุทัย เลาหวิเชียร และ วรเดช จันทรศร ผู้วิจัยสามารถสรุปออกมาเป็นแผนภาพขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตรและผู้วิจัยได้ทำการสังเคราะห์ออกมาเป็นทฤษฎีและแนวคิดหลักด้านรัฐประศาสนศาสตรเพื่อใช้เป็นส่วนหนึ่งของการวิจัยและเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทของหลักสูตรของรัฐประศาสนศาสตร มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ดังภาพที่ 2.3

ภาพที่ 2.3 แสดงขอบข่ายของรัฐประศาสนศาสตร์

จากการศึกษาขอบข่ายแนวคิดด้านรัฐประศาสนศาสตร์จากนักวิชาการหลายท่านทำให้พบว่าแนวคิดด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่มีความคล้ายคลึงกันหลายด้านและแนวคิดบางแนวคิดก็มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงกัน ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันในการเรียกชื่อของแนวคิดของนักวิชาการแต่ละท่าน ดังนั้นผู้วิจัยจึงสังเคราะห์ออกมาเป็นแนวคิดรวบยอด (concept) ของขอบเขต ทางรัฐประศาสนศาสตร์ ไว้ตามที่ได้กล่าวมาข้างต้น ทั้งนี้ในแต่ละแนวคิดทฤษฎีของขอบเขตด้านรัฐประศาสนศาสตร์สามารถแบ่งแยกเนื้อหาสาระที่อยู่ในแต่ละส่วน ของขอบเขตด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้ดังที่จะกล่าวต่อไปนี้

2.2.3.5 ศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์จากตำราวิชาการทางรัฐประศาสนศาสตร์

ในส่วนนี้เป็นการศึกษาเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ โดยการสังเคราะห์จากตำราวิชาการของนักวิชาการแต่ละด้านตามขอบเขตแต่ละด้านที่สังเคราะห์ออกมาจากขอบข่ายทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้นโดยสามารถจัดกลุ่มและแบ่งแยกเนื้อหาสาระตามตำราวิชาการได้ 2 แนวคิดและทฤษฎีคือ การบริหารจัดการภาครัฐ และนโยบายสาธารณะ ซึ่งแต่ละแนวคิดทฤษฎีจะประกอบไปด้วยขอบข่ายด้านต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. การบริหารจัดการภาครัฐ

การบริหารจัดการภาครัฐ ประกอบด้วยเนื้อหาสาระต่างๆ ดังนี้

1.1 องค์การและการจัดการ

สมบุรณ์ ศิริสรธริรัญ (2551) ได้อธิบายถึงการบริหารจัดการภาครัฐ ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

- 1) เนื้อหาสาระด้านองค์การและการจัดการ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับทฤษฎีองค์การ ความหมาย ฐานะทางทฤษฎีองค์การ ความหมายและองค์ประกอบขององค์การ และพัฒนาการของทฤษฎีองค์การ ซึ่งได้แก่ ทฤษฎีองค์การยุคคลาสสิก ทฤษฎีองค์การในยุคคลาสสิกใหม่ ทฤษฎีระบบ (System Theory) และการศึกษาองค์การตามสถานการณ์
- 2) การวิเคราะห์องค์การในระดับมหภาค เป็นการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการอยู่รอดขององค์การ สิ่งแวดล้อมทั่วไป สิ่งแวดล้อมในการปฏิบัติงาน
- 3) การวิเคราะห์องค์การในระดับจุลภาค เป็นการศึกษาเรื่องการวิเคราะห์โครงสร้างองค์การ การวิเคราะห์ภารกิจขององค์การ การวิเคราะห์เทคโนโลยีขององค์การ และการวิเคราะห์ บุคลากร (คน) ในองค์การ
- 4) กลยุทธ์เพื่อการอยู่รอดขององค์การ เป็นการศึกษาความหมาย/กระบวนการ/ความเหมาะสมในการเลือกใช้กลยุทธ์ กลยุทธ์ภายในองค์การ และกลยุทธ์ระหว่างหน่วยงาน/องค์การ
- 5) กระบวนการจัดการ เป็นการศึกษาขอบเขตและปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการบริหารองค์การ การวางแผน (Planning) การจัดองค์การ (Organizing) การจัดบุคลากร (Staffing) การสั่งการ (Directing) และการควบคุม (Controlling)
- 6) การติดต่อสื่อสารในองค์การ เป็นการศึกษาความสำคัญ/กระบวนการของการติดต่อสื่อสารในองค์การ รูปแบบ/ทิศทางในการติดต่อสื่อสาร ข่าวลือ

(Grapevine) เครือข่ายการติดต่อสื่อสาร และอุปสรรคในการติดต่อสื่อสาร/การจัดอุปสรรคในการติดต่อสื่อสาร

7) ภาวะผู้นำ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับแนวคิด/ความหมายเกี่ยวกับ ผู้นำภาวะผู้นำ วิธีการได้มาซึ่งผู้นำ บทบาทของผู้นำ พฤติกรรมของผู้นำ คุณลักษณะของผู้นำ ทักษะของผู้นำ ทฤษฎีภาวะผู้นำตามสถานการณ์ และการพัฒนาภาวะผู้นำ

8) ประสิทธิภาพขององค์การ เป็นการศึกษาความหมาย/เกณฑ์การวัด/วิธีการวัด ประสิทธิภาพขององค์การ รูปแบบการศึกษาประสิทธิภาพขององค์การ ปัจจัยที่มีอิทธิพล (ส่งผล) ต่อประสิทธิภาพขององค์การ

9) องค์การสาธารณะ เป็นการศึกษาความหมาย/การแบ่งประเภทขององค์การตามนโยบาย ความแตกต่างขององค์การสาธารณะและองค์การเอกชน ลักษณะขององค์การมหาชนตามรูปแบบขององค์การสาธารณะในประเทศไทย ข้อจำกัดในการจัดระบบขององค์การ จัดทำบริการสาธารณะ แนวความคิด/สถานการณ์ขององค์การมหาชน

10) วัฒนธรรมองค์การ เป็นการศึกษาความหมาย/ลักษณะ/ความสำคัญ และ ประเภทของวัฒนธรรมองค์การ การสร้างและการทำนุบำรุงการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมองค์การ และวิธีการในการศึกษาวัฒนธรรมองค์การ

11) แนวคิดการบริหารเพื่อการเปลี่ยนแปลง เป็นการศึกษา ระบบบริหารคุณภาพตามมาตรฐาน ISO การรี้อปรับระบบ (Reengineering) การปฏิวัติองค์กร (Reinventing) การบริหารงานแบบญี่ปุ่น และระบบบริหารคุณภาพแบบมุ่งคุณภาพทั้งองค์การ

12) แนวคิดทางการบริหารเพื่อพัฒนาองค์การ เป็นการศึกษาเกี่ยวกับองค์การเอื้อการเรียนรู้ การบริหารภูมิปัญญา

1.2 เนื้อหาสาระด้านศาสตร์ และ เทคนิคการบริหาร

ในขอบข่ายด้านศาสตร์ และเทคนิคการบริหาร จากแนวคิดของอุทัย เลาหวิเชียร (2540:42-44) สามารถสรุปสาระที่เกี่ยวข้องในส่วนของ ศาสตร์และเทคนิคการบริหาร ได้ดังนี้

1) ความหมาย / แนวคิด ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์และเทคนิคการบริหาร

2) การบริหารองค์การ

3) การบริหารงานบุคคล

4) การบริหารงานคลัง และงบประมาณ

- 5) ปัจจัยที่ส่งผลต่อการบริหารองค์การ
- 6) ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การบริหารงานบุคคล
- 7) ปัจจัยที่ส่งผลต่อ การบริหารงานคลังและงบประมาณ

1.3 เนื้อหาสาระด้านการบริหารเปรียบเทียบ และการ บริหารการพัฒนา

ในขอบข่าย ด้าน การบริหารเปรียบเทียบ และ การบริหารการพัฒนา ได้ทำการศึกษาจากตำราวิชาการของดิน ปรัชญพฤทธิ (2548) และเอกสารการสอนจากมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมราช (2531) การบริหารการพัฒนา: ความหมายเนื้อหา แนวทางและปัญหา และแนวคิดเกี่ยวกับการบริหารการพัฒนา ตามลำดับ ซึ่งสามารถสรุปสาระที่เกี่ยวข้องในส่วนของ การบริหารการพัฒนาได้ดังนี้

- 1) ความหมายและองค์ประกอบของการบริหารการพัฒนา
- 2) พัฒนาการของการบริหารการพัฒนา
- 3) ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการบริหารการพัฒนาและโครงการพัฒนา ประกอบด้วย สภาพแวดล้อมกับการบริหารการพัฒนา สภาพสังคมและเทคโนโลยีกับการบริหารโครงการพัฒนา และองค์การและบุคลากรกับการบริหารโครงการพัฒนา
- 4) รูปแบบองค์การกับการบริหารการพัฒนา ประกอบด้วย ลักษณะสำคัญของการบริหารการพัฒนาที่มีผลต่อรูปแบบขององค์การ และรูปแบบองค์กร/รูปแบบองค์กรที่สอดคล้องกับการบริหารการพัฒนา
- 5) ข้าราชการกับการบริหารการพัฒนา
- 6) การคลังเพื่อการบริหารการพัฒนา
- 7) การศึกษาและปัญหาของการศึกษาการบริหารการพัฒนา
- 8) การบริหารเปรียบเทียบ พัฒนาการ/ ความหมาย/ขอบเขต/ วัตถุประสงค์ และ แนวการศึกษา การบริหารเปรียบเทียบ
- 9) ทฤษฎีของการบริหารเปรียบเทียบ
- 10) รัฐประศาสนศาสตร์เปรียบเทียบเพื่อการพัฒนาประเทศ

2. นโยบายสาธารณะ

ในขอบข่าย ด้าน นโยบายสาธารณะ ได้ทำการศึกษาจากตำราวิชาการของ พิทยา บรรวัฒนา (2547) และ เอกสารการสอนของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2541) ซึ่งสามารถสรุปสาระที่เกี่ยวข้องในส่วนของขอบข่ายด้านนโยบายสาธารณะได้ดังนี้

2.1 ความหมาย / องค์ประกอบ / ประเภทของนโยบายสาธารณะ

2.2 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายสาธารณะ

2.3 ผู้มีส่วนร่วมในการกำหนดนโยบายและแนวทางการศึกษานโยบายสาธารณะ

2.4 ตัวแบบการกำหนดนโยบายสาธารณะ ประกอบด้วย ตัวแบบที่เน้นเรื่องกิจกรรมของสถาบันและองค์การตัวแบบที่เน้นกระบวนการและภาระหน้าที่ ตัวแบบทฤษฎีกลุ่มตัวแบบทฤษฎีชนชั้นนำ ตัวแบบเหตุผล และตัวแบบค่อยเป็นค่อยไป และตัวแบบทฤษฎีเกมและตัวแบบทฤษฎีระบบ

2.5 กระบวนการกำหนดนโยบายสาธารณะ ประกอบด้วย ขั้นตอนการกำหนดนโยบาย ขั้นตอนเตรียมข้อเสนอร่างนโยบาย ขั้นตอนกำหนดเป็นนโยบาย ขั้นตอนนโยบายไปปฏิบัติ และขั้นตอนประเมินผลนโยบาย

2.6 ปัจจัยที่ส่งผลต่อกระบวนการกำหนดนโยบาย

2.7 ความคิดเห็น / ความพึงพอใจในกระบวนการต่างๆของนโยบาย

2.8 ผลของการดำเนินนโยบาย

จากการศึกษาแนวคิดตามขอบข่ายที่ได้กำหนดไว้ตามกรอบของการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์จากตำราวิชาการต่างๆสามารถนำไปใช้ในการกำหนดเกณฑ์การประเมินด้านเนื้อหาสาระของการวิจัย ซึ่งสามารถนำไปใช้เป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์คุณลักษณะด้านเนื้อหาของวิทยานิพนธ์ที่จะนำมาวิเคราะห์ห่อภิมาณได้

2.3 แนวคิดเกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์

มหาวิทยาลัยมหิดลได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับข้อกำหนดการทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต (Thesis) คือ ผู้วิจัยได้ทำการทดลองค้นคว้าและทำการวิจัยมาอย่างดีพอสมควร ได้ข้อมูลที่จะเป็นข้อมูลเพิ่มเติมหรือที่ได้ค้นพบใหม่ แต่ข้อมูลนั้น อาจจะยังต้องมีการทำวิจัยเพิ่มขึ้นอีก

เพื่อยืนยันความถูกต้องแน่นอนซึ่งในส่วนที่เป็นส่วนประกอบต่างๆของวิทยานิพนธ์ตามที่มหาวิทยาลัยมหิดลได้กำหนดไว้มีดังนี้

วิทยานิพนธ์ / สารนิพนธ์ ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ ส่วนนำ ส่วนเนื้อความ ส่วนอ้างอิง หรือส่วนท้าย

2.3.1 ส่วนนำ (Preliminary Section) ประกอบด้วย

2.3.1.1 ปกนอก (Outer Cover) ระบุชื่อวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ชื่อ นามสกุล ของผู้เขียน วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ปริญญาที่ได้รับ, ปีพ.ศ. ที่สำเร็จการศึกษาและข้อความ แสดงลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหิดล วิทยานิพนธ์ปริญญาโทให้ใช้ปกสีดำ อักษรตัวทอง วิทยานิพนธ์ปริญญาเอกให้ใช้ปกสีน้ำเงินเข้ม อักษรตัวทองขอบสันปกนอกของเล่มวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ให้ระบุชื่อวิทยานิพนธ์, ชื่อนักศึกษา, ปีพ.ศ. ที่สอบวิทยานิพนธ์ผ่าน(กรณีไม่สามารถระบุชื่อวิทยานิพนธ์ที่ขอบสันปกนอกให้ระบุเฉพาะชื่อนักศึกษาและปีพ.ศ. ที่สำเร็จการศึกษาได้)

2.3.1.2 หน้าว่าง (Blank page) กระดาษว่าง 1 แผ่น

2.3.1.3 หน้าปกใน (Title page) ข้อความในหน้าปกในให้มีข้อความ เหมือนกับปกนอก

2.3.1.4 หน้าเสนอวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ (Entitled Page) ประกอบด้วย ข้อมูลชื่อวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์โดยมีคำนำหน้า นามคือ นาย/นาง/นางสาว และหากมียศฐานันท์ตรศักดิ์ ราชทินนาม หรือ สมณศักดิ์ก็ให้ใส่ได้ด้วย, ราชนามคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์โดยมีตำแหน่งทางวิชาการนำหน้า และมี คุณวุฒิ (ควรระบุคุณวุฒิสูงสุดที่ได้รับ) ท้ายชื่อ-นามสกุล, ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และชื่อคณะ/สถาบัน/วิทยาลัยที่นักศึกษาอยู่, และชื่อ-นามสกุล คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

2.3.1.5 หน้าอนุมัติวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ (Approval Page) ประกอบด้วยข้อมูลชื่อวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ชื่อ-นามสกุลของผู้เขียนวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ราชนามคณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, คณะบดี/ผู้อำนวยการคณะ/สถาบัน/วิทยาลัย ที่ นักศึกษาอยู่, และชื่อ-นามสกุล คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

2.3.1.6 หน้ากิตติกรรมประกาศ (Acknowledgement Page) เป็นหน้าที่ เขียนแสดงความขอบคุณบุคคลและหน่วยงานที่ให้ความร่วมมือ ช่วยเหลือในการทำวิจัย, รวมถึง คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, แหล่ง ทุน โดยใช้ภาษาเขียน ไม่ใช่ภาษาพูดดังนั้นการกล่าวถึงบุคคลต่างๆจึงต้องเขียนชื่อ-สกุล โดยมีคำ

นำหน้าและหากมีตำแหน่งทางวิชาการ หรือ ยศ ฐานันดรศักดิ์ ราชทินนาม หรือ สมณศักดิ์ต้องเขียนระบุให้ครบถ้วนและถูกต้องด้วย หน้ากิตติกรรมประกาศนี้ให้ความยาวไม่เกิน 1

2.3.1.7 หน้าบทคัดย่อ (Abstract Page) ประกอบด้วยข้อมูลชื่อ วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, ชื่อปริญญา (ใช้ชื่อย่อ) และชื่อสาขาวิชา, ราชานามคณะกรรมการที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, คำสำคัญ (Key Word) ไม่เกิน 5 คำที่แสดงเนื้อหาของวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์ และช่วยในการสืบค้นวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์, และจำนวนหน้าทั้งหมดตลอดเล่มการเขียนบทคัดย่อ ควรระบุถึงวัตถุประสงค์, ขอบเขตของการวิจัย, วิธีการวิจัยเครื่องมือวิจัย จำนวนและลักษณะของกลุ่ม ที่ศึกษา, และผลการวิจัยโดยเขียนให้ยึดหลักความถูกต้องตรงตามที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ เขียนให้ สั้นและกระชับชัดเจนถึงความสมบูรณ์ของเนื้อหาที่มีข้อมูลตัวเลขที่สำคัญที่ได้จากการวิจัย ใช้ถ้อยคำ สละสลวย น่าอ่าน หน้าบทคัดย่อให้มีความยาวไม่เกิน 1 หน้า

2.3.1.8 สารบัญ (Contents) แสดงถึงส่วนประกอบสำคัญทั้งหมดของ รูปเล่มวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์โดยมีเลขหน้ากำกับและเรียงตามลำดับของเนื้อหาในเล่ม วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

2.3.1.9 สารบัญตาราง (List of Tables) (ถ้ามี) เป็นรายการที่แจ้งตำแหน่ง หน้าที่ของรูปภาพรูปที่มีอยู่ในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

2.3.1.10 สารบัญภาพหรือสารบัญแผนภูมิ (List of Figures or Charts) (ถ้า มี) เป็นรายการที่แจ้งตำแหน่งหน้าที่ของรูปภาพ (รูปภาพ แผนที่ แผนภูมิ กราฟ ฯลฯ) ทั้งหมดที่ ปรากฏในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

2.3.1.11 คำอธิบายสัญลักษณ์และคำย่อ (List of Abbreviations) (ถ้ามี) เป็นส่วนที่อธิบายถึงสัญลักษณ์และคำย่อต่างๆที่ใช้ในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

2.3.2 ส่วนเนื้อความ (Body of Text) แบ่งออกเป็น 3 ตอนคือ บทนำ ตัวเรื่อง ข้อสรุป และ/หรือข้อเสนอแนะ

2.3.2.1 บทนำ (Introduction) กล่าวถึงความเป็นมาความสำคัญของปัญหา วัตถุประสงค์ และขอบเขตของการวิจัย วิธีที่จะดำเนินการวิจัยโดยย่อ ประโยชน์ที่จะได้รับการ วิจัย

2.3.2.2 ตัวเรื่อง (Text or Body of Contents) เป็นเนื้อหาของวิทยานิพนธ์/ สารนิพนธ์ ประกอบด้วย การปริทัศน์วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง (Literature Review), วิธีการที่ใช้ในการ วิจัยอย่างละเอียด การวิเคราะห์, รายงานผล, อภิปรายผลการวิจัย, รายละเอียดให้อยู่ในดุลยพินิจของ อาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก และหลักสูตร

2.3.2.3 ข้อเสนอแนะหรือข้อสรุป (Conclusion and Recommendations)

สรุปผลของการวิจัย ข้อจำกัดของการวิจัย (ถ้ามี) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการวิจัยในขั้นต่อไป และประโยชน์ในทางประยุกต์ผลวิจัยที่ได้

2.3.3 ส่วนอ้างอิงหรือส่วนท้าย (Reference Section)

2.3.3.1 ส่วนอ้างอิง (References) ได้แก่ รายชื่อหนังสือ สิ่งพิมพ์

โสตทัศนวัสดุที่ใช้ประกอบการศึกษาค้นคว้า และ/หรืออ้างอิงในส่วนเนื้อหา

2.3.3.2 ภาคผนวก (Appendix) คือ ข้อความที่ไม่สามารถบรรจุอยู่ในส่วน

เนื้อหา เป็นส่วนเสริมให้เกิดความเข้าใจในชัดเจนขึ้น

2.3.3.3 ประวัติผู้วิจัย (Biography) อยู่หน้าสุดท้ายของวิทยานิพนธ์/สาร

นิพนธ์ มีรายละเอียดเกี่ยวกับ ชื่อ-สกุลผู้วิจัย / วันเดือนปีเกิด / สถานที่เกิด (จังหวัดและประเทศที่เกิด) / ประวัติการศึกษา ระบุคุณวุฒิ- สถาบันการศึกษา และปีที่สำเร็จการศึกษา โดยเริ่มตั้งแต่ระดับปริญญาตรี/ ทนการศึกษา ทนวิจัยที่ได้รับระหว่างศึกษา / ที่อยู่ / ที่ทำงาน / ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน / ผลงานที่ตีพิมพ์และผลงานทางวิชาการ / รางวัลที่ได้รับระหว่างศึกษา หรือรางวัลจากการเผยแพร่วิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

ในส่วน of สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล กำหนดข้อบังคับมหาวิทยาลัยมหิดลว่าด้วย การศึกษาระดับบัณฑิตศึกษา พ.ศ. 2549 เกี่ยวกับการทำวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ และการสอบวิทยานิพนธ์ โดยสรุปดังนี้

สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้กำหนดระเบียบต่างๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งนักศึกษาในสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร ทุกคน ต้องทำตามระเบียบต่างๆ ที่สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร กำหนดไว้เพื่อใช้เป็นหลักเกณฑ์ในการที่จะจบการศึกษาระดับมหาบัณฑิตของนักศึกษาปริญญาโท สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร ทุกคน

ซึ่งในการทำวิทยานิพนธ์ นักศึกษาจะลงทะเบียนเพื่อทำวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ได้ เมื่อได้รับความเห็นชอบจากอาจารย์ที่ปรึกษา หรือประธานหลักสูตรเมื่อนักศึกษาลงทะเบียนทำวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์แล้ว นักศึกษาจะต้องจัดทำโครงร่างวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ เสนออาจารย์ที่ปรึกษาโครงร่างวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์ โดยโครงร่างวิทยานิพนธ์ให้ประกอบด้วย หัวข้อต่อไปนี้

1. หัวข้อวิทยานิพนธ์ ทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ
2. ที่มาหรือความสำคัญของปัญหา
3. แนวทางการศึกษาวิจัย
4. เครื่องมือและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. แผนงานการทำวิทยานิพนธ์หรือสารนิพนธ์
6. รายละเอียดอื่น ๆ นอกเหนือจากนี้เป็นไปตามความต้องการของแต่ละหลักสูตร

จากการศึกษากระบวนการ ขั้นตอนรวมถึงองค์ประกอบต่างๆ ที่สำคัญของวิทยานิพนธ์ ทำให้ทราบว่ากระบวนการขั้นตอนในการทำวิทยานิพนธ์นั้นซับซ้อนและหลายขั้นตอนมากในด้านการดำเนินการทั้งนี้ก็เพื่อที่จะวัดความสามารถของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตว่าเป็นไปตามเป้าหมายของสาขาวิชาที่กำหนดไว้หรือไม่ ทั้งนี้สามารถทำให้ทราบว่านอกจากกระบวนการศึกษาในแต่ละองค์ความรู้ที่นักศึกษาต้องการทำวิจัยเพื่อทำวิทยานิพนธ์ในสาขาวิชาที่ตนเรียนมามีความยากในส่วนเนื้อหาเพียงใดและหากประกอบกับกระบวนการที่ต้องทำวิทยานิพนธ์แล้วอาจเป็นส่วนหนึ่งของการตัดสินใจเลือกทำวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาได้อีกด้วย

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะมนุษยศาสตร์มหาวิทยาลัยมหิดล” ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าจากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการนำไปเป็นแนวทางในการสังเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้ ดังนี้

นัทธี เจริญชนะ (2550) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยทางดนตรีศึกษา: การวิเคราะห์ภูมิานและการวิเคราะห์เนื้อหา” โดยมีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ 1. เพื่อพัฒนารอบแนวคิดสาระศาสตร์ทางดนตรีศึกษา 2. เพื่อประเมินและเปรียบเทียบคุณภาพงานวิจัยทางดนตรีศึกษาระหว่างกลุ่มงานวิจัยที่มีคุณลักษณะต่างกัน 3. เพื่อประมาณค่าและเปรียบเทียบค่าขนาดของอิทธิพลของผลการวิจัยตามตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยสำหรับงานวิจัยเชิงปริมาณ และเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการสังเคราะห์งานวิจัยพบว่า

1. ผลการพัฒนารอบแนวคิดสาระของศาสตร์ทางดนตรีศึกษาประกอบด้วย 5 องค์ประกอบที่สัมพันธ์กัน คือ บริบทการเรียนรู้การสอน การบริหาร/การนิเทศการเรียนรู้การสอน การวิจัยทางดนตรีศึกษา การศึกษาทางด้านดนตรี และผลที่เกิดจากการเรียนดนตรี

2. ผลการประเมินคุณภาพการวิจัยทางคณิตศาสตร์ศึกษาพบว่า งานวิจัยเชิงปริมาณมีคุณภาพอยู่ในระดับดีมาก และงานวิจัยเชิงคุณภาพอยู่ในระดับดี ตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยทำให้เกิดความแตกต่างของค่าเฉลี่ยคุณภาพงานวิจัย ได้แก่ คณะและสาขาวิชาที่ผลิตงานวิจัย แผนแบบการวิจัย วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง คุณภาพเครื่องมือ และ ประเภทการวิเคราะห์ข้อมูล

3. ค่าขนาดอิทธิพลในระดับเล่มวิทยานิพนธ์จำนวน 62 ค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 2.383 ในระดับชุดในการทดสอบสมมติฐานจำนวน 159 ค่า มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 1.422 และตัวแปรคุณลักษณะงานวิจัยที่ทำให้เกิดความแตกต่างของค่าประมาณขนาดอิทธิพลในระดับเล่มวิทยานิพนธ์ ได้แก่ ระดับการศึกษา กลุ่มตัวอย่าง ประเภทเครื่องมือ ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ ประเภทสมมติฐาน สถานภาพ กลุ่มตัวอย่าง แบบแผนการวิจัย วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง คุณภาพเครื่องมือ และ ประเภทการวิเคราะห์

4. ผลการวิเคราะห์เนื้อหา 6 ด้านคือ 1. ด้านประวัติวัฒนธรรมการถ่ายทอดคณิต พบว่า เน้นการถ่ายทอดโดยการเลียนแบบผู้สอน 2. หลักสูตรคณิตพบว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรคณิต หรือพัฒนา/วิเคราะห์หลักสูตรคณิต เพื่อพัฒนาการเรียนรู้ของผู้เรียน 3. การเรียนการสอนคณิต พบว่า การพัฒนาสื่อ/รูปแบบการสอน/กิจกรรมคณิต/การมีส่วนร่วมของชุมชน/งบประมาณที่เพียงพอ ส่งผลให้ผู้เรียนส่งผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 4. การวัด/ประเมินผล การเรียนคณิต พบว่ามีการทำวิจัยเพื่อวิเคราะห์แบบสอบ/การประเมินหลักสูตร 5. การบริหารจัดการกิจกรรมคณิตพบว่าการบริหารจัดการกิจกรรมคณิตมีการทำงานตามหน้าที่ในแต่ละฝ่าย ตั้งแต่ผู้บริหาร ครู และนักเรียนร่วมกันจัดกิจกรรม 6. วิชาชีพคณิตพบว่ามีวัตถุประสงค์ 2 ประการคือ เพื่อผลิตศิลปินและเพื่อผลิตครูคณิต

งานวิจัยเรื่องนี้ให้ข้อเสนอแนะที่สามารถสรุปได้ว่า ควรมีการใช้การวิเคราะห์ห่อภิมาณในการศึกษาวิจัยครั้งต่อไปโดยที่สามารถครอบคลุมทฤษฎีทั้งหมดของคณิตเพราะเนื่องมาจากทฤษฎีของนักวิชาการคณิตบางส่วนนั้นยังไม่ได้รับการพัฒนาด้านการวิเคราะห์ห่อภิมาณ และควรเพิ่มองค์ประกอบความสัมพันธ์ในระหว่างองค์ประกอบ 3 แบบขึ้นไป เพื่อเพิ่มวิธีวิทยาการวิจัยทางคณิตศึกษาในประเทศไทยในอนาคต

สิงหา จันทริยวัฒน์ (2534) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ มหบัณฑิต สาขาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2519 – 2533 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสรุปคำตอบในเชิงปริมาณและเชิงเนื้อหาของผลการวิจัยเกี่ยวกับประชากรศึกษาและสาระทางประชากร ประชากรของการวิจัยคือ วิทยานิพนธ์ระดับมหบัณฑิต สาขาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ที่ผลิตตั้งแต่ปี

การศึกษา 2519 – 2533 จำนวน 136 เล่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย งานวิจัยนี้ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า ผลการศึกษาสรุปได้ดังนี้

1) ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่า วิทยานิพนธ์ที่ผลิตในปีการศึกษา 2531 และ 2533 มากที่สุด และเป็นการวิจัยเชิงบรรยายมากที่สุด โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน – นักศึกษา มากที่สุด การวิจัยเกี่ยวกับความรู้ เจตคติ และพฤติกรรมของกลุ่มตัวอย่างต่อประชากรศึกษาและสาระทางประชากรพบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้อยู่ในระดับปานกลาง เจตคติ และพฤติกรรมอยู่ในระดับที่พึงประสงค์

2) ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้าพบว่า การใช้เทคนิควิธีสอนแบบยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง การใช้สื่อการสอน การใช้ชุดการสอน และการใช้ชุดการเรียนทางประชากรศึกษา ทำให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้และเจตคติของประชากรต่อประชากรศึกษามีลักษณะแบบเส้นตรงในเชิงบวก

งานวิจัยเรื่องนี้ให้ข้อเสนอแนะว่าควรมีการศึกษาและวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับการประเมินผลการฝึกอบรม และการพัฒนาหลักสูตรการพัฒนาสื่อให้มากยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการนำสื่อเกี่ยวกับเทคโนโลยีขั้นสูงคือ คอมพิวเตอร์ มาใช้ในการเรียนการสอนประชากรศึกษาเป็นประเด็นที่น่าพัฒนาเป็นอย่างยิ่ง

ปิยะ วงศ์สุกรรม (2539) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2523 – 2537 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีการศึกษา 2523 – 2537 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า กลุ่มประชากรคือ วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา จำนวน 149 เรื่อง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลคือ แบบสรุปลักษณะรายละเอียดของงานวิจัย สถิติที่ใช้ในงานวิจัย ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์เชิงบรรยายด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาของงานวิจัยเกี่ยวกับความรู้ ทักษะ เจตคติ ค่านิยม และพฤติกรรมต่อสิ่งแวดล้อม พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความรู้และความคิดเห็นอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนการวิจัยเกี่ยวกับหลักสูตรและเนื้อหาวิชา วิธีการสอน การใช้อุปกรณ์การศึกษาและเทคโนโลยีทางการศึกษา การวัดและประเมินผลการเรียนเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อม พบว่า ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2) ผลการสังเคราะห์วิทยานิพนธ์เชิงปริมาณ ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้าพบว่า ในด้านการวิจัยเชิงทดลองเกี่ยวกับการสร้างสื่อสไลด์ประกอบเสียงเรื่องการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม มลพิษสิ่งแวดล้อม และหนังสือประกอบการเรียนการสอนระหว่างกลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองสูงกว่ากลุ่มควบคุม สำหรับด้านการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่าประสิทธิภาพในการใช้สื่อการสอนของครู ระดับการศึกษาของครูผู้สอน การรับข่าวสารทางสิ่งแวดล้อมจากสื่อมวลชนของนักเรียน สภาพแวดล้อมทางโรงเรียน และประสบการณ์การสอนวิชาการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมของครู มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.05

งานวิจัยนี้ได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรมีการศึกษาและวิจัยในประเด็นที่เกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร สื่อการเรียนการสอนที่ทันสมัย เช่น คอมพิวเตอร์ช่วยสอน มาใช้ในการเรียนการสอน และควรมีการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมศึกษาทั้งในและนอกโรงเรียน นโยบายและแผนพัฒนาสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ในหัวข้อที่สอดคล้องกับหลักการ จุดมุ่งหมาย และวัตถุประสงค์ของสิ่งแวดล้อมศึกษา เช่น สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ และสิ่งที่มีมนุษย์สร้างขึ้น รวมทั้งระบบนิเวศวิทยา การเมือง เศรษฐกิจ เทคโนโลยี สังคม กฎหมาย วัฒนธรรม และ คุณทริยภาพ

สุภาวดี ชัยดวงศรี (2552) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานบุคลากรของสาขาการบริหารการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2544-2548” การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อรวบรวมและสังเคราะห์งานวิจัยด้านการบริหาร งานบุคลากรของสาขาการบริหารการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2544-2548 จำนวน 46 ฉบับ โดยใช้แบบสำรวจในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิเคราะห์ข้อมูลโดยการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า

1) งานวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ/ปัญหาและอื่นๆ ประชากรและกลุ่มตัวอย่างเป็นครู/อาจารย์ เครื่องมือใช้ แบบสอบถาม สถิติใช้ ค่าความถี่และค่าร้อยละ มากที่สุด

2) การบริหารงานบุคลากรโดยรวมปฏิบัติมาก ในโรงเรียนเอกชนเหมาะสมปานกลาง มีการส่งเสริมการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศและการสร้างผลงานใหม่ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อนักเรียน

3) การวางแผนบุคลากร โรงเรียนขนาดเล็กปฏิบัติมาก ครูมีส่วนร่วมสูงสุด ขาดการวางแผน การพิจารณาบุคลากรคำนึงถึงความรู้ความสามารถ การคาดการณ์ความจำเป็นโดยการสำรวจความต้องการ การกำหนดแผนโดยการประชุม การสำรวจอัตรากำลังคนคำนึงถึงความสามารถ จำนวนครู แผนการจัดชั้นเรียน เป้าหมาย วิสัยทัศน์ และการจัดการศึกษา มีการ

กำหนดตำแหน่งไว้ล่วงหน้าให้เหมาะสม การวางแผนเกี่ยวกับการขออัตราค่าจ้าง มีอัตราครุไม่เพียงพอ การแต่งตั้งมีความเหมาะสมมากโดยให้ครูมีส่วนร่วมสูงสุด

4) การสรรหาและการคัดเลือกบุคลากร โรงเรียนขนาดเล็กปฏิบัติปานกลาง โดยใช้เกณฑ์ตามความรู้ ความสามารถ ความถนัด มีปัญหาปานกลาง คือ สถานศึกษาไม่มีอำนาจในการคัดเลือกการเสาะหาและรับสมัครโดยบุคลากรในโรงเรียนแนะนำ การรับไม่ตรงกับวิชาเอก บางวิชาเอกมากเกินไปเกินความต้องการ ไม่สามารถกำหนดคุณวุฒิหรือวิชาเอก และใช้ระบบอุปถัมภ์ การทดสอบใช้การสัมภาษณ์ มีการบรรจุแต่งตั้งตามระเบียบ โรงเรียนเอกชนคำนึงถึงผลการปฏิบัติงาน

5) การพัฒนาบุคลากรปฏิบัติมาก ขาดงบประมาณและไม่ได้นำความรู้ประสบการณ์มาประยุกต์ใช้มีการวิเคราะห์ความจำเป็นโดยผู้บริหารและคณะกรรมการ ใช้ผลการปฏิบัติงานและประวัติเป็นข้อมูล มีปัญหาปานกลาง มีการวางแผนพัฒนา การพัฒนาก่อนการปฏิบัติงานมีการจัดประชุม เชิงปฏิบัติการ การปฐมนิเทศ การสอนงานใช้มากที่สุดปัญหาคือครูรับรู้ปานกลางขาดงบประมาณ ขาดบุคลากรที่มีความรู้และทักษะในการประชุม ขาดความรู้ความเข้าใจการจัดประชุม เชิงปฏิบัติการ ผู้สอนงานมีเวลาไม่พอ การพัฒนาระหว่างการปฏิบัติงาน โดยการไปดูงาน การศึกษาต่อ การสับเปลี่ยนหน้าที่ การสัมมนา ฝึกอบรม การสอนงาน การมอบอำนาจให้ปฏิบัติ การสังเกตการทำงาน การจัดเอกสารทางวิชาการ การจัดคู่มือปฏิบัติงาน การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การทดลองวิจัย การเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชน การปฐมนิเทศก่อนเปิดเรียน และการนิเทศ ปัญหาคือการไม่ชอบอ่านหนังสือ ขาดงบประมาณ และบุคลากรยังรู้สึกว่าการนิเทศคือการจับผิด การส่งเสริมและพัฒนาการทำผลงานทางวิชาการ ครูรับรู้ปานกลาง เกณฑ์ค่อนข้างสูง ขาดงบประมาณ และขาดเอกสารทางวิชาการ การประเมินผล ใช้ การสังเกตพฤติกรรมมีการประเมินไม่เพียงพอ การนิเทศงาน/การมอบหมายงานไม่สามารถจัดในอัตราส่วนที่เท่ากันได้ การปฏิบัติงานและตรวจสอบแก้ไขมากและมีปัญหาน้อย

6) การธำรงรักษามูลค่าการปฏิบัติมาก การจัดบุคลากรเข้าปฏิบัติงานตามความรู้ความสามารถและทักษะ ให้มีโอกาสดูแลความสามารถอย่างอิสระและเต็มความสามารถ ปัญหาคือบางวิชาเอกมากเกินไปเกินความต้องการ อัตราเงินเดือนต่ำเกินไป การประเมินผลเป็นไปตามกฎเกณฑ์แต่ไม่เพียงพอ เกณฑ์ยังไม่เหมาะสม การเสริมสร้างวินัยและการร้องทุกข์โดยผู้บริหาร ไม่คุ้นเคยกับกฎหมายใหม่ มีการเลือกปฏิบัติ การจัดสวัสดิการและประโยชน์เกื้อกูลต่างๆ มีความต้องการมาก ด้านการยกระดับคุณภาพชีวิตครู ด้านการส่งเสริมขวัญและกำลังใจ ด้านความมั่นคงในอาชีพครู ด้านความมั่นคงในอาชีพ และด้านการปรับปรุงเงินเดือนและสวัสดิการอื่นๆ การสร้างขวัญและกำลังใจปฏิบัติมากโดยการสร้างความสัมพันธ์ที่ดี การให้รางวัลและจัดสภาพแวดล้อม ครูยังเห็นว่าโรงเรียนรัฐบาลมีความมั่นคงกว่าโรงเรียนเอกชน การจัดกิจกรรมระหว่างเพื่อนร่วมงานเหมาะสมปานกลาง

7) การให้บุคลากรพ้นจากงาน โรงเรียนอานวยความสะดวก มีการปลดออกสูงสุดการลาออกด้วยความสมัครใจ เพราะขาดความมั่นคงในตำแหน่ง โดยครุมีแนวโน้มลาออกก่อนเกษียณอายุ เพราะไม่ได้รับความช่วยเหลือเพียงพอ การให้เป็นธรรมในการพิจารณา เหมาะสมปานกลาง

ขงาภา บรรพงศ์ (2550) ได้ศึกษางานวิจัยเรื่อง “การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์ห่อภิมาน” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา(Content Analysis) และการวิเคราะห์ห่อภิมาน (Meta Analysis) โดยการวิเคราะห์เนื้อหานั้นเป็นการบรรยายสรุปข้อมูลเบื้องต้น สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะของงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา จำนวน 100 เรื่อง ส่วนการวิเคราะห์ห่อภิมานได้สังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาจากงานวิจัยเชิงเปรียบเทียบและเชิงสหสัมพันธ์ จำนวน 28 เรื่อง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นปริญญานิพนธ์ หรือวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับปริญญาโท ที่พิมพ์เผยแพร่ระหว่างปีการศึกษา 2542-2547 จำนวน 100 เรื่อง สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นใช้สถิติพื้นฐานได้แก่ จำนวน ร้อยละ และการบรรยายสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะของงานวิจัย ส่วนการวิเคราะห์ห่อภิมานใช้สูตรการเปรียบเทียบของกลาสในการหาค่าขนาดอิทธิพล ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1) ผลการสังเคราะห์งานวิจัยด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา โดยการบรรยายสรุปตามลักษณะของงานวิจัยมีดังนี้

ในด้านการบรรยายสรุปลักษณะเบื้องต้นของงานวิจัยเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษาพบว่า สถาบันที่ศึกษาเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษามากที่สุด คือ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ปีการศึกษาที่ผลิตงานวิจัยมากที่สุดคือ คือปี พ.ศ. 2546 ประเภทของการวิจัยมากที่สุด คือ การวิจัยเชิงสำรวจ โดยการคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างการสุ่มอย่างง่าย ถูกนำมาใช้มากที่สุด กลุ่มตัวอย่างที่พบมากที่สุดเป็นผู้บริหารสถานศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า มีการใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการวิจัย มากที่สุด สถิติพื้นฐานที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูลมากที่สุดคือ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และ สถิติทดสอบสมมติฐาน t-test

ในด้านการสรุปซึ่งได้จากผลการวิจัย พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ศึกษาการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาของผู้บริหารสถานศึกษาและครู โดยพบการดำเนินงานการประกันคุณภาพอยู่ในระดับมาก รองมาเป็นศึกษาความพร้อมในการประกันคุณภาพ พบผลการวิจัยส่วนใหญ่แสดงระดับความพร้อมอยู่ในระดับมากทั้งผู้บริหารและครู และการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงาน

การประกันคุณภาพ โดยพบสภาพปัญหาในระดับปานกลาง เมื่อจำแนกตามตัวแปรสถานภาพพบผลการดำเนินงานการประกันคุณภาพไม่แตกต่างกัน แต่เมื่อจำแนกตามขนาดโรงเรียนพบผลการวิจัยที่สอดคล้องและไม่สอดคล้องกัน โดยงานวิจัยส่วนใหญ่พบว่า ผู้บริหารและครูในโรงเรียนขนาดต่างกัน มีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน

2) ผลการวิเคราะห์ห้ำอภิมาน จำแนกตามตัวแปรขนาดโรงเรียนและตัวแปรตำแหน่ง มีค่าเฉลี่ยขนาดอิทธิพลเท่ากัน เท่ากับ .179 โดยพบค่าความแปรปรวนของตำแหน่งและขนาดโรงเรียนมีค่าเท่ากับ .044 และ .031 ตามลำดับ

เกรียงศักดิ์ บุญสุต (2534) ได้ทำการศึกษาแนวโน้มหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรไทย ในอนาคตของภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยอาศัยแนวความคิดจากคณาจารย์ ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยผู้บังคับบัญชาในระดับบริหารสำนักงานก.พ. กรมการพัฒนาชุมชน กรมการปกครอง จากนิสิตเก่าและนิสิตปัจจุบัน และนำแนวคิดนั้นมาหาแนวโน้ม และผลจากการวิจัยพบว่าอนาคตจะมุ่งเน้นที่บุคลากรให้มีการคิดเป็นแก้ปัญหาเป็นและต้องเน้นที่การดำเนินการเพื่อประชาสังคมและเน้นเรื่องของการแก้ไขการบริหารงานภาครัฐมากขึ้นซึ่งโดยอาจจะเพิ่มในเรื่องของการวางแผนการดำเนินงานการบริหารและโครงการสาธารณะเกี่ยวกับการดำเนินการของมหาชน

ทรงธรรม ชีรกุล (2547) ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการทำวิทยานิพนธ์ ของมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยทักษิณ จังหวัดสงขลาพบว่า ปัจจัยที่สำคัญที่มีความสำเร็จต่อการทำวิทยานิพนธ์ของมหาบัณฑิตมหาวิทยาลัยทักษิณ มากที่สุดคือ คุณลักษณะของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ อาจารย์ที่ปรึกษาคควมมีการทุ่มเทเอาใจใส่ในการดูแลและให้คำปรึกษาแนะนำนักศึกษาอย่างเต็มที่ควรมีประสบการณ์การวิจัยและ ตำแหน่งหน้าที่ในวงวิชาการ ทั้งนี้สิ่งที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมในเรื่องนี้คือการศึกษายทบาทของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และนำมาประกอบในการดัดแบบสอบเพื่อและแบบสัมภาษณ์เพื่อเป็นเครื่องมือในการสนับสนุนกับผลการวิจัยได้อาจจะเกิดขึ้นได้ อันอาจจะถือเป็นตัวเลือกหนึ่งของการอภิปรายผลและการให้ข้อมูลของผู้ตอบแบบสอบถาม

นพวรรณ เทียงตรง (2535) ได้ศึกษาการประเมินผลหลักสูตร โครงการปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคนอกเวลาราชการคณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยโดยใช้กรอบแนวคิดในการประเมินโครงการฝึกอบรมและประยุกต์จากรูปแบบ CIPP โมเดล มุ่ง

ประเมินวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่จะเพิ่มประสิทธิภาพนักบริหารและพนักงานในหน่วยงานต่างๆ ให้เป็น

นักบริหารรัฐกิจที่มีความรู้ความสามารถมีคุณธรรมและพร้อมที่จะเป็นผู้นำทางสังคม ซึ่งมีส่วนที่ในการกำหนดนโยบายสาธารณะในการก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประเทศชาติในอนาคต โดยมีการประเมินองค์ประกอบต่างๆ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างในการใช้ศึกษาวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยผู้ที่กำลังศึกษารุ่นที่กำลังศึกษา 2533 จำนวน 62 คน ผู้สำเร็จการศึกษาแล้วทุกรุ่นจำนวน 45 คน ผู้บริหารซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้บริหารจำนวน 43 คน กลุ่มอาจารย์ผู้สอน 7 คน รวมทั้งสิ้น 157 คน โดยผลการศึกษารูปได้คือ ด้านสภาวะแวดล้อม หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร ยังเป็นที่ต้องการของนักบริหารและผู้ปฏิบัติงานซึ่งมีประสบการณ์สูง ด้วยเหตุผลนี้ความต้องการในการที่จะนำความรู้ทางทฤษฎีมาใช้ประโยชน์ ของตัวบุคคลในอนาคต และจะเป็นประโยชน์ต่อหน่วยงานทางอ้อม สำหรับประโยชน์ที่กำลังเกิดขึ้นในระดับสังคมประเทศชาติยังไม่ชัดเจนเท่าที่ควร ส่วนด้าน ปัจจัยทรัพยากรที่ใช้ในการดำเนินการส่วนใหญ่มีความเหมาะสมและเพียงพอต่อความต้องการ ในด้านกระบวนการบริหารการเรียนการสอน ควรมีการกำหนดมาตรฐานที่ชัดเจนกว่านี้และควรมีกิจกรรมที่เพิ่มขึ้นจากเรียนการสอน และในส่วนของด้านผลผลิตส่วนใหญ่มีคุณวุฒิทางการศึกษา เป็นอยู่อย่างคืออยู่แล้ว

ดังนั้นจากการศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องผู้วิจัยพบว่าคุณลักษณะของงานวิจัยถือว่ามีความสำคัญในการอธิบายรูปแบบการทำวิจัยของแต่ละสาขาวิชาซึ่งสามารถอธิบายได้ว่าในแต่ละสาขาวิชามีรูปแบบหรือลักษณะของการทำวิจัยในรูปแบบของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตเป็นอย่างไร ซึ่งการจะค้นหาคุณลักษณะของงานวิจัยในแต่ละสาขาวิชาย่อมต้องอาศัยการศึกษาทั้ง 3 คุณลักษณะ ซึ่งประกอบด้วย คุณลักษณะด้านการพิมพ์ คุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระ และ คุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย เพื่อให้เกิดความชัดเจน ครบถ้วน ตามองค์ประกอบของรูปแบบของงานวิจัย และ เนื้อหาสาระของแต่ละสาขาวิชา

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาทบทวนวรรณกรรมแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทำให้ผู้วิจัยได้แนวคิดในการกำหนดตัวแปรในการทำวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งได้นำแนวคิดเกี่ยวกับ คุณลักษณะของงานวิจัย ซึ่งได้แก่ คุณลักษณะด้านการพิมพ์ คุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระ และ คุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย เพื่อที่จะนำมากำหนดตัวแปรในการทำวิจัยในครั้งนี้โดยใช้เป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดการวิจัยนั่นเอง

2.5 การสร้างกรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยศึกษาแนวคิดคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ โดยพัฒนาจากแนวคิดของนางลักษณ์ วิรัชชัย (2542:51) โดยสามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

2.5.1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์และผู้วิจัย ประกอบด้วย

1. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย
3. จำนวนหน้าทั้งหมด
4. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก
5. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

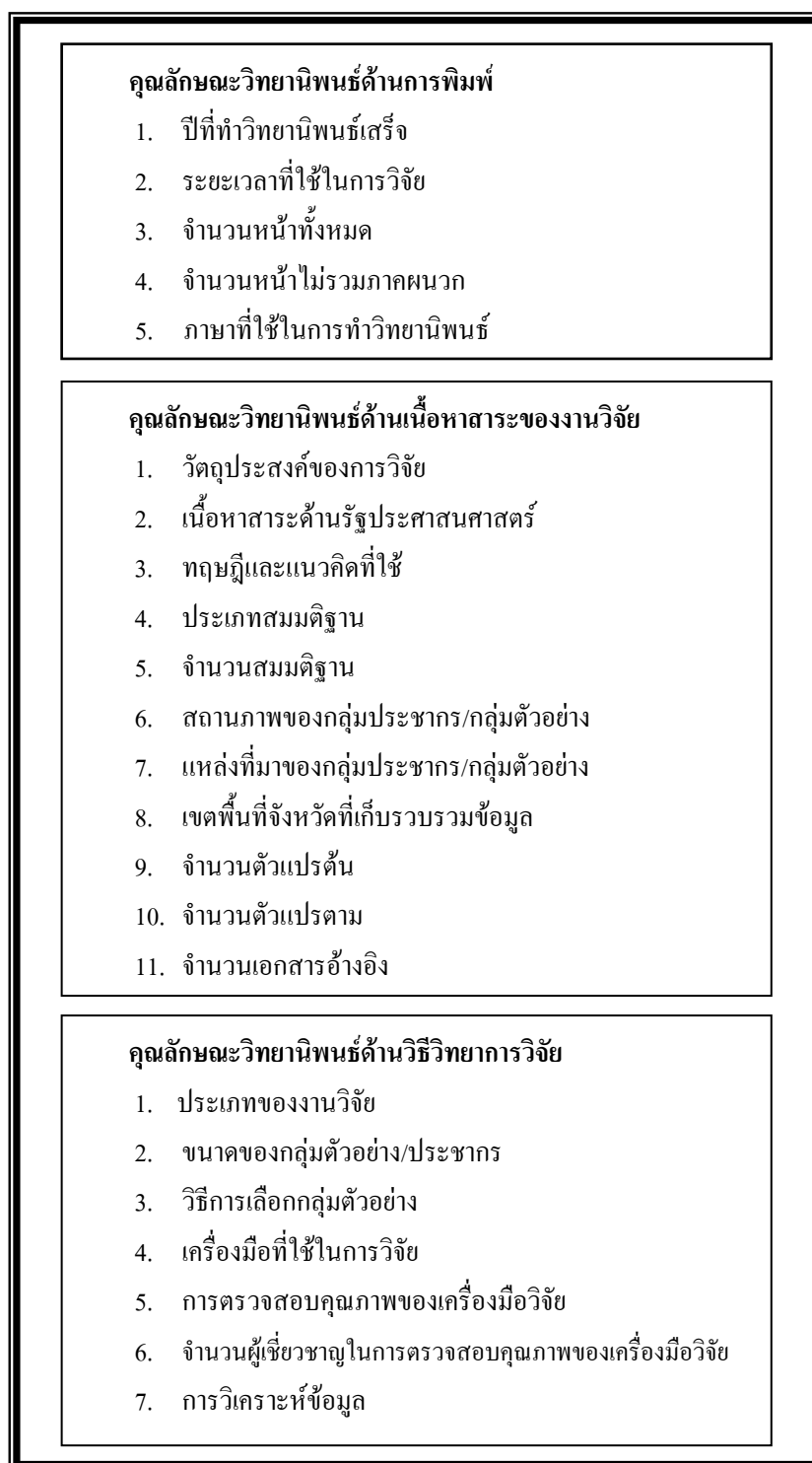
2.5.2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาของงานวิจัย ประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย
2. เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์
3. ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้
4. ประเภทสมมติฐาน
5. จำนวนสมมติฐาน
6. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง
7. แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง
8. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล
9. จำนวนตัวแปรต้น
10. จำนวนตัวแปรตาม
11. จำนวนเอกสารอ้างอิง

2.5.3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย

1. ประเภทของงานวิจัย
2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร
3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย
6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย
7. การวิเคราะห์ข้อมูล

โดยมีกรอบแนวคิดการวิจัยดังภาพที่ 2.4

ภาพที่ 2.4 กรอบแนวคิดการวิจัย

แหล่งที่มา : การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ตามแนวคิดของนงลักษณ์ วิรัชชัย (2542:51)

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่อง โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการวิจัยตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้

- 3.1 วิธีการวิจัย
- 3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ
- 3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์และการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 การรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

3.1 วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและการวิจัยเชิงปริมาณ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

3.1.1 การวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) โดยใช้วิธีการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study) การทบทวนวรรณกรรมแนวคิดและทฤษฎี รวมทั้งการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศและต่างประเทศ เพื่อนำมาวิเคราะห์ภาพรวมของคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ เพื่อวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ตามแนวคิดและทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์ และเพื่อวิเคราะห์เนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3.1.2 การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Study) โดยใช้แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในด้านการพิมพ์ ด้านเนื้อหาสาระ และด้านวิธีวิทยาการวิจัย ซึ่งใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.2 ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่อง ที่ทำเสร็จในระหว่างปี พ.ศ.2544 – 2554 และได้เผยแพร่วิทยานิพนธ์ในสำนักหอสมุดและคลังความรู้มหาวิทยาลัยมหิดล โดยสำรวจจากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ของสำนักหอสมุดและคลังความรู้มหาวิทยาลัยมหิดล ซึ่งเป็นการสำรวจครั้งสุดท้าย ณ วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555 โดยมีจำนวนประชากรดังนี้

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
1. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2544	17	9.94
2. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2545	15	8.77
3. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2546	16	9.35
4. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2547	7	4.09
5. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2548	15	8.77
6. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2549	11	6.43
7. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2550	14	8.18
8. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2551	23	13.45
9. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2552	25	14.61

ตารางที่ 3.1 แสดงจำนวนประชากรที่ใช้ในการวิจัย (ต่อ)

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน	ร้อยละ
10. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2553	19	11.11
11. วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จและเผยแพร่ในปี พ.ศ.2554	9	5.26
รวม	171	100

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย ซึ่งผู้วิจัยได้สร้างแบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย โดยศึกษาจากตำรา เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิธีการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการกำหนดข้อคำถาม โดยแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยนี้ผู้วิจัยได้พัฒนาจากแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยของ นางลลกันท์ วิรัชชัย (2542) ซึ่งประกอบด้วยข้อมูล 3 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ประกอบด้วย ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย จำนวนหน้าทั้งหมด และจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

ส่วนที่ 2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ ประเภทสมมติฐาน จำนวนสมมติฐาน สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล จำนวนตัวแปรต้น จำนวนตัวแปรตาม และจำนวนรวมเอกสารอ้างอิง

ส่วนที่ 3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย ประเภทของงานวิจัย ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล

3.4 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

การวิจัยครั้งนี้ ได้ใช้แบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย เป็นเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยจึงได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ตามขั้นตอนต่อไปนี้

3.4.1 ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัยที่ได้ปรับปรุงและเรียบเรียงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 4 คน โดยมีเกณฑ์ในการคัดเลือกผู้เชี่ยวชาญดังนี้

3.4.1.1 ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำนวน 2 ท่าน ได้แก่ 1) อาจารย์ ดร.รุ่งนภา ตั้งจิตระเจิญกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีวิทยาการวิจัย (สายวิชาการ) คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต และ 2) อาจารย์ ดร.ฐิตารีย์ ศิริศรีรัช ผู้เชี่ยวชาญด้านการวิธีวิทยาการวิจัย สาขาวิชาเวชระเบียน ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3.4.1.2 ผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 2 ท่าน ได้แก่ 1) รองศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ ศิริสรหิรัญ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และ 2) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กมลพร สอนศรี สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3.4.2 การหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence, IOC) ผู้วิจัยนำแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญด้านวิธีวิทยาการวิจัย และผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 4 คน เป็นผู้ตรวจสอบ จากนั้นจึงได้ทำการปรับแก้ไขตามความเห็นของคณะกรรมการ ก่อนนำแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยไปใช้เก็บข้อมูลต่อไป

3.5 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

3.5.1 ทำหนังสือถึงผู้อำนวยการสำนักหอสมุดและคลังความรู้ มหาวิทยาลัยมหิดล เพื่อขอสำรวจข้อมูลวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

3.5.2 สำรวจข้อมูลวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จากฐานข้อมูลวิทยานิพนธ์ของสำนักหอสมุดและคลังความรู้มหาวิทยาลัยมหิดล โดยได้ถือการสำรวจครั้งสุดท้าย ณ วันที่ 20 พฤศจิกายน พ.ศ. 2555 ซึ่ง

พบข้อมูลวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวนทั้งสิ้น 171 เรื่อง

3.5.3 ศึกษาวิทยานิพนธ์และบันทึกข้อมูลคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ โดยวิธีการอ่านวิทยานิพนธ์อย่างน้อยเล่มละ 2 รอบ โดยรอบแรก อ่านเพื่อให้ทราบสาระของวิทยานิพนธ์ รอบที่สอง อ่านเพื่อรวบรวมเนื้อหาสาระและบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย

3.5.4 ตรวจสอบผลการบันทึกข้อมูลคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ หากมีส่วนใดบกพร่องไม่ชัดเจนจะดำเนินการอ่านวิทยานิพนธ์และบันทึกเพิ่มเติม

3.5.5 นำข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัย มาจัดระเบียบและเรียบเรียง เพื่อนำข้อมูลไปวิเคราะห์และอภิปรายผลการวิจัยต่อไป

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและการใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

3.6.1 การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมประมวลผลสำเร็จรูป สำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ SPSS for Windows (Statistical Package for the Social Sciences) ประมวลผลและจัดทำตารางวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อหาข้อสรุปจากผลการวิจัยและนำเสนอผลการวิจัยต่อไป

3.6.2 การใช้สถิติในการวิเคราะห์ คือ ค่าความถี่ (Frequency) และค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สำหรับอธิบายข้อมูลที่ได้จากแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย ทั้ง 3 ส่วน ซึ่งประกอบด้วย ส่วนที่ 1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ส่วนที่ 2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระ และส่วนที่ 3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

3.7 การรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

3.7.1 การวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้ผ่านการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน เมื่อวันที่ 14 มกราคม 2556

3.7.2 การวิจัยเรื่องนี้ จัดอยู่ในประเภทโครงการวิจัยที่ไม่ต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน (Research with exemption from IRB review) ตาม Standard Operating Procedures ของ MU-SSIRB version 24/05/2010

3.7.3 ผู้วิจัยเริ่มเก็บข้อมูลหลังจากได้รับการพิจารณาจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน สาขาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การวิจัยครั้งนี้เป็นการ วิจัยเชิงปริมาณโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ.2544 – 2554 จำนวน 171 เรื่อง ซึ่ง ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ เป็นเครื่องมือที่ใช้ใน การวิจัย ซึ่งจะนำเสนอผลการวิจัยตามลำดับ ดังนี้

- 4.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
- 4.2 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
- 4.3 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
- 4.4 การวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ตาม แนวคิดและทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554

4.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์

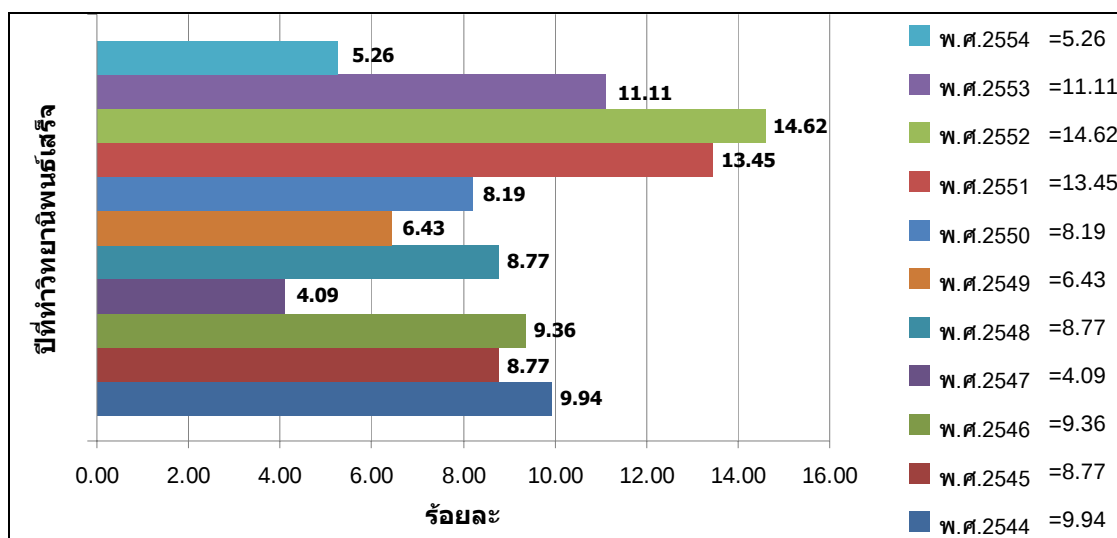
ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ การนำเสนอข้อมูลประกอบด้วย ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ, ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย, จำนวนหน้าทั้งหมด และจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก รายละเอียดของจำนวนและร้อยละของงานวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษา ดังต่อไปนี้

4.1.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ

ตารางที่ 4.1. แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. พ.ศ.2544	17	9.94
2. พ.ศ.2545	15	8.77
3. พ.ศ.2546	16	9.36
4. พ.ศ.2547	7	4.09
5. พ.ศ.2548	15	8.77
6. พ.ศ.2549	11	6.43
7. พ.ศ.2550	14	8.19
8. พ.ศ.2551	23	13.45
9. พ.ศ.2552	25	14.62
10. พ.ศ.2553	19	11.11
11. พ.ศ.2554	9	5.26
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.1 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ ได้ดังแผนภูมิที่ 4.1.

แผนภูมิที่ 4.1 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ

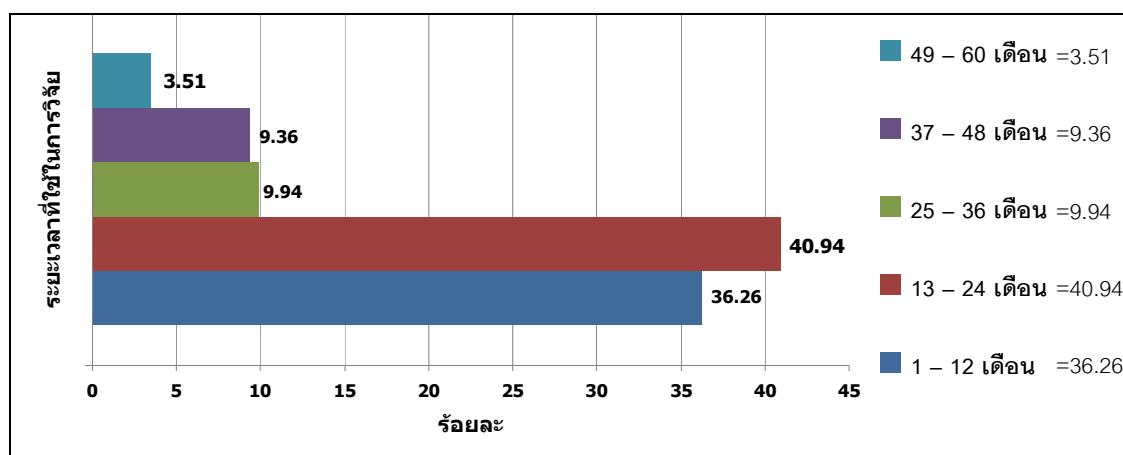
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ พบว่า ส่วนใหญ่เป็นวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2552 จำนวนมากที่สุด 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.62 รองลงมาคือ วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2551 จำนวน 23 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.45 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2553 จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2544 จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.94 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2546 จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.36 ส่วนวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2545 และปี พ.ศ.2548 มีจำนวนเท่ากัน คือ 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.77 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2550 จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.19 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2549 จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.43 วิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2554 จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.26 ตามลำดับ ส่วนปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์เสร็จน้อยที่สุดคือ ปีพ.ศ. 2547 มีเพียง 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.1

4.1.2 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 4.2 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 – 12 เดือน	62	36.26
2. 13 – 24 เดือน	70	40.94
3. 25 – 36 เดือน	17	9.94
4. 37 – 48 เดือน	16	9.36
5. 49 – 60 เดือน	6	3.51
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.2 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย ได้ดังแผนภูมิที่ 4.2

แผนภูมิที่ 4.2 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

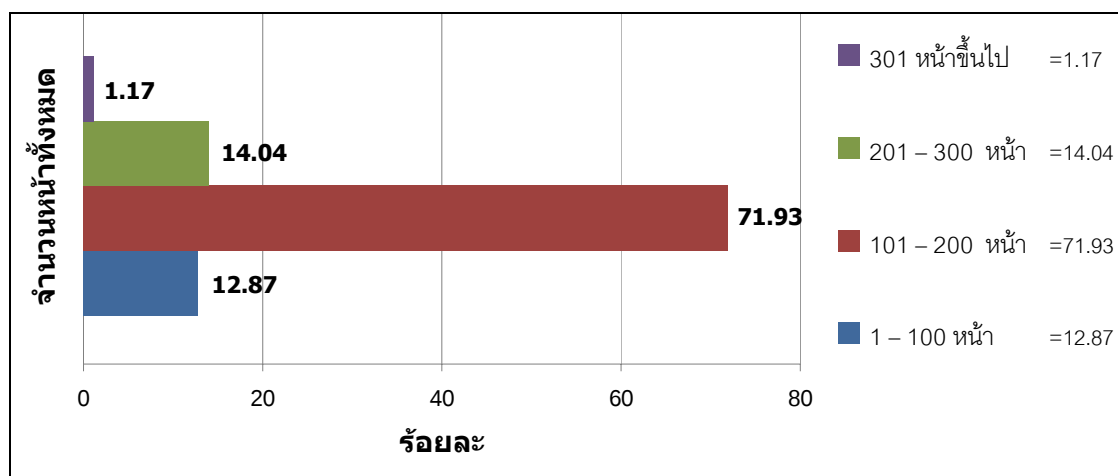
ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่งานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 13 – 24 เดือน จำนวนมากที่สุด 70 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 40.94 รองลงมา คือ ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 1 - 12 เดือน จำนวน 62 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 36.26 ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 25 – 36 เดือน จำนวน 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.94 ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 37 – 48 เดือน จำนวน 16 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.36 ตามลำดับ ส่วนงานวิจัยที่ใช้ระยะเวลาในการวิจัยที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 49 – 60 เดือน มีเพียง 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.51

4.1.3 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด

ตารางที่ 4.3 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 – 100 หน้า	22	12.87
2. 101 – 200 หน้า	123	71.93
3. 201 – 300 หน้า	24	14.04
4. 301 หน้าขึ้นไป	2	1.17
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.3 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด ได้ดังแผนภูมิที่ 4.3

แผนภูมิที่ 4.3 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าทั้งหมด พบว่า จำนวนหน้าทั้งหมดของงานวิจัยสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่มีจำนวนหน้าทั้งหมด 101 – 200 หน้า มากที่สุด จำนวน 123 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 71.93 รองลงมา คือ มีจำนวนหน้าทั้งหมด 201 – 300 หน้า จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.04 จำนวนหน้าทั้งหมด 1 – 100 หน้า จำนวน 22 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.87 ตามลำดับ และน้อยที่สุดคืองานวิจัยที่มีจำนวนหน้าทั้งหมด 301 หน้าขึ้นไป มีเพียง 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17

4.1.4 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก

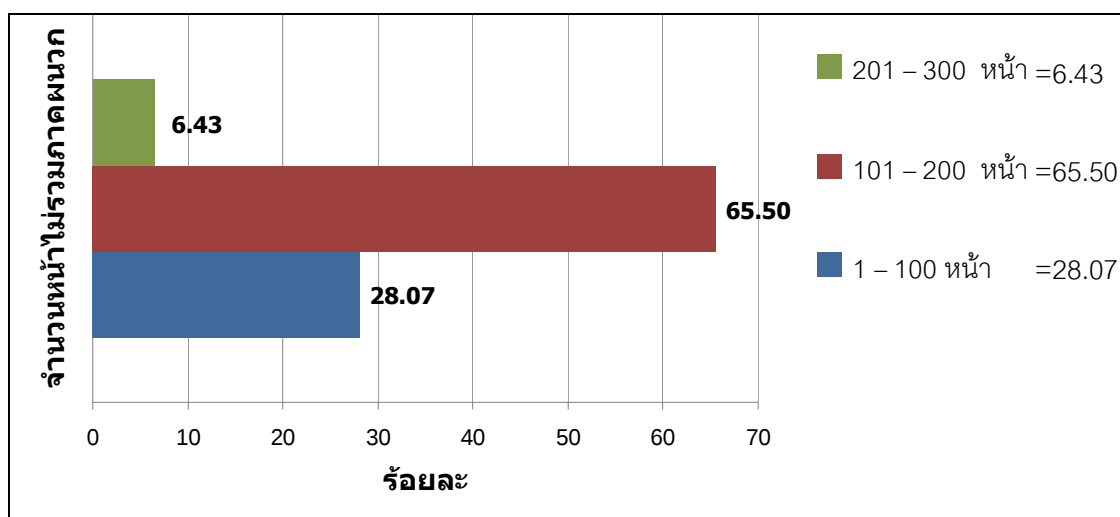
ตารางที่ 4.4 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 – 100 หน้า	48	28.07

ตารางที่ 4.4 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก (ต่อ)

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
2. 101 – 200 หน้า	112	65.50
3. 201 – 300 หน้า	11	6.43
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.4 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.4

แผนภูมิที่ 4.4 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก

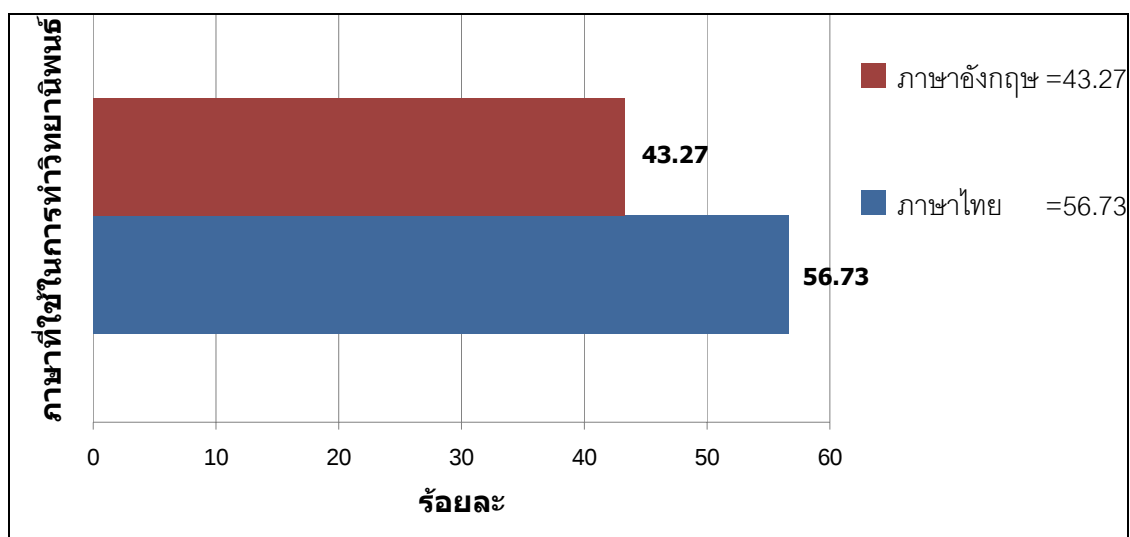
ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 101 – 200 หน้า มากที่สุด จำนวน 112 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 65.50 รองลงมา คือ มีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 1 – 100 หน้า จำนวน 48 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.07 ตามลำดับ และน้อยที่สุดคืองานวิจัยที่มีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 200 – 300 หน้า มีเพียง 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.43

4.1.5 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

คุณลักษณะด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. ภาษาไทย	97	56.72
2. ภาษาอังกฤษ	74	43.27
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.5 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ได้ดังแผนภูมิที่ 4.5

แผนภูมิที่ 4.5 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์
จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ จำแนกตามภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ส่วนใหญ่ทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทย จำนวนมากที่สุด 97 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ

56.72 ตามลำดับ นอกจากนั้นมีเพียง 74 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 43.27 เท่านั้น ที่เป็นวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

4.2 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย

ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย การนำเสนอข้อมูลประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย, เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์, ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้, ประเภทสมมติฐาน, จำนวนสมมติฐาน, สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง, แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง, เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล, จำนวนตัวแปรต้น, จำนวนตัวแปรตาม, จำนวนเอกสารอ้างอิงภาษาไทย, จำนวนเอกสารอ้างอิงภาษาอังกฤษ, จำนวนเอกสารอ้างอิงจากเว็บไซต์ และจำนวนรวมเอกสารอ้างอิง ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ดังต่อไปนี้

4.2.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

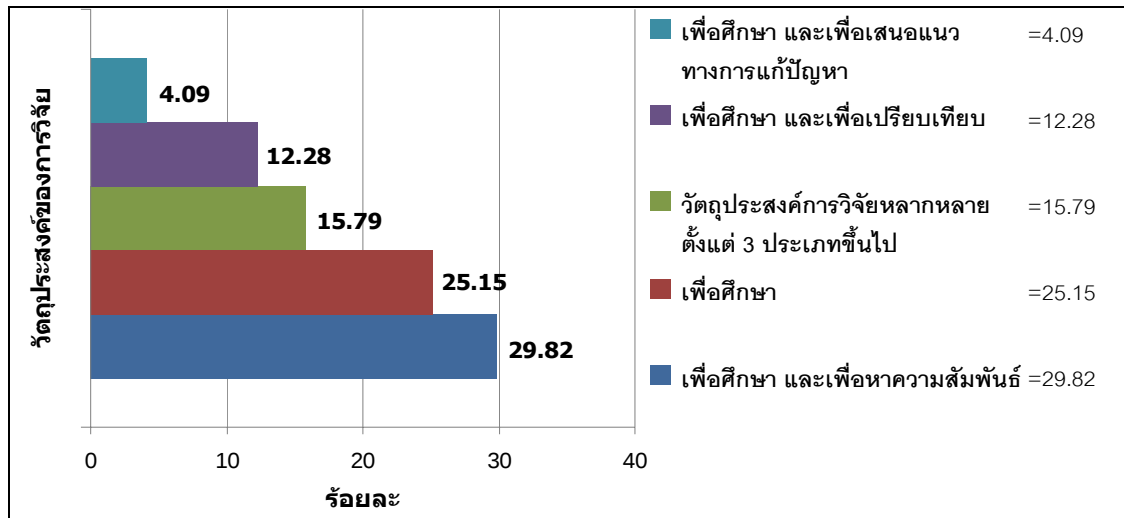
ตารางที่ 4.6 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. เพื่อศึกษา	43	25.15
2. เพื่อหาความสัมพันธ์	1	0.58
3. เพื่อประเมินผล	4	2.34
4. เพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์	1	0.58
5. เพื่อศึกษา และเพื่อประเมินผล	4	2.34
6. เพื่อศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบ	21	12.28
7. เพื่อศึกษา และเพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์	1	0.58
8. เพื่อศึกษา และเพื่อวิจัยและพัฒนา	3	1.75
9. เพื่อศึกษา และเพื่อเสนอแนวทางการแก้ปัญหา	7	4.09

ตารางที่ 4.6 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตาม
วัตถุประสงค์ของการวิจัย (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
10. เพื่อศึกษา และเพื่อเสนอแนะนโยบาย	2	1.17
11. เพื่อศึกษา และเพื่อหาความสัมพันธ์	51	29.82
12. เพื่อประเมินผล และเพื่อวิจัยและพัฒนา	1	0.58
13. เพื่อประเมินผล และเพื่อเสนอแนะทางการ แก้ปัญหา	1	0.58
14. เพื่อประเมินผล และเพื่อหาความสัมพันธ์	1	0.58
15. เพื่อเปรียบเทียบ และเพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์	1	0.58
16. เพื่อเปรียบเทียบ และเพื่อเสนอแนะทางการ แก้ปัญหา	2	1.17
17. วัตถุประสงค์การวิจัยหลากหลายตั้งแต่ 3 ประเภท ขึ้นไป	27	15.79
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.6 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.6

แผนภูมิที่ 4.6 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย 5 อันดับแรก

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อหาความสัมพันธ์ จำนวนมากที่สุด 51 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.82 รองลงมา คือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา จำนวน 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.15 มีวัตถุประสงค์การวิจัยหลากหลายตั้งแต่ 3 ประเภทขึ้นไป จำนวน 27 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 15.79 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อเปรียบเทียบ จำนวน 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.28 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อเสนอแนวทางการแก้ปัญหา จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.09 ส่วนงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อประเมินผล และมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อประเมินผล มีจำนวนเท่ากัน คือ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อวิจัยและพัฒนา จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 งานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อเสนอแนะนโยบาย และงานวิจัยที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบ และเพื่อเสนอแนวทางการแก้ปัญหา จำนวนเท่ากัน คือ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ในส่วนวัตถุประสงค์ของการวิจัยที่มีจำนวนน้อยที่สุด และมีจำนวนเท่ากันคือ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อหาความสัมพันธ์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อศึกษาและเพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์ วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อประเมินผลและเพื่อวิจัยและพัฒนา วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อประเมินผลและเพื่อเสนอแนวทางการแก้ปัญหา วัตถุประสงค์ของการวิจัย วัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อประเมินผลและเพื่อหาความสัมพันธ์ และวัตถุประสงค์ของการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบ และเพื่อวิเคราะห์/สังเคราะห์

4.2.2 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ความถี่ (f=345)	ร้อยละ (100)
1. หลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ	27	7.83
2. แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ	22	6.38
3. นโยบายสาธารณะ	21	6.09
4. ภาวะผู้นำ	20	5.80
5. องค์การและการจัดการองค์กร	16	4.64
6. การบริหารทรัพยากรมนุษย์	14	4.06
7. การประเมินองค์กร /การประเมินผลการปฏิบัติงาน	14	4.06
8. การมีส่วนร่วมของประชาชน/การมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร	14	4.06
9. ประสิทธิภาพและประสิทธิผล	14	4.06
10. การนำนโยบายไปปฏิบัติ	13	3.77
11. การศึกษาความพึงพอใจ	13	3.77
12. บรรยากาศองค์กร	11	3.19
13. วัฒนธรรมองค์กร	11	3.19
14. กระบวนการบริหารโครงการ	9	2.61
15. ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์/ปัจจัยที่ส่งผล/ปัจจัยที่มีอิทธิพล	9	2.61
16. กระบวนการทางนโยบาย	8	2.32
17. การกระจายอำนาจและการปกครองส่วนท้องถิ่น	8	2.32
18. ความคาดหวัง	8	2.32

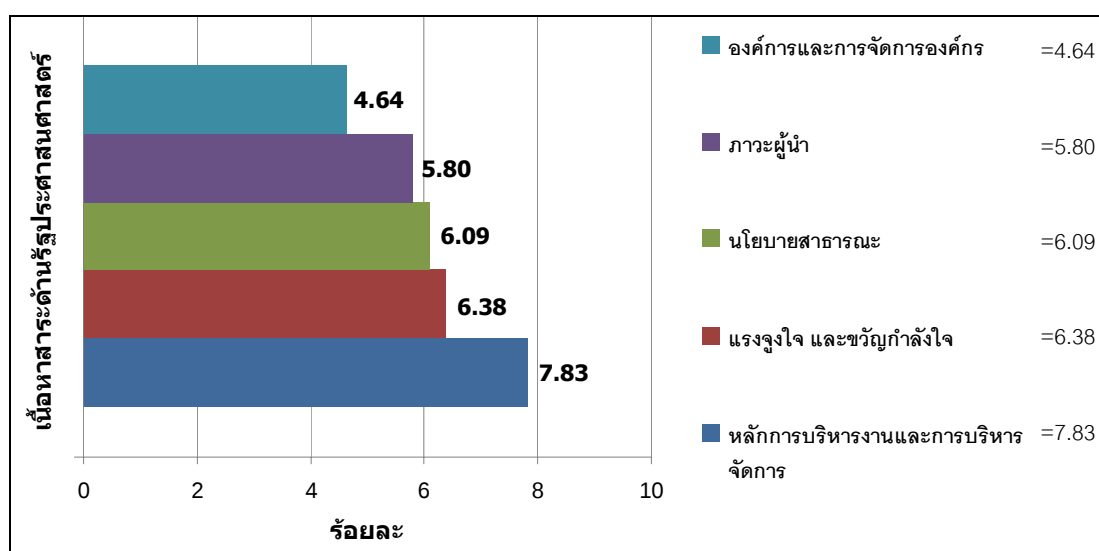
ตารางที่ 4.7 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตาม
เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ความถี่ (f=345)	ร้อยละ (100)
19. อำนาจหน้าที่/บทบาทหน้าที่ ของบุคลากรภายใน องค์การ	8	2.32
20. การยอมรับ/การรับรู้/ความเข้าใจ/ทัศนคติ/ความ คิดเห็น	7	2.03
21. ความพร้อม	7	2.03
22. องค์การแห่งการเรียนรู้		
23. งานด้านการบริการและการประเมินคุณภาพใน การบริการ	7	2.03
24. ระบบการดำเนินงานเฉพาะด้านตามวิชาชีพเฉพาะ	6	1.74
25. สมรรถนะในการปฏิบัติงาน	6	1.74
26. การวิเคราะห์งาน การศึกษารูปแบบและความรู้ใน การปฏิบัติงาน	6	1.74
	5	1.45
27. ผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานและการบริหารโดย มุ่งผลสัมฤทธิ์	5	1.45
28. การจัดการความรู้	4	1.16
29. ธรรมเนียมปฏิบัติ	4	1.16
30. คุณภาพชีวิตในการทำงาน	3	0.87
31. การบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์การ	3	0.87
32. คุณภาพการจัดการศึกษาและการประกันคุณภาพ การศึกษา	3	0.87
33. กระบวนการตัดสินใจ	3	0.87
34. การดำเนินการจัดทำแผนพัฒนา	2	0.58
35. การประสานงาน	2	0.58
36. ความเข้มแข็งของชุมชน	2	0.58
37. ความผูกพันต่อองค์กร	2	0.58

ตารางที่ 4.7 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ความถี่ (f=345)	ร้อยละ (100)
38. ความมีอิสระ	2	0.58
39. การจัดการความขัดแย้ง	1	0.29
40. การจัดการเชิงกลยุทธ์	1	0.29
41. การใช้ระบบอินเทอร์เน็ต	1	0.29
42. การบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ	1	0.29
43. การพัฒนาชุมชน	1	0.29
44. การสั่งการ	1	0.29
รวม	345	100

จากตารางที่ 4.7 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.7

แผนภูมิที่ 4.7 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 5 อันดับแรก

ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเนื้อหา
สารด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 44 เนื้อหาสาระ ซึ่งความถี่ของเนื้อหาสารด้านรัฐประศาสน-
ศาสตร์ มีจำนวนทั้งสิ้น 345 ครั้ง พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับหลักการบริหารงานและการ
บริหารจัดการ จำนวนมากที่สุด 27 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 7.83 รองลงมา คือ มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ
แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ จำนวน 22 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.38 มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับนโยบาย
สาธารณะ จำนวน 21 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.09 มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับภาวะผู้นำ จำนวน 20 ครั้ง คิด
เป็นร้อยละ 5.80 มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับองค์การและการจัดการองค์กร จำนวน 16 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ
4.64 ส่วนงานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการบริหารทรัพยากรมนุษย์ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการ
ประเมินองค์กร /การประเมินผลการปฏิบัติงาน เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน/
การมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับประสิทธิภาพและประสิทธิผล มี
จำนวนเท่ากันคือ 14 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.06 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการนำนโยบายไป
ปฏิบัติ และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการศึกษาความพึงพอใจของประชาชน มีจำนวนเท่ากันคือ 13 ครั้ง
คิดเป็นร้อยละ 3.77 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับบรรยากาศองค์กรและเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ
วัฒนธรรมองค์กร มีจำนวนเท่ากันคือ 11 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.19 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ
กระบวนการบริหารโครงการ และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์/ปัจจัยที่ส่งผล/ปัจจัยที่
มีอิทธิพล มีจำนวนเท่ากันคือ 9 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.61 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับ
กระบวนการทางนโยบาย เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการกระจายอำนาจและการปกครองส่วนท้องถิ่น
เนื้อหาสาระเกี่ยวกับความคาดหวัง และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับอำนาจหน้าที่/บทบาทหน้าที่ ของ
บุคลากรภายในองค์กร มีจำนวนเท่ากันคือ 8 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.32 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระ
เกี่ยวกับการยอมรับ/การรับรู้/ความเข้าใจ/ทัศนคติ/ความคิดเห็น เนื้อหาสาระเกี่ยวกับความพร้อม
และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับองค์กรแห่งการเรียนรู้ มีจำนวนเท่ากันคือ 7 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 2.03
งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับงานด้านการบริการและการประเมินคุณภาพในการบริการ เนื้อหา
สาระเกี่ยวกับระบบการดำเนินงานเฉพาะด้านตามวิชาชีพเฉพาะ และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับสมรรถนะ
ในการปฏิบัติงาน มีจำนวนเท่ากันคือ 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.74 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการ
วิเคราะห์งาน การศึกษารูปแบบและความรู้ในการปฏิบัติงาน เนื้อหาสาระเกี่ยวกับคุณภาพชีวิตใน
การทำงาน และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานและการบริหารโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์
มีจำนวนเท่ากันคือ 5 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.45 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการจัดการความรู้
และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับธรรมาภิบาล มีจำนวนเท่ากันคือ 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 1.16 งานวิจัยที่มี
เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กร เนื้อหาสาระเกี่ยวกับคุณภาพการจัดการศึกษา
และการประกันคุณภาพการศึกษา และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับกระบวนการตัดสินใจ มีจำนวนเท่ากัน

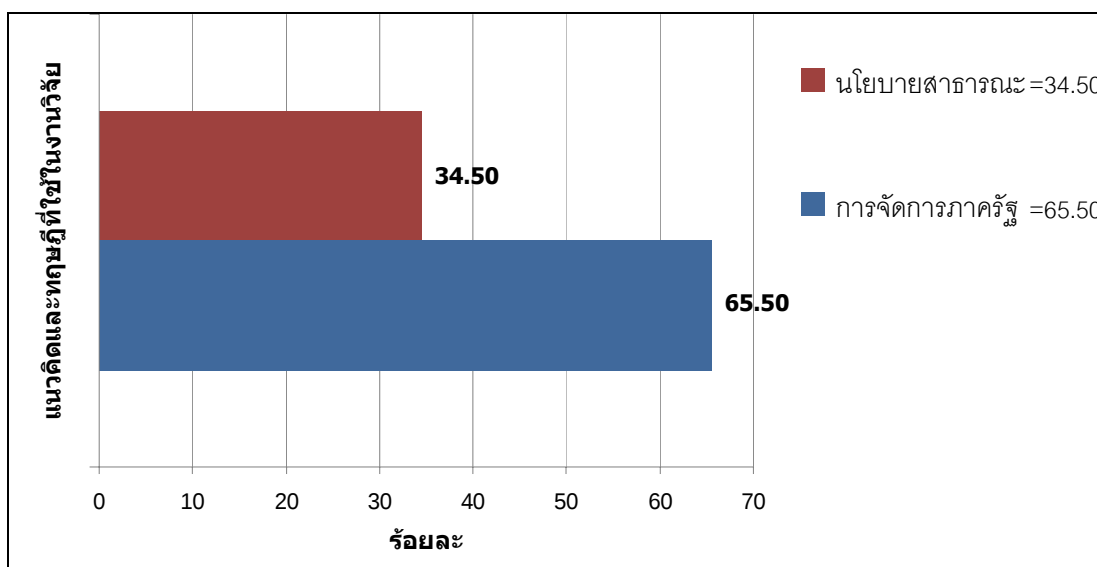
คือ 3 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.87 งานวิจัยที่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการดำเนินการจัดทำแผนพัฒนาเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการประสานงาน เนื้อหาสาระเกี่ยวกับความเข้มแข็งของชุมชน เนื้อหาสาระเกี่ยวกับความผูกพันต่อองค์กร และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับความมีอิสระ มีจำนวนเท่ากันคือ 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ตามลำดับ ในส่วนเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่มีจำนวนน้อยที่สุดและจำนวนเท่ากัน คือ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.29 ได้แก่เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการจัดการความขัดแย้ง เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการจัดการเชิงกลยุทธ์ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการใช้ระบบอินเทอร์เน็ต เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ เนื้อหาสาระเกี่ยวกับการพัฒนาชุมชน และเนื้อหาสาระเกี่ยวกับการสังการ

4.2.3 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

ตารางที่ 4.8 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. การจัดการภาครัฐ	112	65.50
2. นโยบายสาธารณะ	59	34.50
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.8 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย ได้ดังแผนภูมิที่ 4.8

แผนภูมิที่ 4.8 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องของการจัดการภาครัฐ จำนวนมากที่สุด 112 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 65.50 นอกจากนั้นก็มีเพียง 59 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 34.50 เท่านั้น ที่ใช้ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนโยบายสาธารณะ

4.2.4 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน

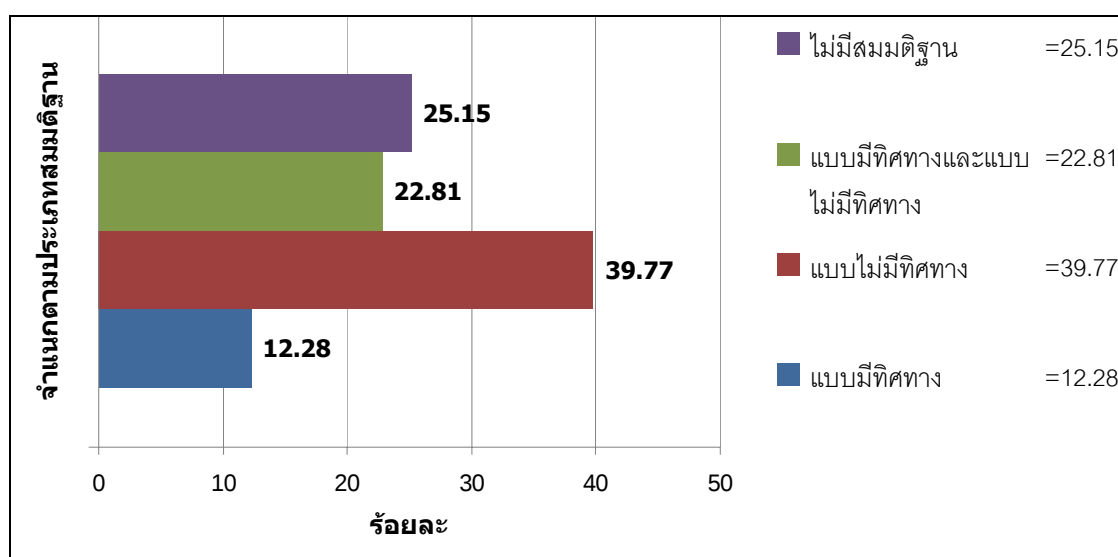
ตารางที่ 4.9 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. แบบมีทิศทาง	21	12.28
2. แบบไม่มีทิศทาง	68	39.77

ตารางที่ 4.9 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
3. แบบมีทิศทางและแบบไม่มีทิศทาง	39	22.81
4. ไม่มีสมมติฐาน	43	25.15
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.9 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน ได้ดังแผนภูมิที่ 4.9

แผนภูมิที่ 4.9 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามประเภทสมมติฐาน

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามประเภทสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีสมมติฐานแบบไม่มีทิศทาง จำนวนมากที่สุด 68 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.77 รองลงมา คือ งานวิจัยที่ไม่มีสมมติฐาน จำนวน 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.15 งานวิจัยที่มีสมมติฐานแบบมีทิศทางและแบบไม่มีทิศทาง จำนวน 39 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.81

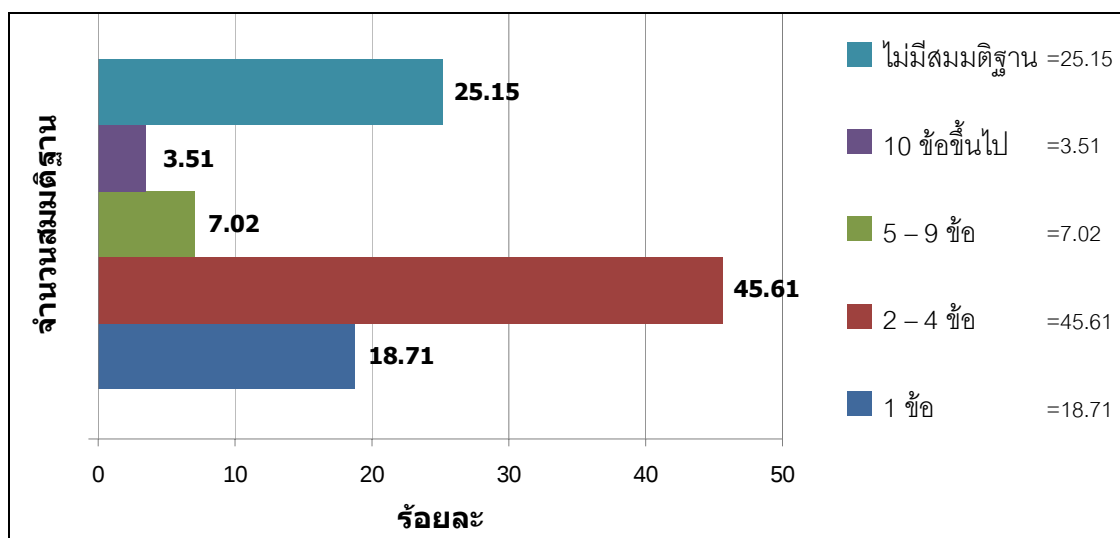
ตามลำดับ ส่วนประเภทสมมติฐานที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ งานวิจัยที่มีสมมติฐานแบบมีทิศทาง มีจำนวนเพียง 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.28

4.2.5 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 ข้อ	32	18.71
2. 2 – 4 ข้อ	78	45.61
3. 5 – 9 ข้อ	12	7.02
4. 10 ข้อขึ้นไป	6	3.51
5. ไม่มีสมมติฐาน	43	25.15
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.10 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐานได้ดังแผนภูมิที่ 4.10

แผนภูมิที่ 4.10 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่จำนวนสมมติฐาน 2 – 4 ข้อ จำนวนมากที่สุด 78 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.61 รองลงมา คือ งานวิจัยที่ไม่มีสมมติฐาน จำนวน 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.15 งานวิจัยที่มีสมมติฐาน 1 ข้อ จำนวน 32 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.71 งานวิจัยที่มีสมมติฐาน 5 -9 ข้อ จำนวน 12 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.02 ตามลำดับ ส่วนจำนวนสมมติฐานที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ งานวิจัยที่มีสมมติฐาน 10 ข้อขึ้นไป มีจำนวนเพียง 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.51

4.2.6 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ตารางที่ 4.11 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. ข้าราชการ/พนักงานราชการ	42	24.56
2. ตำรวจ	24	14.04

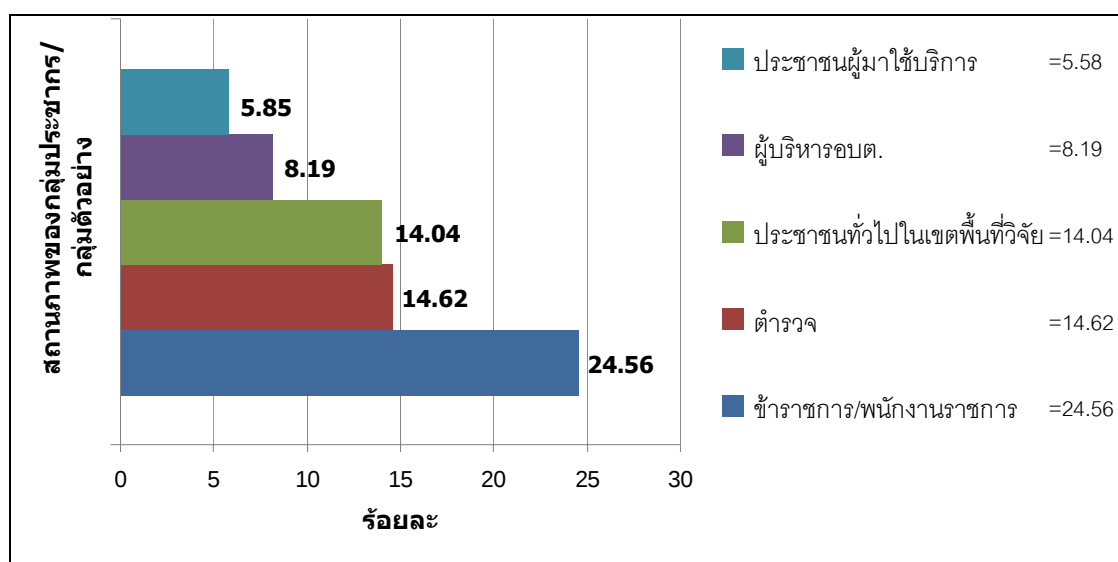
ตารางที่ 4.11 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
3. ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย	14	8.19
4. ผู้บริหารอบต.	10	5.85
5. ประชาชนผู้มาใช้บริการ	7	4.09
6. พนักงานรัฐวิสาหกิจ	5	2.92
7. ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	5	2.92
8. ทหาร	4	2.34
9. ครู/อาจารย์	4	2.34
10. พยาบาล	3	1.75
11. พนักงานมหาวิทยาลัย	3	1.75
12. หัวหน้าส่วนราชการ	2	1.17
13. สมาชิกสภาเทศบาล/พนักงานเทศบาล	2	1.17
14. ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร	2	1.17
15. ข้าราชการ/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย	2	1.17
16. ข้าราชการ/ตำรวจ	1	0.58
17. ข้าราชการ/ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย	1	0.58
18. ข้าราชการ/พนักงาน อบต.	1	0.58
19. ข้าราชการ/พนักงานเทศบาล	1	0.58
20. ข้าราชการ/พนักงานมหาวิทยาลัย	1	0.58
21. ครู/อาจารย์/ผู้บริหารองค์กร	1	0.58
22. นักเรียน/นักศึกษา	1	0.58
23. ผู้บริหารองค์กร/ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร	1	0.58
24. ผู้บริหารอบต./ประชาชนผู้มาใช้บริการ	1	0.58
25. ผู้บริหารอบต./พนักงานอบต.	1	0.58
26. ผู้บริหารอบต./ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย	1	0.58
27. พนักงานอบต./ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย	1	0.58

ตารางที่ 4.11 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
28. พนักงานเทศบาล/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย	1	0.58
29. ผู้พิพากษา	1	0.58
30. พนักงาน อบต.	1	0.58
31. พนักงานเทศบาล	1	0.58
32. สมาชิกสภาเทศบาล	1	0.58
33. กลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างหลากหลายสถานภาพ	25	14.62
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.11 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.11

แผนภูมิที่ 4.11 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก

ผลการศึกษาคณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ จำนวนมากที่สุด 42 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 24.56 รองลงมา คือ งานวิจัยที่มีกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างหลากหลายสถานภาพ จำนวน 25 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.62 ตำรวจ จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.04 ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.19 ผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน 10 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.85 ประชาชนผู้มาใช้บริการ จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.09 งานวิจัยที่มีสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจและผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.92 งานวิจัยที่มีสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเป็นทหารและครู/อาจารย์ มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 งานวิจัยที่มีสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเป็นพยาบาลและพนักงานมหาวิทยาลัย มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 งานวิจัยที่มีสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเป็นหัวหน้าส่วนราชการ สมาชิกสภาเทศบาล/พนักงานเทศบาล ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร และข้าราชการ/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนสถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ งานวิจัยที่มีสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเป็นข้าราชการ/ตำรวจ เป็นข้าราชการ/ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย เป็นข้าราชการ/พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นข้าราชการ/พนักงานเทศบาล เป็นข้าราชการ/พนักงานมหาวิทยาลัย เป็นครู/อาจารย์/ผู้บริหารองค์กร เป็นนักเรียน/นักศึกษา เป็นผู้บริหารองค์กร/ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร เป็นผู้บริหารองค์กร/ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร เป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล/ประชาชนผู้มาใช้บริการ เป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล/พนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบล/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย เป็นพนักงานเทศบาล/ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย เป็นผู้พิพากษา เป็นพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นพนักงานเทศบาล และเป็นสมาชิกสภาเทศบาล

4.2.7 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

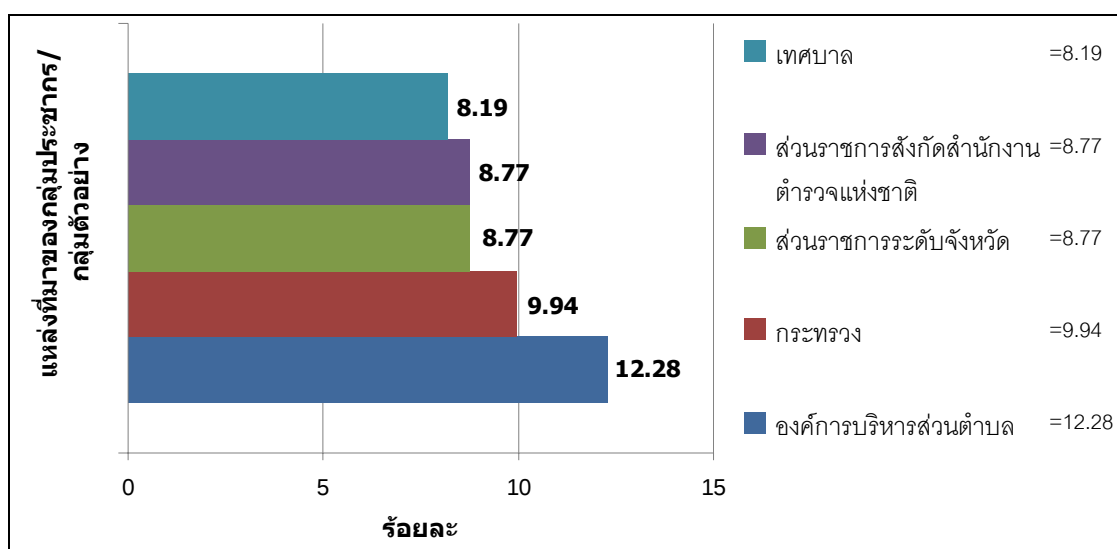
ตารางที่ 4.12 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. องค์การบริหารส่วนตำบล	21	12.28
2. กระทรวง	17	9.94
3. ส่วนราชการระดับจังหวัด	15	8.77
4. ส่วนราชการสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ	15	8.77
5. เทศบาล	14	8.19
6. หน่วยงานระดับมหาวิทยาลัย	14	8.19
7. โรงพยาบาล	9	5.26
8. โรงเรียน	9	5.26
9. กรม	8	4.68
10. ใช้เขตพื้นที่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างประชากร	8	4.68
11. สถานีตำรวจ	8	4.68
12. องค์การรัฐวิสาหกิจ	6	3.51
13. สำนักงานเขต/อำเภอ/ส่วนราชการภายในอำเภอ	5	2.92
14. องค์การบริหารส่วนจังหวัด	5	2.92
15. องค์การเอกชน	4	2.34
16. โรงเรียนนายร้อยตำรวจ	3	1.75
17. องค์การอิสระ	3	1.75
18. ธนาคาร/สถาบันทางการเงิน	2	1.17
19. เรือนจำ	2	1.17
20. ศาล	1	0.58

ตารางที่ 4.12 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
21. องค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาล	1	0.58
22. องค์การบริหารส่วนตำบลและใช้เขตพื้นที่อาศัย ของกลุ่มตัวอย่างประชากร	1	0.58
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.12 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.12

แผนภูมิที่ 4.12 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มาจากองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวนมากที่สุด 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.28 รองลงมา คือ กระทรวง 17 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.94 ส่วนราชการระดับจังหวัด และส่วนราชการสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ มีจำนวนเท่ากัน คือ

จำนวน 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.77 เทศบาล และหน่วยงานระดับมหาวิทยาลัย มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.19 โรงพยาบาล และโรงเรียน มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.26 กรม ใช้เขตพื้นที่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างประชากร และสถานีตำรวจ มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 องค์การรัฐวิสาหกิจ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.51 สำนักงานเขต/อำเภอ/ส่วนราชการภายในอำเภอ และองค์การบริหารส่วนจังหวัด มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.92 องค์การเอกชน จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 โรงเรียนนายร้อยตำรวจ และองค์กรอิสระ มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 ธนาคาร/สถาบันทางการเงิน และเรือนจำ มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ งานวิจัยที่มีแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างมาจากศาล องค์การบริหารส่วนตำบลและเทศบาล และมาจากองค์การบริหารส่วนตำบลและใช้เขตพื้นที่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างประชากร

4.2.8 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล

ตารางที่ 4.13 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. กรุงเทพมหานคร	67	39.18
2. กาญจนบุรี	2	1.17
3. กำแพงเพชร	1	0.58
4. ขอนแก่น	1	0.58
5. ฉะเชิงเทรา	1	0.58
6. ชลบุรี	3	1.75

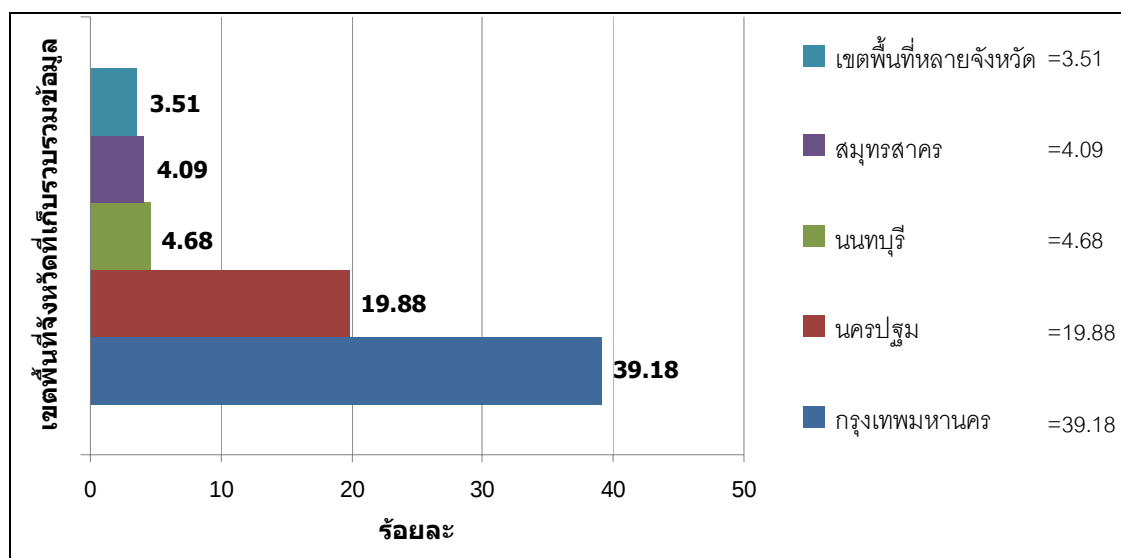
ตารางที่ 4.13 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตาม
เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
7. ชัยนาท	1	0.58
8. ชุมพร	1	0.58
9. เชียงใหม่	1	0.58
10. ตรัง	1	0.58
11. นครปฐม	34	19.88
12. นครราชสีมา	1	0.58
13. นครศรีธรรมราช	1	0.58
14. นครสวรรค์	1	0.58
15. นนทบุรี	8	4.68
16. ปทุมธานี	1	0.58
17. ประจวบคีรีขันธ์	1	0.58
18. ปัตตานี	3	1.75
19. พัทลุง	1	0.58
20. พิษณุโลก	1	0.58
21. ภูเก็ต	1	0.58
22. ยะลา	1	0.58
23. ร้อยเอ็ด	2	1.17
24. ราชบุรี	1	0.58
25. ลพบุรี	1	0.58
26. สงขลา	4	2.34
27. สมุทรปราการ	5	2.92
28. สมุทรสงคราม	1	0.58
29. สมุทรสาคร	7	4.09
30. สระบุรี	2	1.17
31. สุพรรณบุรี	1	0.58

ตารางที่ 4.13 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
32. สุราษฎร์ธานี	1	0.58
33. สุรินทร์	1	0.58
34. อุดรธานี	1	0.58
35. เขตพื้นที่หลายจังหวัด	6	3.51
36. ไม่ระบุเขตพื้นที่จังหวัด	5	2.92
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.13 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.13

แผนภูมิที่ 4.13 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 5 อันดับแรก

ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่เก็บรวบรวมข้อมูลในกรุงเทพมหานคร จำนวนมาก

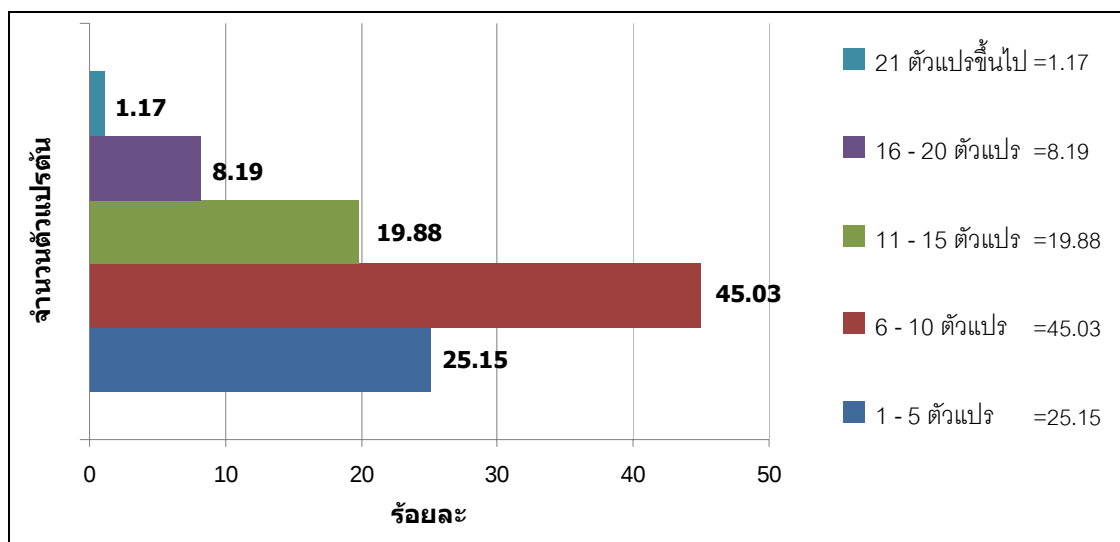
ที่สุด 67 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.18 รองลงมา คือ จังหวัดนครปฐม จำนวน 34 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.88 จังหวัดนนทบุรี จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 จังหวัดสมุทรสาคร จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.09 เขตพื้นที่หลายจังหวัด จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.51 จังหวัดสมุทรปราการ และไม่ระบุเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.92 จังหวัดสงขลา จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 จังหวัดชลบุรี และจังหวัดปัตตานี มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัด จังหวัดร้อยเอ็ด และจังหวัดสระบุรี มีจำนวนเท่ากัน คือ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูลที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ งานวิจัยที่มีเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูลในจังหวัดกำแพงเพชร จังหวัดขอนแก่น จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดชัยนาท จังหวัดชุมพร จังหวัดเชียงใหม่ จังหวัดตรัง จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดปทุมธานี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดพัทลุง จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดภูเก็ต จังหวัดยะลา จังหวัดราชบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดสุรินทร์ และจังหวัดอุทัย

4.2.9 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น

ตารางที่ 4.14 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 - 5 ตัวแปร	43	25.15
2. 6 - 10 ตัวแปร	77	45.03
3. 11 - 15 ตัวแปร	34	19.88
4. 16 - 20 ตัวแปร	14	8.19
5. 21 ตัวแปรขึ้นไป	2	1.17
6. ไม่มีตัวแปรที่ศึกษา	1	0.58
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.14 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น ได้ดังแผนภูมิที่ 4.14

แผนภูมิที่ 4.14 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น

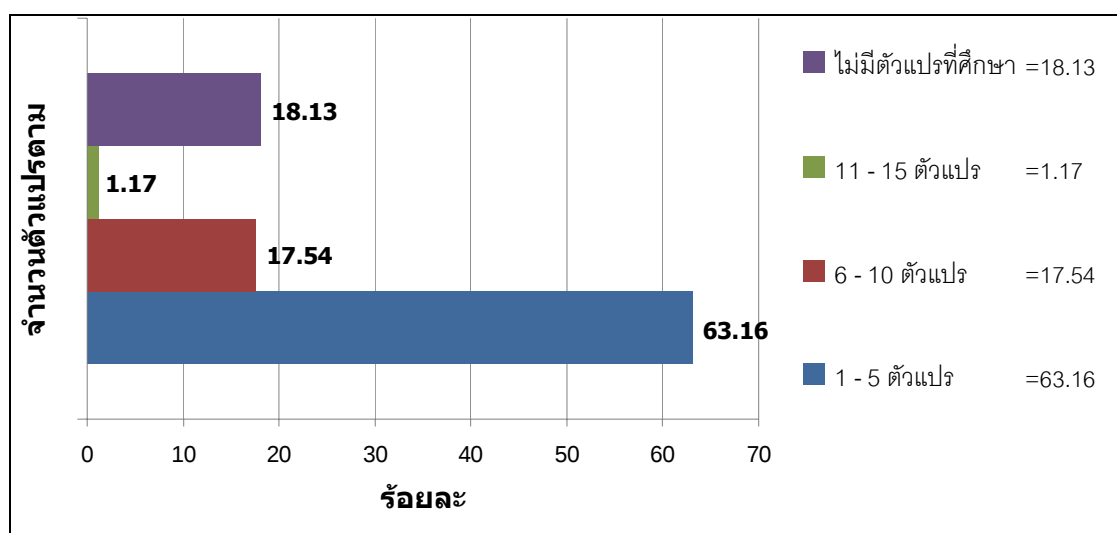
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรต้น พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนตัวแปรต้น 6 - 10 ตัวแปร จำนวนมากที่สุด 77 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 45.03 รองลงมา คือ มีจำนวนตัวแปรต้น 1 - 5 ตัวแปร จำนวน 43 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 25.15 มีจำนวนตัวแปรต้น 11 - 15 ตัวแปร จำนวน 34 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 19.88 มีจำนวนตัวแปรต้น 16 - 20 ตัวแปร จำนวน 14 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.19 มีจำนวนตัวแปรต้น 21 ตัวแปรขึ้นไป จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนจำนวนตัวแปรต้นที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ งานวิจัยที่ไม่มีตัวแปรที่ศึกษา มีจำนวนเพียง 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58

4.2.10 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม

ตารางที่ 4.15 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 - 5 ตัวแปร	108	63.16
2. 6 - 10 ตัวแปร	30	17.54
3. 11 - 15 ตัวแปร	2	1.17
4. ไม่มีตัวแปรที่ศึกษา	31	18.13
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.15 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม ได้ดังแผนภูมิที่ 4.15

แผนภูมิที่ 4.15 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม

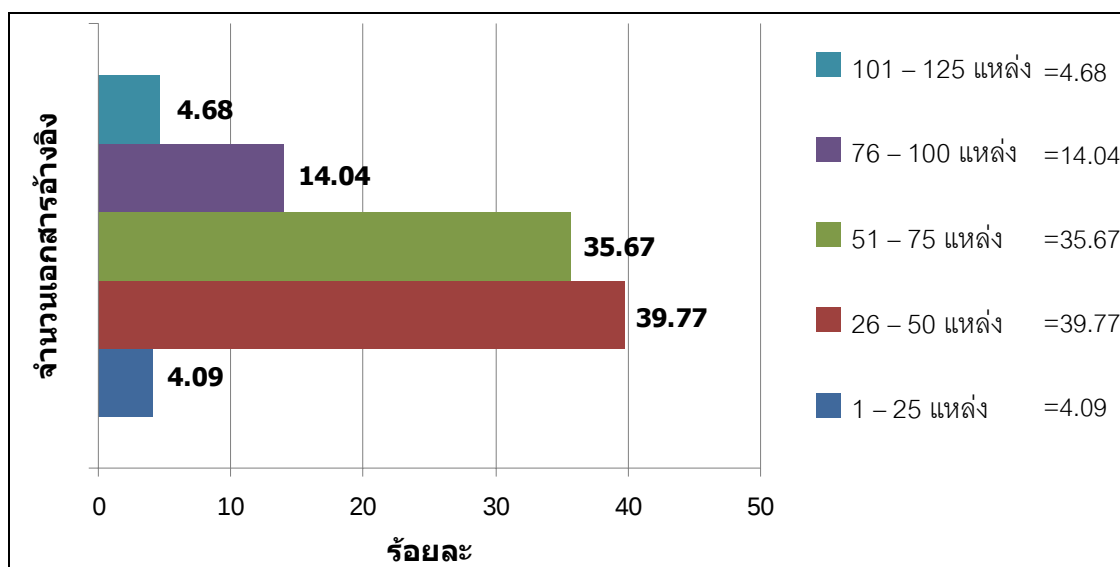
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนตัวแปรตาม พบว่า ส่วนใหญ่มีตัวแปรตาม 1 - 5 ตัวแปร จำนวนมากที่สุด 108 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.16 รองลงมา คือ ไม่มีตัวแปรที่ศึกษา จำนวน 31 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.13 มีตัวแปรตาม 6 - 10 ตัวแปร จำนวน 30 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 17.54 ตามลำดับ ส่วนตัวแปรตามที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีตัวแปรตาม 11 - 15 ตัวแปร มีจำนวนเพียง 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17

4.2.11 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง

ตารางที่ 4.16 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง

คูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 – 25 แหล่ง	7	4.09
2. 26 – 50 แหล่ง	68	39.77
3. 51 – 75 แหล่ง	61	35.67
4. 76 – 100 แหล่ง	24	14.04
5. 101 – 125 แหล่ง	8	4.68
6. 126 – 150 แหล่ง	3	1.75
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.16 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิงได้ดังแผนภูมิที่ 4.16

แผนภูมิที่ 4.16 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จำแนกตามจำนวนเอกสารอ้างอิง พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนรวมเอกสารอ้างอิง 26 – 50 แห่ง จำนวนมากที่สุด 68 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.77 รองลงมา คือ มีเอกสารอ้างอิงรวม 51 – 75 แห่ง จำนวน 64 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 35.67 มีเอกสารอ้างอิงรวม 76 – 100 แห่ง จำนวน 24 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 14.04 มีเอกสารอ้างอิงรวม 101 – 125 แห่ง จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 มีเอกสารอ้างอิงรวม 1 – 25 แห่ง จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.09 ส่วนจำนวนรวมเอกสารอ้างอิงที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีเอกสารอ้างอิง 126 – 150 แห่ง มีจำนวนเพียง 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75

4.3 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

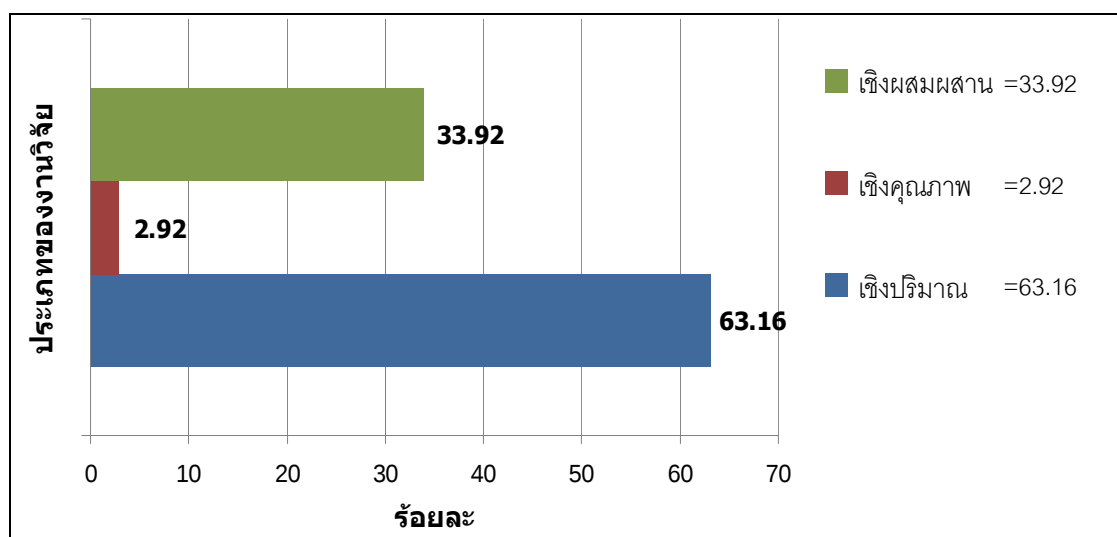
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย การนำเสนอข้อมูลประกอบด้วย ประเภทของงานวิจัย, ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร, วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง, เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย, การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ, จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ดังต่อไปนี้

4.3.1 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย

ตารางที่ 4.17 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. เชิงปริมาณ	108	63.16
2. เชิงคุณภาพ	5	2.92
3. เชิงผสมผสาน	58	33.92
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.17 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย ได้ดังแผนภูมิที่ 4.17

แผนภูมิที่ 4.17 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามประเภทของงานวิจัย

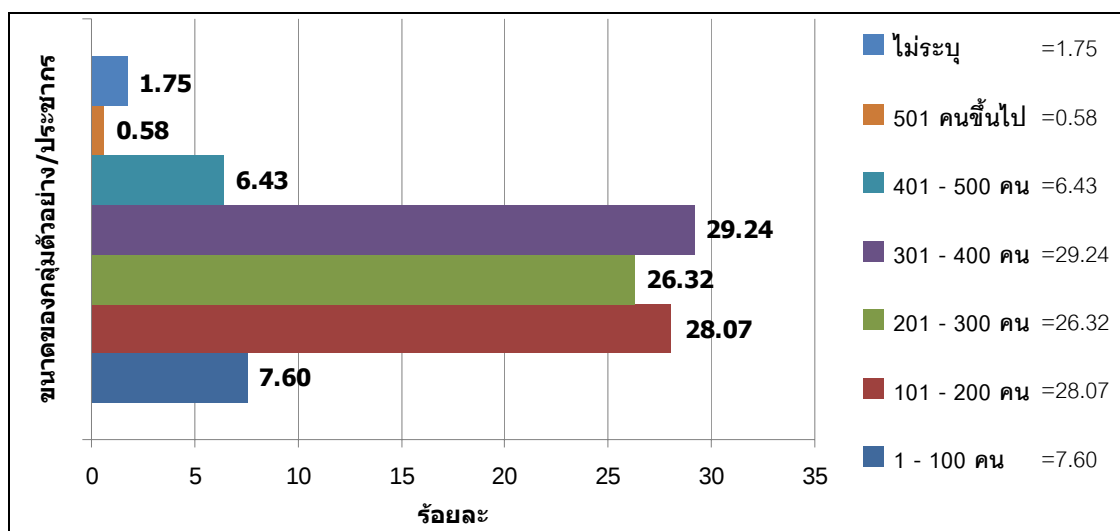
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามประเภทของงานวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ จำนวนมากที่สุด 108 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.16 รองลงมาเป็นงานวิจัยเชิงผสมผสาน จำนวน 58 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.92 ส่วนประเภทของงานวิจัยที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ งานวิจัยเชิงคุณภาพ มีเพียง 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.92

4.3.2 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร

ตารางที่ 4.18 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร

คูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 - 100 คน	13	7.60
2. 101 - 200 คน	48	28.07
3. 201 - 300 คน	45	26.32
4. 301 - 400 คน	50	29.24
5. 401 - 500 คน	11	6.43
6. 501 คนขึ้นไป	1	0.58
7. ไม่ระบุ	3	1.75
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.18 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร ได้ดังแผนภูมิที่ 4.18

แผนภูมิที่ 4.18 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 301 - 400 คน จำนวนมากที่สุด 50 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 29.24 รองลงมา คือ มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 101 - 200 คน จำนวน 48 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.07 มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 201 - 300 คน จำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.32 มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 1 - 100 คน จำนวน 13 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 7.60 มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 401 - 500 คน จำนวน 11 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.43 ไม่ระบุจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 ตามลำดับ ส่วนขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากรที่มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 501 คนขึ้นไป มีจำนวนเพียง 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58

4.3.3 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

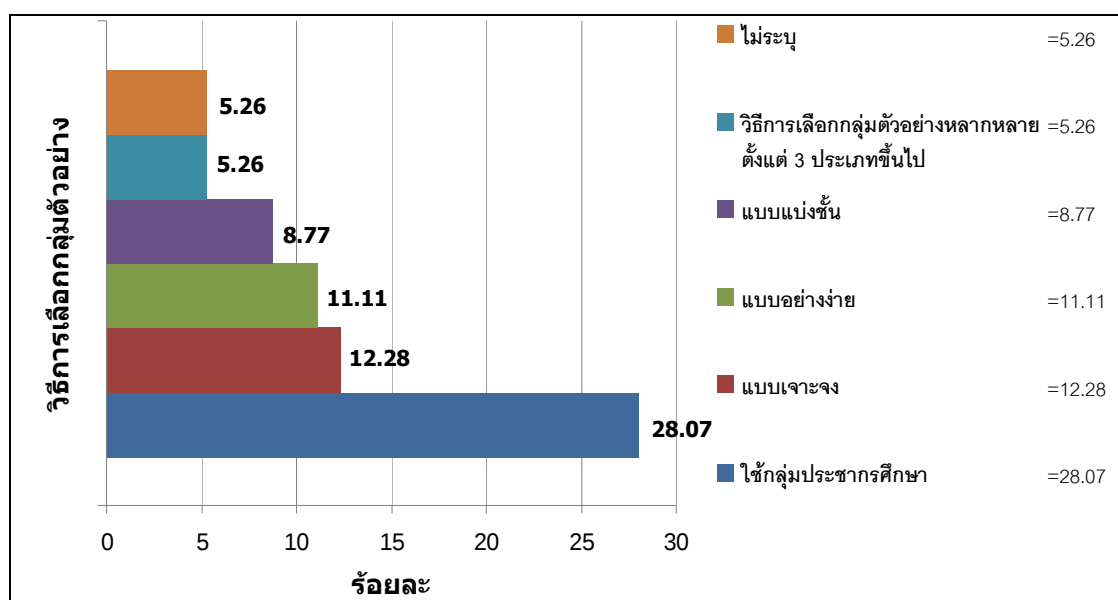
ตารางที่ 4.19 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. ใช้กลุ่มประชากรศึกษา	48	28.07
2. แบบเจาะจง	19	11.11
3. แบบอย่างง่าย	21	12.28
4. แบบแบ่งชั้น	15	8.77
5. แบบแบ่งกลุ่ม	4	2.34
6. แบบเป็นระบบ	2	1.17
7. แบบหลายขั้นตอน	2	1.17
8. แบบบังเอิญ	6	3.51
9. แบบสัดส่วน	7	4.09
10. แบบโควต้า	2	1.17
11. แบบเจาะจงและแบบอย่างง่าย	3	1.75
12. แบบเจาะจงและแบบแบ่งชั้น	3	1.75
13. แบบเจาะจงและแบบบังเอิญ	2	1.17
14. แบบเจาะจงและแบบหลายขั้นตอน	1	0.58
15. แบบอย่างง่ายและแบบแบ่งชั้น	1	0.58
16. แบบอย่างง่ายและแบบแบ่งกลุ่ม	2	1.17
17. แบบอย่างง่ายและแบบหลายขั้นตอน	2	1.17
18. แบบอย่างง่ายและแบบโควต้า	2	1.17
19. แบบอย่างง่ายและแบบสัดส่วน	1	0.58
20. แบบแบ่งชั้นและแบบเป็นระบบ	1	0.58
21. แบบแบ่งชั้นและแบบสัดส่วน	2	1.17

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
22. แบบแบ่งกลุ่มและแบบเป็นระบบ	3	1.75
23. แบบแบ่งกลุ่มและแบบสัดส่วน	2	1.17
24. แบบบังเอิญและแบบสัดส่วน	1	0.58
25. แบบบังเอิญและแบบโควต้า	1	0.58
26. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างหลากหลายตั้งแต่ 3 ประเภทขึ้นไป	9	5.26
27. ไม่ระบุ	9	5.26
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.19 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.19

แผนภูมิที่ 4.19 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 5 อันดับแรก

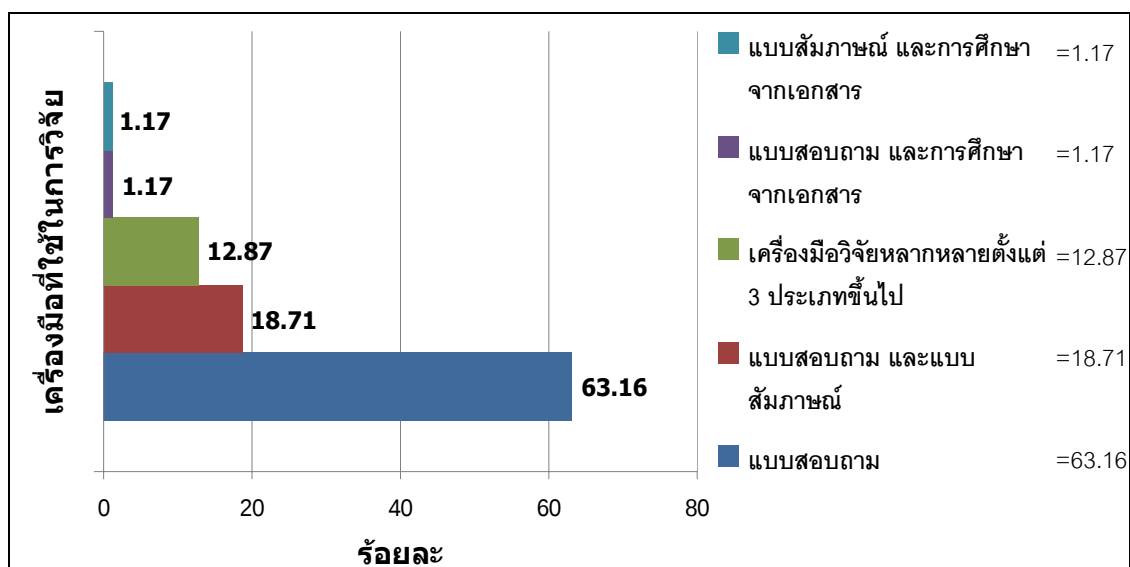
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรศึกษา จำนวนมากที่สุด 48 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.07 รองลงมา คือ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย จำนวน 21 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.28 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง จำนวน 19 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 11.11 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้น จำนวน 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 8.77 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างหลากหลาย ตั้งแต่ 3 ประเภทขึ้นไป และไม่ระบุ มีจำนวนเท่ากัน คือ 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 5.26 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบสัดส่วน จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.09 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.51 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่ม จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและแบบอย่างง่าย ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและแบบแบ่งชั้น และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มและแบบเป็นระบบ มีจำนวนเท่ากัน คือ 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75 ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเป็นระบบ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบโควตา ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและแบบบังเอิญ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายและแบบแบ่งกลุ่ม ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายและแบบหลายขั้นตอน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายและแบบโควตา ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นและแบบสัดส่วน และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งกลุ่มและแบบสัดส่วน มีจำนวนเท่ากัน คือ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ มีเพียง 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจงและแบบหลายขั้นตอน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายและแบบแบ่งชั้น ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่ายและแบบสัดส่วน ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบแบ่งชั้นและแบบเป็นระบบ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญและแบบสัดส่วน และใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญและแบบโควตา

4.3.4 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ตารางที่ 4.20 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. แบบสอบถาม	108	63.16
2. แบบสัมภาษณ์	1	0.58
3. แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์	32	18.71
4. แบบสอบถาม และการศึกษาจากเอกสาร	2	1.17
5. แบบสอบถาม และแบบบันทึกคุณลักษณะ	1	0.58
6. แบบสอบถาม และแบบประเมิน	1	0.58
7. แบบสัมภาษณ์ และแบบประเมิน	1	0.58
8. แบบสัมภาษณ์ และการศึกษาจากเอกสาร	2	1.17
9. แบบสัมภาษณ์ และแบบวิเคราะห์เชิงเนื้อหา	1	0.58
10. เครื่องมือวิจัยหลากหลายตั้งแต่ 3 ประเภทขึ้นไป	22	12.87
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.20 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5 อันดับแรก ได้ดังแผนภูมิที่ 4.20

แผนภูมิที่ 4.20 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5 อันดับแรก

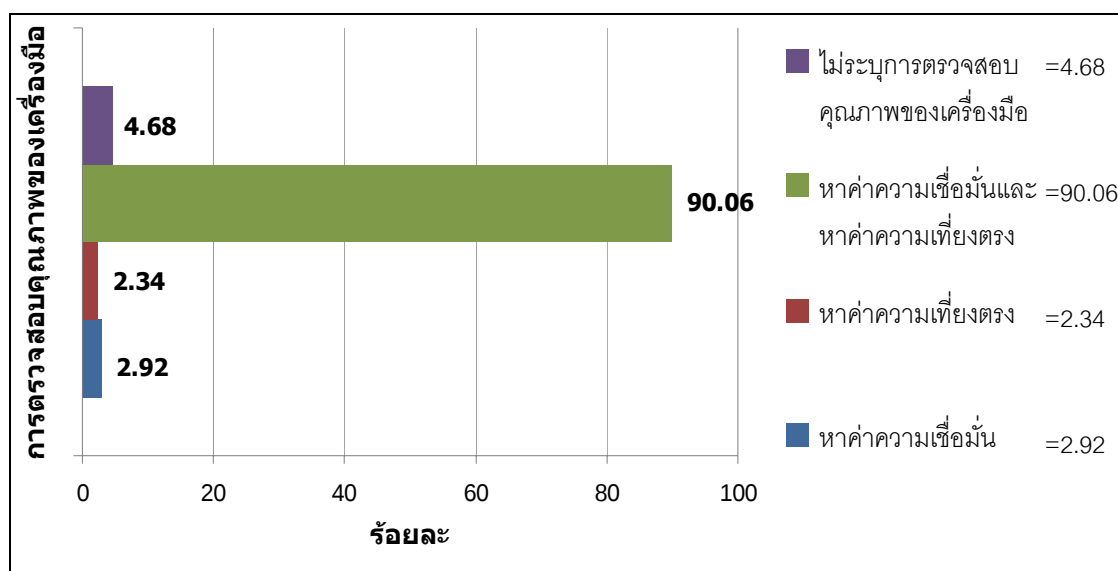
ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม จำนวนมากที่สุด 108 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 63.16 รองลงมา คือ ใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ จำนวน 32 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.71 ใช้เครื่องมือวิจัยหลากหลายตั้งแต่ 3 ประเภทขึ้นไป จำนวน 22 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.87 ใช้แบบสอบถามและการศึกษาจากเอกสาร และใช้แบบสัมภาษณ์ และการศึกษาจากเอกสาร มีจำนวนเท่ากัน คือ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.17 ตามลำดับ ส่วนเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ มีเพียง 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.58 ได้แก่ ใช้แบบสัมภาษณ์ ใช้แบบสอบถามและแบบบันทึกคุณลักษณะ ใช้แบบสอบถามและแบบประเมิน ใช้แบบสัมภาษณ์และแบบประเมิน และใช้แบบสัมภาษณ์และแบบวิเคราะห์เชิงเนื้อหา

4.3.5 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตารางที่ 4.21 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. หาค่าความเชื่อมั่น	5	2.92
2. หาค่าความเที่ยงตรง	4	2.34
3. หาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง	154	90.06
4. ไม่ระบุการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	8	4.68
รวม	171	100.0

จากตารางที่ 4.21 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้ดังแผนภูมิที่ 4.21

แผนภูมิที่ 4.21 สรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

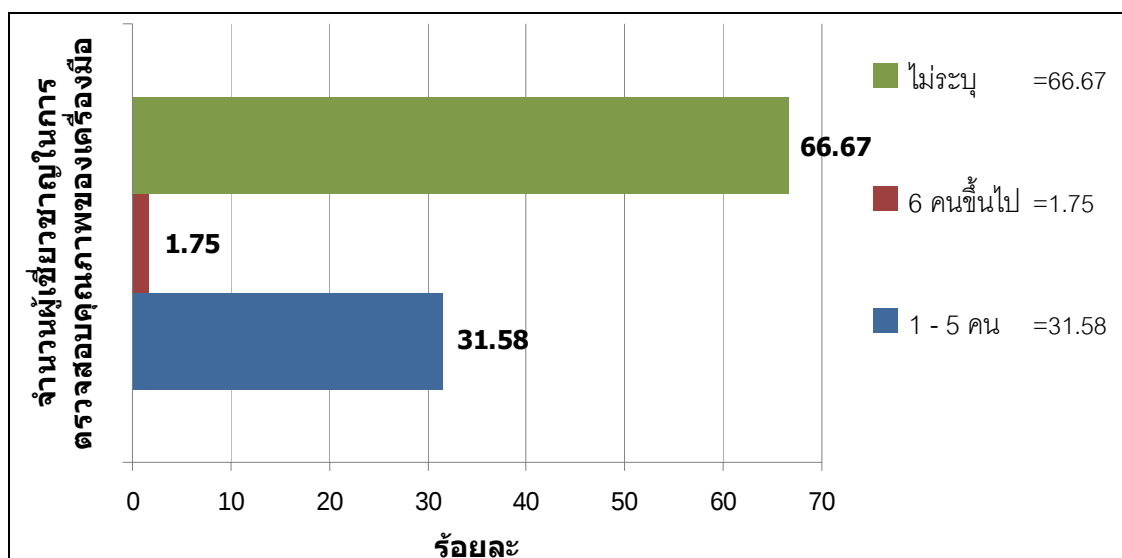
ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้วิธีการหาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง จำนวนมากที่สุด 154 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 90.06 รองลงมา คือ ไม่ระบุการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ จำนวน 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.68 ใช้วิธีการหาค่าความเชื่อมั่น จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.92 ตามลำดับ ส่วนการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยใช้วิธีการหาค่าความเที่ยงตรง มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีเพียง 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.34

4.3.6 ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

ตารางที่ 4.22 แสดงผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ คุณภาพของเครื่องมือ	จำนวน (N=171)	ร้อยละ (100)
1. 1 - 5 คน	54	31.58
2. 6 คนขึ้นไป	3	1.75
3. ไม่ระบุ	114	66.67
รวม	171	100

จากตารางที่ 4.22 สามารถสรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ ได้ดังแผนภูมิที่ 4.22

แผนภูมิที่ 4.22 สรุปผลการศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

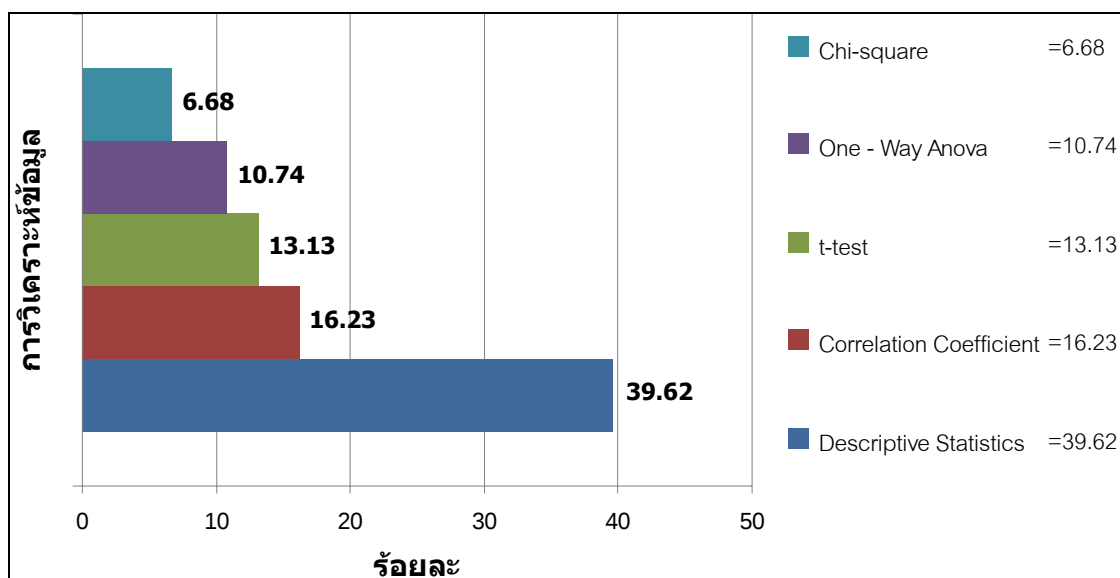
ผลการศึกษาลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ จำนวนมากที่สุด 114 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 66.67 รองลงมา คือ ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 1 - 5 คน จำนวน 54 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.58 ตามลำดับ ส่วนงานวิจัยที่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 6 คนขึ้นไป มีจำนวนน้อยที่สุด คือ มีเพียง 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.75

4.3.7 ผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการวิเคราะห์ข้อมูล

ตารางที่ 4.23 แสดงผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการวิเคราะห์ข้อมูล

คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการวิเคราะห์ข้อมูล	จำนวน (N=419)	ร้อยละ (100)
1. Content Analysis	15	3.58
2. Descriptive Statistics	166	39.62
3. t-test	55	13.13
4. Z-test	9	2.15
5. One - Way Anova	45	10.74
6. Chi-square	28	6.68
7. Correlation Coefficient	68	16.23
8. Least Square Regression	5	1.19
9. Multiple Regression	20	4.77
10. Sample Regression Analysis	1	0.24
11. Step Wise Regression Analysis	1	0.24
12. Scheffe'	1	0.24
13. LSD	5	1.19
รวม	419	100

จากตารางที่ 4.23 สามารถสรุปผลการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามการวิเคราะห์ข้อมูล ได้ดังแผนภูมิที่ 4.23

แผนภูมิที่ 4.23 สรุปผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย
จำแนกตามการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการศึกษาคูณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย จำแนกตามสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ Descriptive Statistics ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวนมากที่สุด 166 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 39.62 รองลงมา คือ Correlation Coefficient จำนวน 68 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 16.23 ใช้ t-test จำนวน 55 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 13.13 ใช้ One - Way Anova จำนวน 45 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10.74 ใช้ Chi-square จำนวน 28 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.68 ใช้ Multiple Regression จำนวน 20 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.77 ใช้ Content Analysis จำนวน 15 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.58 ใช้ Z-test จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 2.15 ใช้ Least Square Regression และใช้ LSD มีจำนวนเท่ากัน คือ 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 1.19 ตามลำดับ ส่วนสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่มีจำนวนน้อยที่สุดและมีจำนวนเท่ากัน คือ มีเพียง 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 0.24 ได้แก่ Sample Regression Analysis, Step Wise Regression Analysis และ Scheffe'

4.4 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 จากวิทยานิพนธ์ จำนวน 171 เรื่อง พบว่า ปรากฏเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 44 เนื้อหาสาระ และปรากฏความถี่ของการทำวิทยานิพนธ์ จำนวนทั้งสิ้น 345 ครั้ง ดังตารางที่ 4.4.1 และตารางที่ 4.4.2 ดังนี้

ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554

เนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ											รวม
	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554	
1.หลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ	4	2	3	1	3	0	2	4	4	1	3	27
2. แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ	2	3	2	1	0	1	0	2	7	2	2	22
3.นโยบายสาธารณะ	3	1	4	1	3	1	2	2	3	0	1	21
4.ภาวะผู้นำ	0	2	0	2	1	3	2	2	4	3	1	20
5.องค์การและการจัดการองค์กร	1	1	1	2	2	1	1	3	2	1	1	16
6.การบริหารทรัพยากรมนุษย์	2	1	1	0	1	0	0	1	4	3	1	14
7.การประเมินองค์กร /การประเมินผลการปฏิบัติงาน	0	0	0	0	0	0	0	5	4	3	2	14
8.การมีส่วนร่วมของประชาชน/การมีส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร	2	0	2	0	1	1	0	2	2	2	2	14
9.ประสิทธิภาพและประสิทธิผล	1	2	2	0	2	1	2	1	1	1	1	14
10.การนำนโยบายไปปฏิบัติ	0	0	2	3	3	2	1	1	0	0	1	13

ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้าน
รัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 (ต่อ)

เนื้อหาสาระ ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ											รวม
	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554	
11.การศึกษาความพึงพอใจของ ประชาชน	1	3	2	0	1	1	0	1	1	2	1	13
12.บรรยากาศองค์กร	1	1	0	1	1	0	1	2	3	1	0	11
13.วัฒนธรรมองค์กร	0	0	3	0	0	0	3	3	1	1	0	11
14.กระบวนการบริหาร โครงการ	2	0	1	0	0	2	2	1	1	0	0	9
15.ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์/ ปัจจัยที่ส่งผล/ปัจจัยที่มีอิทธิพล	0	2	1	1	2	1	1	1	0	0	0	9
16.กระบวนการทางนโยบาย	0	0	0	0	2	2	1	2	0	1	0	8
17.การกระจายอำนาจและการ ปกครองส่วนท้องถิ่น	1	1	1	0	1	0	0	1	1	1	1	8
18.ความคาดหวัง	1	1	0	0	2	1	0	0	1	1	1	8
19.อำนาจหน้าที่/บทบาทหน้าที่ ของบุคลากรภายในองค์กร	1	0	1	2	1	0	1	0	1	1	0	8
20.การยอมรับ/การรับรู้/ความ เข้าใจ/ทัศนคติ/ความคิดเห็น	2	0	3	0	1	0	1	0	0	0	0	7
21.ความพร้อม	2	1	0	0	3	0	0	0	1	0	0	7
22.องค์กรแห่งการเรียนรู้	0	0	0	1	0	0	2	1	3	0	0	7
23.งานด้านการบริการและการ ประเมินคุณภาพในการบริการ	1	1	0	0	1	0	0	0	1	1	1	6
24.ระบบการดำเนินงานเฉพาะ ด้านตามวิชาชีพเฉพาะ	0	1	0	1	0	0	0	0	1	2	1	6
25.สมรรถนะในการปฏิบัติงาน	0	0	0	0	0	0	1	2	1	2	0	6
26.การวิเคราะห์งาน การศึกษา รูปแบบและความรู้ในการ ปฏิบัติงาน	1	1	0	1	1	0	0	1	0	0	0	5

ตารางที่ 4.24 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์
คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้าน
รัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 (ต่อ)

เนื้อหาสาระ ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์	ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ											รวม
	2544	2545	2546	2547	2548	2549	2550	2551	2552	2553	2554	
27.ผลสัมฤทธิ์ในการ ดำเนินงานและการบริหารโดย มุ่งผลสัมฤทธิ์	0	0	0	0	0	0	1	0	1	2	1	5
28.การจัดการความรู้	0	0	0	0	0	0	1	0	1	2	0	4
29.ธรรมาภิบาล	0	0	0	1	1	0	1	1	0	0	0	4
30.คุณภาพชีวิตในการทำงาน	0	0	0	0	0	0	0	2	1	0	0	3
31.การบริหารคุณภาพทั่วทั้ง องค์กร	0	0	0	0	0	0	1	1	0	1	0	3
32.คุณภาพการจัดการศึกษา และการประกันคุณภาพ การศึกษา	0	0	0	0	0	0	0	2	1	0	0	3
33.กระบวนการตัดสินใจ	1	1	0	0	1	0	0	0	0	0	0	3
34.การดำเนินการจัดทำ แผนพัฒนา	0	0	1	0	0	0	0	1	0	0	0	2
35.การประสานงาน	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2
36.ความเข้มแข็งของชุมชน	0	0	0	0	0	2	0	0	0	0	0	2
37.ความผูกพันต่อองค์กร	0	0	0	0	0	0	0	2	0	0	0	2
38.ความมีอิสระ	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	2
39.การจัดการความขัดแย้ง	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	1
40.การจัดการเชิงกลยุทธ์	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	0	1
41.การใช้ระบบอินทราเน็ต	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
42.การบริหารองค์กรสู่ความ เป็นเลิศ	0	0	0	0	0	0	0	1	0	0	0	1
43.การพัฒนาชุมชน	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
44.การสั่งการ	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	1
รวม	30	28	31	18	35	20	28	48	51	35	21	345

ตารางที่ 4.25 สรุปผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2544 – 2554

ปีที่ทำ วิทยานิพนธ์ เสร็จ	จำนวนประเด็น เนื้อหาสาระที่มี ผู้ศึกษา	เนื้อหาสาระที่มีผู้ศึกษามากที่สุด	จำนวน (ความถี่)
พ.ศ.2544	19	หลักการบริหารและการบริหารจัดการ	4
พ.ศ.2545	19	แรงจูงใจ และ ขวัญกำลังใจ	3
พ.ศ.2546	17	นโยบายสาธารณะ	4
พ.ศ.2547	13	การนำนโยบายไปปฏิบัติ	3
พ.ศ.2548	22	หลักการบริหารและการบริหารจัดการ/ นโยบายสาธารณะ/ การนำนโยบายไปปฏิบัติ/ ความพร้อม	3
พ.ศ.2549	14	ภาวะผู้นำ	3
พ.ศ.2550	20	วัฒนธรรมองค์กร	3
พ.ศ.2551	27	การประเมินองค์กรและการประเมินผลการ ปฏิบัติงาน	5
พ.ศ.2552	25	แรงจูงใจ และ ขวัญกำลังใจ	7
พ.ศ.2553	22	ภาวะผู้นำ/ การบริหารทรัพยากรมนุษย์/ การ ประเมินองค์กรและการประเมินผลการ ปฏิบัติงาน	3
พ.ศ.2554	16	หลักการบริหารและการบริหารจัดการ	3

จากตารางที่ 4.24 - 4.25 ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ ปีพ.ศ. 2544 – 2554 พบว่า

1. ปีพ.ศ. 2544 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2544 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 19 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 4 ครั้ง

2. ปีพ.ศ. 2545 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2545 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 19 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ แรงจูงใจและ ขวัญกำลังใจ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 3 ครั้ง

3. ปีพ.ศ. 2546 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2546 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 17 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ นโยบายสาธารณะ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 4 ครั้ง

4. ปีพ.ศ. 2547 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2547 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 13 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ การนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 3 ครั้ง

5. ปีพ.ศ. 2548 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2548 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 22 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ/นโยบายสาธารณะ/ การนำนโยบายไปปฏิบัติ/ ความพร้อม ซึ่งมีจำนวนครั้งที่เท่ากัน คือ 3 ครั้ง

6. ปีพ.ศ. 2549 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2549 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 14 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ ภาวะผู้นำ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 3 ครั้ง

7. ปีพ.ศ. 2550 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2550 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 20 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ วัฒนธรรมองค์กร ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 3 ครั้ง

8. ปีพ.ศ. 2551 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2551 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 27 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ การประเมินองค์กรและการประเมินผลการปฏิบัติงานซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 5 ครั้ง

9. ปีพ.ศ. 2552 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2552 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 25 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ ซึ่งมีจำนวนครั้ง คือ 7 ครั้ง

10. ปีพ.ศ. 2553 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2553 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 22 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ ภาวะผู้นำ/ การบริหารทรัพยากรมนุษย์/ การประเมินองค์กรและการประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งมีจำนวนครั้ง เท่ากันคือ 3 ครั้ง

11. ปีพ.ศ. 2554 พบว่า จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระซึ่งในปีพ.ศ. 2554 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 16 เนื้อหาสาระ และเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ ซึ่งมีจำนวนครั้ง เท่ากันคือ 3 ครั้ง

บทที่ 5

การอภิปรายผล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” มีวัตถุประสงค์การวิจัย คือ “เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล”

จากผลการวิจัยในบทที่ 4 สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

5.1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์และผู้วิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ.2544-2554 ในผลการวิจัยด้านการวิเคราะห์คุณลักษณะการพิมพ์และผู้วิจัย ประกอบด้วย ข้อมูลดังนี้ ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ, ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย, จำนวนหน้าทั้งหมด จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก และ ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

5.1.1 ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ

การวิจัยพบว่าในระยะแรกเมื่อมีการจัดตั้งหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลในปีพ.ศ.2541 เป็นรุ่นแรกนั้น พบว่าในช่วงเวลา 10 กว่าปีที่ผ่านมาในระยะแรกมีการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จนับตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 พบว่ายังมีงานวิจัยที่สำเร็จในจำนวนปานกลางจนกระทั่งปี พ.ศ. 2547 พบว่ายังมีงานวิจัยที่สำเร็จในปีนั้นน้อยที่สุด จากนั้นได้เพิ่มจำนวนมากขึ้นถือว่ามากที่สุดคือ ปีพ.ศ. 2552 ซึ่ง จำนวนงานวิจัยที่สำเร็จในช่วง10ปีที่ผ่านมานี้มีลักษณะที่ขึ้นๆลงๆและมีแนวโน้มว่างานวิจัยที่สำเร็จจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น จากสภาพเช่นนี้อาจเป็นเพราะว่าในระยะแรกๆ การประชาสัมพันธ์หลักสูตรนั้นอาจจะยังไม่กว้างขวางซึ่งต่อมาได้มีการประชาสัมพันธ์หลักสูตรเพิ่มขึ้นมาและมีการทำวิทยานิพนธ์ในด้านต่างๆที่หลากหลายและหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มีชื่อเสียงกว้างขวางมากขึ้นทำให้มีจำนวนนักศึกษาที่ต้องการเข้าศึกษาเพิ่มขึ้นทำให้เกิดการเพิ่มจำนวนของวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จเพิ่มขึ้นในช่วงปีหลายๆและมีแนวโน้มว่าจะเพิ่มมากขึ้นแต่เนื่องจากจากผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเฉพาะงานวิจัยที่สำเร็จถึงช่วงปลายปีพ.ศ. 2554 ซึ่งจะมีการเผยแพร่

ไว้ในหอสมุดและคลังความรู้ สิ้นสุดระยะเวลาในการเก็บข้อมูลในช่วงปลาย ปีพ.ศ. 2555 ซึ่งผู้ที่ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จในปี พ.ศ. 2554 เป็นจำนวนเพียงส่วนหนึ่งของจำนวนนักศึกษาที่เข้าทำการศึกษาเท่านั้นวิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต

5.1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

งานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ส่วนใหญ่ใช้เวลาในการทำวิจัยตั้งแต่เริ่มทำการวิจัยจนกระทั่งถึงวันที่ได้มีการอนุมัติให้ผ่านนั้นส่วนใหญ่เกือบครึ่งจะใช้เวลาในการทำ 13- 24 เดือน รองลงมาคือ 1-12 เดือน ซึ่งถือว่าเป็นการใช้เวลาในระดับที่เหมาะสม ที่ถือว่าครบพอดีระยะเวลาขั้นต่ำที่หลักสูตรกำหนดให้กับกระบวนการขั้นตอนในการทำวิจัย แต่ก็ยังพบว่าบางส่วนซึ่งอาจจะเป็นส่วนน้อยที่สุดที่ใช้เวลาในการทำวิจัยมากถึง 37-48 เดือน ที่เป็นเช่นนั้น อาจเป็นเพราะการทำวิจัยในด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นส่วนใหญ่ต้องออกไปเก็บข้อมูลตามสถานที่ราชการ องค์กรต่างๆที่เป็นองค์กรที่เกี่ยวกับงานราชการหรือองค์กรเอกชนที่มีการปกปิดในด้านความลับค่อนข้างสูง ซึ่งมีกระบวนการในการขออนุญาตเก็บข้อมูล และขั้นตอนต่างๆที่ต้องเข้มงวด รัดกุมอยู่แล้ว ดังนั้นเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการร้องเรียนขึ้น กระบวนการต่างๆที่เป็นขั้นตอนส่วนหนึ่งของการดำเนินการวิจัย โดยเฉพาะในส่วนของการเก็บข้อมูลนั้นจึงต้องมีความยืดหยุ่นตามไปด้วยดังนั้นอาจส่งผลต่อการใช้ระยะเวลาในการวิจัยที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วยและส่วนหนึ่งก็คือในปัจจุบันได้มีการกำหนดให้มีขั้นตอนและ กระบวนการทางการตรวจสอบในด้านจริยธรรมและการวิจัยในคนซึ่งเป็นขั้นตอนที่ต้องอาศัยความชัดเจนและมีหลักฐานในการตรวจสอบได้เพื่อความถูกต้องเมื่อได้ไปเก็บข้อมูลและเพื่อให้เกิดความเข้าใจในกระบวนการวิจัยระหว่างผู้วิจัยและองค์กร หรือผู้วิจัยกับบุคคลที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของการวิจัย

5.1.3 จำนวนหน้าทั้งหมด

ในส่วนของจำนวนหน้าทั้งหมดซึ่งประกอบไปด้วยบทที่ 1-6 พร้อมทั้งส่วนประกอบที่เป็นภาคผนวกด้วยส่วนใหญ่แล้วจะอยู่ที่ 101-200 หน้าซึ่งถือว่าเป็นจำนวนที่ปกติไม่มากหรือน้อยเกินไปรองลงมาคือช่วงจำนวนหน้าที่เพิ่มขึ้นมาคือ 201-300 หน้า และช่วงจำนวนหน้าที่น้อยคือ 1-100 หน้า ซึ่งทั้งสองแบบจะมีจำนวนที่ใกล้เคียงกันส่วนใหญ่แล้วนักวิจัยจะมีการศึกษาหรือทบทวนวรรณกรรมอยู่ในประกอบกับการวิเคราะห์ผล สรุปผล และอภิปราย ประกอบกับข้อเสนอแนะทั้งหมด ช่วง 101-200 หน้าแสดงให้เห็นว่าในด้านการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์เนื้อหาของศาสตร์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นส่วนใหญ่นักวิจัยจะศึกษาในด้านใดด้านหนึ่งของสาขารัฐประศาสนศาสตร์

และมีการจัดระเบียบข้อมูลสัดส่วนของการทบทวนวรรณกรรม กับการวิเคราะห์สรุปผลที่เหมาะสมกับเนื้อหาแล้ว

5.1.4 จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก

ผลการวิจัย พบว่า มากกว่าครึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ที่มีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวกอยู่ในช่วงจำนวน 101-200หน้าซึ่งเป็นช่วงที่ใกล้เคียงกับระดับจำนวนหน้าที่รวมภาคผนวกด้วยสะท้อนให้เห็นว่าการทบทวนวรรณกรรมและการจัดรูปแบบของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลมีการทบทวนวรรณกรรมและการเขียนเนื้อหากระบวนการทางการวิจัยในแบบแผนเดียวกันมีความเหมาะสมของเนื้อหาที่มีครบถ้วนเนื่องมาจากส่วนใหญ่แล้ว ยังอยู่ในกลุ่มสัดส่วนที่ไม่เกินจากวิทยานิพนธ์ที่รวมจำนวนหน้าทั้งหมดเอาไว้แน่นอนซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเขียนงานวิจัยของนักวิจัยมีแนวโน้มในการเขียนงานวิจัยตามแบบแผนระเบียบการทำวิจัยไปในทางเดียวกันซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่าสนใจเพราะในอนาคตเราสามารถนำมาวิเคราะห์แนวโน้มการเขียนแบบแผนงานวิจัยได้ทำให้สามารถมองเห็นแนวทางและเป็นตัวอย่างของนักวิจัยด้านรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลในด้านการจัดระบบความคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับรัฐประศาสนศาสตร์ที่อาจจะเพิ่มขึ้นมาและจุดประกายให้นักวิจัยได้เห็นถึงความต่างของการสร้างองค์ความรู้ใหม่ๆให้ให้เพิ่มขึ้นและหลากหลายแตกต่างมากขึ้นก่อให้เกิดการพัฒนาทางด้านความคิด ทางรัฐประศาสนศาสตร์ในอนาคตได้

5.1.5 ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์

ในด้านภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์มากกว่าครึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่มีการทำเป็นภาษาไทยและหากมาพิจารณาในช่วง 11 ปี ที่ผ่านมานับจากปี พ.ศ. 2544-2554 ตั้งแต่ปีช่วง 5 ปีแรกนั้นมีการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ จากนั้นพบว่า มีการเริ่มทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทยแต่เฉพาะส่วนน้อยของวิทยานิพนธ์ตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ. 2547 แต่จะพบวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จเป็นภาษาไทยทั้งหมดตั้งแต่ช่วงปี พ.ศ.2550 ที่เป็นเช่นนั้นอาจเพราะนโยบายของสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ในสมัยรุ่นก่อนๆมีการทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษซึ่งสอดคล้องกับจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ทำสำเร็จที่ช่วง5ปีหลังมีจำนวนเพิ่มขึ้นมาอย่างมากทำให้ในช่วง5ปีที่ผ่านมาได้มีการเปลี่ยนแปลงให้นักวิจัยสามารถทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทยได้จำนวนวิทยานิพนธ์ที่ทำเป็นภาษาไทยจึงมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นทำให้นักวิจัยสามารถผลิตผลงานวิจัยในรูปแบบ

วิทยานิพนธ์เพิ่มขึ้นและส่งผลต่อความต้องการในการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่เพิ่มขึ้นตามไปด้วย

5.2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จากงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 171 เรื่อง ประกอบไปด้วยด้านต่างๆดังนี้ 1.วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2.เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 3.ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ 4.ประเภทสมมติฐาน 5.จำนวนสมมติฐาน 6.สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7.แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 8.เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9.จำนวนตัวแปรต้น 10.จำนวนตัวแปรตาม 11.จำนวนเอกสารอ้างอิง

5.2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากผลการวิจัยพบว่าวัตถุประสงค์ของวิทยานิพนธ์โดยส่วนใหญ่จะมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเพื่อหาความสัมพันธ์ ในเล่มเดียวกันรองลงมาคือเล่มที่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเพียงอย่างเดียวซึ่งมีจำนวนที่เล่มวิทยานิพนธ์ที่ใกล้เคียงกันแต่มีข้อสังเกตคือทั้งสองแบบจะประกอบด้วยวัตถุประสงค์ที่เพื่อศึกษา ทั้งนี้เป็นเพราะสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์เป็นการศึกษาที่ต้องอาศัยศาสตร์และศิลป์ในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ประกอบไปด้วยเนื้อหาในด้านต่างๆที่มีลักษณะของความเป็นปรัชญาย่อมมาก ซึ่งเนื้อหาสาระจะเป็นในเชิงพรรณนาในประเด็นดังกล่าว วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2549:4) ได้อธิบายว่า วิชาการทางรัฐประศาสนศาสตร์โดยเฉพาะส่วนที่ปัจจุบันยังไม่มีทฤษฎีหลัก (grand theory) ทางรัฐประศาสนศาสตร์ของตนเองซึ่งเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปอย่างชัดเจนแต่เป็นการนำแนวคิดหรือทฤษฎีของวิชาการด้านอื่นๆมาปรับใช้โดยผู้ศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์ได้นำมาปรับใช้เป็นแนวทางในการศึกษาระบบราชการ นั่นเอง ดังนั้นการวัดหรือการค้นหาคำตอบในเรื่องที่ศึกษาจำเป็นต้องหาคำตอบอย่างเป็นรูปธรรมและมีความเป็นเหตุเป็นผลมากที่สุดเพื่อเป็นการกำหนดประเด็นปัญหาของผู้วิจัย เพื่อกำหนดแนวทางของการวิจัย และเพื่อกำหนดขอบเขตของการวิจัย ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ณรงค์ โพธิ์พุกยานันท์ (2550:29) ที่ว่าในเรื่องหน้าที่ของวัตถุประสงค์ที่ใช้เป็นตัวกำหนดทั้งปัญหาแนวทางการศึกษาและขอบเขตของการศึกษาทั้งนี้พบว่า ในส่วนของวัตถุประสงค์ที่มีเพื่อศึกษาและเพื่อหาความสัมพันธ์ด้วยนั้น อาจเป็นเพราะนักวิจัยต้องการศึกษาทฤษฎีต่างๆทางรัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งมีอยู่มากมายหลายทฤษฎีและแต่ละทฤษฎีจะมี

ความเชื่อมโยงกันบางอย่างหรือมีความเกี่ยวข้องกันบางเนื้อหาดังนั้นเพื่อเป็นการพิสูจน์ทฤษฎี (Theory-Testing Research) ทำให้วัตถุประสงค์โดยส่วนใหญ่ นักวิจัยจึงหาความสัมพันธ์ร่วมไปด้วยนั่นเอง

5.2.2 เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์

ในส่วนของเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์นั้นพบว่ามีการทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ระดับมหาบัณฑิตของ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในด้าน หลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ มากที่สุดแต่มีระดับที่ใกล้เคียงกับเนื้อหาสาระอื่นๆอีก 3 ด้านคือ แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ นโยบายสาธารณะ และภาวะผู้นำมีข้อสังเกตว่า 3 ด้านที่มีความเกี่ยวเนื่องกันคือ หลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ และ ภาวะผู้นำ เพราะมองให้เห็นถึงแนวโน้มของการศึกษาจากการบริหารและการบริหารจัดการที่ต้องอาศัยภาวะผู้นำของผู้บริหารที่มีต่อพนักงานหรือผู้ปฏิบัติงาน ผู้ได้บังคับบัญชาและนั่นคือแรงจูงใจและขวัญกำลังใจที่ส่งผลโดยตรงอันเนื่องมาจากสาระของการบริหารจัดการและภาวะผู้นำนั่นเอง สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะฉัตร น้าชื่น (2547:142) ที่ทำการวิเคราะห์ห่อถักงานวิจัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของพยาบาล ซึ่งอธิบายว่า ผู้บริหารจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่อผู้ปฏิบัติงานเพราะงานที่มอบหมายจะไม่สามารถสำเร็จลงได้ หากผู้ปฏิบัติขาดความพร้อมและสามารถทำงานอย่างเต็มกำลังความสามารถซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องมาจากความพึงพอใจแรงจูงใจของผู้ปฏิบัติงาน โดยเฉพาะความพึงพอใจที่มีต่อผู้บริหารที่จะเป็นแกนนำ และใช้ภาวะผู้นำในการพัฒนางานต่างๆของหน่วยงาน นั่นเอง มีข้อสังเกตว่าส่วนใหญ่ที่นักวิจัยนิยมทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวข้องกับหลักการบริหารงานและการบริหารจัดการมากที่สุดอาจเป็นเพราะแนวคิดดังกล่าวนี้รวบรวมประเด็นต่างๆที่เกี่ยวกับการปฏิบัติงานในองค์กรเอาไว้อย่างหลากหลายรวมถึงประเด็นที่มีจำนวนรองลงมาทั้งอีก 2 ประเด็นอันเกี่ยวเนื่องกันด้วยก็คือแรงจูงใจและขวัญกำลังใจ และเรื่องของ ภาวะผู้นำ ส่วนในประเด็นที่มีมากเช่นกันคือ นโยบายสาธารณะซึ่งจะสังเกตเห็นได้ว่านโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตที่เกิดขึ้นมาจากการบริหารโดยส่วนใหญ่กระบวนการนโยบายสาธารณะนั้นจำเป็นต้องอาศัยทั้งผู้บริหาร และ ผู้ปฏิบัติงาน ที่ต้องทำงานร่วมกันซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดด้านนโยบายสาธารณะของ ธนยวัฒน์ รัตนศักดิ์ (2555:20) ที่อธิบายไว้ว่า นโยบายสาธารณะต้องมีองค์ประกอบคือ เป็นการกระทำที่มีเป้าหมายที่ชัดเจนเป็นแนวทางในการปฏิบัติงานสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐซึ่งเป็นหน้าที่ของรัฐบาลในการกำหนดนโยบายซึ่งต้องมีการบริหารประเทศด้วยนโยบายและประกาศออกมาแล้วประชาชนมีหน้าที่ปฏิบัติตามและเป็นการง่ายต่อข้าราชการในการปฏิบัติตาม

ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า โดยสรุปแล้ว ทั้งเนื้อหาด้านหลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ เนื้อหาด้านแรงจูงใจและขวัญกำลังใจ เนื้อหาด้านนโยบายสาธารณะ และเนื้อหาด้านภาวะผู้นำล้วนแล้วมีความเกี่ยวเนื่องกันอยู่แล้วเพราะสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2549:21) ที่กล่าวไว้ว่า รัฐประศาสนศาสตร์ (public administration) หมายถึง การบริหารภาครัฐ การบริหารรัฐกิจ การบริหารราชการแผ่นดิน หรือการบริหารราชการ โดยแต่ละคำมีความหมายเหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันมาก และคำว่า รัฐประศาสนศาสตร์ ยังหมายถึง วิชาความรู้หรือกิจกรรม หรือการบริหารงานของรัฐ หน่วยงานของรัฐ และ/หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ ทั้งที่เป็นฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และฝ่ายตุลาการ ในทุกระดับทั้งในราชการส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น วิชาความรู้ กิจกรรม หรือการบริหารดังกล่าวนี้ เกี่ยวกับการหรือกิจการสาธารณะหรือการให้บริการสาธารณะ (public services) ในส่วนต่อมาก็คือพบว่าเนื้อหาสาระที่มีการทำวิทยานิพนธ์ น้อยที่สุดที่มีจำนวนเท่ากันมีเนื้อหาสาระดังต่อไปนี้คือ การจัดการความขัดแย้ง,การจัดการเชิงกลยุทธ์,การใช้ระบบอินเทอร์เน็ต,การบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ,การพัฒนาชุมชน และการสั่งการ ทั้ง6 สาระทางรัฐประศาสนศาสตร์นี้ โดยส่วนใหญ่พบว่า เป็นเนื้อหาสาระ ที่เกี่ยวข้องกับเทคนิคของการบริหารจัดการเสียมากกว่าไม่ว่าจะเป็น ด้านการจัดการความขัดแย้ง,การจัดการเชิงกลยุทธ์,การใช้ระบบอินเทอร์เน็ต,การบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ ซึ่งมีเนื้อหาสาระที่มีลักษณะเฉพาะตัวและมีเอกลักษณ์ของขอบเขตของการศึกษาทางทฤษฎีที่แคบลงไปอีกซึ่งต้องอาศัยความสนใจเฉพาะเรื่อง ของนักวิจัยจริงๆ ในการกำหนดวิธีการศึกษาขึ้นมาแต่ก็พบว่าแม้จะเป็นเพียงเนื้อหาส่วนย่อยของ สาระทางรัฐประศาสนศาสตร์แต่เนื้อหาสาระเหล่านี้เองที่จะชี้ให้เห็นความเปลี่ยนแปลงของความหลากหลายในการตัดสินใจทำวิทยานิพนธ์ซึ่งส่งผลต่อภาพรวมแนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ของ มหาวิทยาลัยได้ด้วย

5.2.3 แนวคิดทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์

ผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มากกว่าครึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตของ สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลนั้นจะอยู่ในแนวคิดทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์เรื่อง การจัดการภาครัฐ แสดงให้เห็นผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาด้านการบริหารจัดการภาครัฐมากเนื่องมาจากในช่วงก่อนการเปลี่ยนแปลงปรับปรุงหลักสูตรจากเดิมไม่ได้มีการแบ่งแยกออกเป็น 2 ส่วนย่อย แต่มีการศึกษาตามรายวิชาที่เกี่ยวข้องกับในส่วนของการจัดการภาครัฐและส่วนของนโยบายสาธารณะแต่หากจะกล่าวถึงสัดส่วนของเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่ได้มีการเปิดการเรียนการสอนใน สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

นั้นสัดส่วนเนื้อหาสาระที่อยู่ในกรอบของ แนวคิดทฤษฎีหลักทางรัฐประศาสนศาสตร์ ในเรื่อง การจัดการภาครัฐนั้น มีมากกว่า แนวคิดทฤษฎี เรื่องนโยบายสาธารณะจึงส่งผลกระทบต่อจำนวนของความแตกต่างของแนวคิดทฤษฎีหลักที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ซึ่งพบว่าจะไปอยู่ในส่วนของการจัดการภาครัฐมากกว่าอย่างไรก็ตามที่ผ่านมาจากการทำวิทยานิพนธ์ก็ยังพบว่ามีในการทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับเนื้อหาด้านนโยบายสาธารณะโดยตรงเช่นกัน ซึ่งจากผลการวิจัยพบว่าผู้สนใจและทำวิทยานิพนธ์ในด้านนโยบายสาธารณะในสัดส่วนประมาณ 1 ใน 3 ของวิทยานิพนธ์ทั้งหมด นั้นอาจเป็นเพราะว่าเรื่องของนโยบายสาธารณะเป็นผลผลิตที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับประชาชน ที่จะต้องได้รับการบริการสาธารณะอันเกิดจากการบริหารจัดการในส่วนของภาครัฐนั่นเองทั้งนี้แนวคิดทั้งสองแบบทั้งในส่วนของการจัดการภาครัฐ และ นโยบายสาธารณะจึงต้องมีการศึกษาควบคู่กันไปเพราะทั้ง 2 แนวคิดเป็นแนวคิด ทฤษฎีหลักของรัฐประศาสนศาสตร์ ที่ขึ้น ไม่สามารถแยกออกจากกันได้ สอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างนโยบายสาธารณะกับการบริหารงานภาครัฐของ อุทัย เลาหวิเชียร (2544:286) ที่อธิบายว่าการเมืองเป็นเรื่องของนโยบายสาธารณะ คือ ทำหน้าที่ออกกฎหมาย ซึ่งเรียกว่านโยบายสาธารณะ ส่วนการบริหารทำหน้าที่ในการนำกฎหมายหรือนโยบายสาธารณะมาบริหารให้บรรลุเป้าหมายนั่นเอง

5.2.4 ประเภทสมมติฐาน

สมมติฐานเป็นการตอบคำถามการวิจัยที่มีอยู่ไว้ล่วงหน้ากำหนดแนวทางในการทดสอบว่าจะทดสอบอย่างไรคือสิ่งที่คาดคิดว่าจะเป็นคำตอบของปัญหาที่ทำวิจัยขึ้น ไพฑูรย์ สันลารัตน์ และ ลำลี ทองธิว (2552:41) ซึ่ง ผลการวิจัยพบว่า จำนวนของสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางนั้นมีจำนวนมากที่สุดและแบบมีทิศทางจะมีจำนวนน้อยที่สุดที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์นั้นเน้นการศึกษาแนวปรัชญาและมีความเป็นศาสตร์และศิลป์ซึ่งเน้นในการพรรณาสภาวะหรือเหตุการณ์หรือปรากฏการณ์ที่เกิดจากการวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งเป็นลักษณะของการวิจัยทางสังคมศาสตร์ที่มีความเป็นนามธรรมค่อนข้างสูงซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วรณา แผนมุนิน (2543:8) ที่กล่าวว่าการศึกษาทฤษฎีนักวิจัยทางสังคมศาสตร์จะไม่พิสูจน์ทฤษฎีโดยตรงแต่จะทำการทดสอบข้อสรุปที่ดึงมาจากทฤษฎีนั้นๆ หากทฤษฎีถูกต้องทฤษฎีนั้นๆ ก็ยังคงเป็นความจริงในการอธิบายปรากฏการณ์ในส่วนนั้นๆ ซึ่งในการทดสอบข้อสรุปนักวิจัยก็จะไม่ทดสอบโดยตรงแต่จะนิยามลดระดับของข้อสรุปที่อยู่ในระดับนามธรรมให้ลงสู่ระดับตัวแปรที่สามารถวัดได้ เพื่อให้เกิดความเป็นไปได้ในการเก็บข้อมูลซึ่งนั่นก็คือสมมติฐานนั่นเอง ดังนั้นการวัดผลหรือการตีความจึงต้องมีการปรับตัวแปรที่มีลักษณะที่ทำการคาดการณ์หรือทำนายได้ยาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากเป็นงานวิจัยเชิงสำรวจยิ่งทำให้หาว่าไม่สามารถคาดเดาผลที่เกิดขึ้นได้เลยซึ่งทำให้

อาจไม่มีการตั้งสมมติฐานเกิดขึ้นนั่นเองซึ่งสอดคล้องจากผลการวิจัยที่พบว่าจำนวนของการไม่มีสมมติฐานนั้นมีจำนวนรองลงมากจากการมีสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางนั่นเอง

5.2.5 จำนวนสมมติฐาน

จากผลการวิจัยพบว่าส่วนใหญ่แล้วจำนวนสมมติฐานที่มากที่สุดจะในช่วง 2-4 ข้อซึ่งถือว่าอยู่ในระดับของการทดสอบสมมติฐานทางการวิจัยที่เหมาะสมกับเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่ไม่ได้มีความยุ่งยากในเรื่องด้านการใช้สถิติที่เป็นสถิติระดับสูงของการทดสอบสมมติฐานเท่ากับการวิจัยในงานวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ เพียงแต่การตั้งจำนวนสมมติฐานอาจจะขึ้นอยู่กับความต้องการนำเสนอผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยของนักวิจัยแต่ละคนเท่านั้นสอดคล้องกับแนวคิดของ วรรณา แผนมุนิน (2543:31) ที่อธิบายว่าการมีจำนวนสมมติฐานขึ้นอยู่กับความสามารถในการจำแนกและคัดแยกข้อมูล ประเด็นและการนำไปหาความสัมพันธ์หรือข้อเท็จจริงต่างๆเพื่อนำไปอธิบายหรือตอบปัญหาทางการวิจัยซึ่งโดยส่วนใหญ่จะเห็นได้ว่าการตั้งวัตถุประสงค์ในแง่ของการหาความสัมพันธ์ในเนื้อหาสาระในที่นี้คือสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ ในประเด็นต่างๆที่มากอยู่แล้วดังนั้นการมีจำนวนการตั้งสมมติฐานที่ระดับ 2-4 ข้อที่มีที่มิเกือบครึ่งของวิทยานิพนธ์ทั้งหมดจึงสมเหตุสมผลกัน

5.2.6 สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

จากผลการศึกษาพบว่าจำนวนของสถานภาพกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่เป็นกลุ่มประชากรที่เป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ รองลงมาสัดส่วนใกล้เคียงกันคือ กลุ่มที่เป็นข้าราชการตำรวจ กับการใช้กลุ่มประชากรทั้งหมดที่มีอยู่ สาเหตุที่ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ อาจเนื่องมาจากการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เป็นการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภาครัฐ ที่มีการดำเนินการเพื่อประชาชนโดยมีการกำหนดออกมาเพื่อประชาชนในรูปของนโยบายสาธารณะโดยสอดคล้องกับแนวคิดของ อุทัย เลาหวิเชียร (2544) ที่ว่าหากจะมองในแง่ของกระบวนการทางรัฐประศาสนศาสตร์ข้าราชการ/พนักงานราชการจะเป็นผู้ดำเนินการตามนโยบายของฝ่ายบริหารซึ่งเป็นสิ่งที่ต้องทำการศึกษาจากข้าราชการ / พนักงานราชการ ที่เป็นผู้ที่ต้องนำนโยบายมาปฏิบัติตามนโยบายอยู่แล้ว และจากผลการวิจัยในส่วนต้นด้านเนื้อหาสาระหลักที่มีการครอบคลุมในเรื่องของ การจัดการภาครัฐ และ นโยบายสาธารณะนั้นก็เป็นเครื่องสะท้อนให้เห็นถึงความเชื่อมโยงกันในด้านของการปฏิบัติงานตามรูปแบบขององค์กรราชการอยู่แล้วจึงทำให้ผลการวิจัยด้านสถานภาพของกลุ่มตัวอย่างที่มากที่สุดคือ ข้าราชการ/พนักงานราชการนั่นเอง ส่วนผลที่รองมาที่เป็นสถานภาพของข้าราชการตำรวจนั้นอาจเป็นเพราะในปีแรกๆแนวการดำเนินนโยบาย

ด้านกฎหมาย และการปฏิรูปนโยบายของตำรวจมีมาก ประกอบกับส่วนใหญ่จากการสำรวจเบื้องต้นพบว่าในช่วงแรกของปีที่มีการทำวิทยานิพนธ์สำเร็จนั้นปรากฏว่ามีผู้วิจัยที่เป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับองค์กรตำรวจค่อนข้างมากทำให้ความสนใจในด้านการตัดสินใจทำวิทยานิพนธ์ส่วนหนึ่งจะไปเกาะกลุ่มที่บุคลากรที่เป็นข้าราชการตำรวจเสียส่วนมาก

5.2.7 แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

จากผลการวิจัยพบว่าแหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง มาจากหน่วยงานที่เป็นองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นประเภท อบต. รองลงมาเป็น กระทรวง และรองลงมามีระดับที่ใกล้เคียงกันคือ ส่วนราชการระดับจังหวัด ส่วนราชการสังกัดสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เทศบาลและหน่วยงานระดับมหาวิทยาลัย ซึ่งเหตุผลที่มีการทำวิจัยในหน่วยงานระดับองค์การบริหารส่วนตำบล หรือ อบต. มากนั้นอาจเพราะเนื่องมาจากในช่วงปีพ.ศ.2542 มีการกำหนดนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่น ซึ่งนั่นเองที่เป็นสาเหตุให้มีกระแสของมุมมองการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นมีมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับท้องถิ่นอย่างองค์การบริหารส่วนตำบลซึ่งสอดคล้องกับ พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2542 (สารานุกรมเสรี, 2556: <http://th.wikipedia.org/wiki/>) กำหนดให้ อบต. มีอำนาจและหน้าที่ในการจัดระบบการบริการสาธารณะ เพื่อประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่นของตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับช่วงปีที่มีการจัดตั้งหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตขึ้นหลังจากนั้นปี ทำให้ความตื่นตัวของกระแสแนวคิดการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นเกิดขึ้นมาก และประกอบกับอาจเนื่องมาจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรราชการที่ได้รับอำนาจมาจากส่วนกลางให้สามารถบริหารตนเองได้และเสมือนมีการบริหารจัดการมาจากส่วนกลางดังนั้นก่อให้เกิดกระบวนการทางการบริหารจัดการส่วนท้องถิ่นขึ้นมาทำให้ปลูกกระแสของความรู้ทางด้านนี้มากขึ้นและเนื่องจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นองค์กรราชการที่ถือว่าใกล้ชิดกับท้องถิ่นและชุมชนมากที่สุดซึ่งดูเหมือนว่าจะสามารถทำความเข้าใจในกระบวนการต่างๆของการบริหารจัดการได้ง่ายกว่าองค์กรราชการที่เป็นองค์กรส่วนกลาง

อันเนื่องมาจากโครงสร้างขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีระดับของโครงสร้างองค์กรที่ไม่สลับซับซ้อนเท่ากับองค์กรส่วนกลางซึ่งจะใหญ่กว่าและซับซ้อนกว่ามากทั้งในแง่ของการบริหารจัดการและการประสานงานระหว่างกันซึ่งหากมองในเชิงของประชาชนภายนอกที่จะเข้ามาติดต่อราชการก็จะง่ายกว่าส่วนกลาง ส่งผลให้พบจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ศึกษาจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบขององค์การบริหารส่วนตำบลมากที่สุด

เมื่อพิจารณาผลการวิจัยในส่วนที่เป็นองค์กรที่มีคนทำวิทยานิพนธ์น้อยที่สุดคือศาลซึ่งถือว่าเป็นองค์กรที่ต้องรักษาความลับทางราชการมากที่สุดและเป็นองค์กรราชการที่เป็นลักษณะ

ระบบปิดซึ่งพบว่าผู้วิจัยที่ทำเรื่องนี้เป็นบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับองค์กรศาลโดยตรงซึ่งพบว่ามีเพียงคนเดียวเท่านั้น

5.2.8 เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล

ผลการวิจัยพบว่าในด้านของเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูลนั้นส่วนใหญ่นักวิจัยจะทำการเก็บรวบรวมข้อมูลในพื้นที่เขต กรุงเทพมหานคร มากที่สุดรองลงมาจะเก็บที่ นครปฐม แต่เมื่อวิเคราะห์โดยภาพรวมพบว่านอกเหนือจากกรุงเทพมหานครแล้วจังหวัดที่อยู่ในเขตปริมณฑลนั้นมีการเก็บข้อมูลที่กระจายกันออกไป ทั้งนี้อาจเป็นเพราะในเขตกรุงเทพมหานครมีการกระจายตัวของจำนวนประชากร และมีความหลากหลายของประชากรทั้งที่เป็นประชากรจริง และประชากรแฝง รวมทั้งในแง่ขององค์กรราชการสำคัญๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรส่วนกลางที่สำคัญต่างๆ มีการกระจุกตัวอยู่ที่กรุงเทพมหานครมากที่สุด และนอกจากนี้ระยะทางระหว่างกรุงเทพมหานคร กับ มหาวิทยาลัยมหิดลอยู่ไม่ห่างจากการกันมากประกอบกับ สถาบันการศึกษา หรือ องค์กรราชการต่างๆ ที่อยู่ภายใต้การบริหารงานของมหาวิทยาลัยมหิดลที่มีที่ตั้งในเขตกรุงเทพมหานครก็มีจำนวนมาก ทำให้เกิดง่ายขึ้นในการประสานงานระหว่างนักศึกษา กับองค์กรราชการดังกล่าว ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริระ ศิริจันทร์ (2549:79) ที่ทำการศึกษารื่องการวิเคราะห์ห่อภิมาณงานวิจัยด้านการเรียนการสอนบนเว็บ ระหว่างปีพ.ศ.2542-2546 พบว่าในคุณลักษณะด้านแหล่งที่มาในเขตพื้นที่ประชากรและกลุ่มตัวอย่างนั้นการวิจัยส่วนใหญ่มาจากกลุ่มผู้เรียนจากเขต กรุงเทพ/ปริมณฑล มีปัจจัยสนับสนุนในหลายอย่างเช่น ความพร้อมของสถานที่ที่จะนำไปทดลอง มีความสะดวกในการเตรียมบทเรียน มีความพร้อมของกลุ่มผู้วิจัยที่หลากหลาย สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปิยะฉัตร ฉ่ำชื่น (2547:142) ที่ศึกษาการวิเคราะห์ห่อภิมาณงานวิจัยปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของพยาบาล ที่พบว่าในด้านเขตพื้นที่วิจัยพบว่าการทำวิจัยในเขตกรุงเทพมหานคร และ เขตปริมณฑลมากที่สุดโดยให้เหตุผลว่าสัดส่วนของจำนวนประชากรในกรุงเทพมหานครมีมากกว่าหลายจังหวัดในประเทศไทย

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถอธิบายได้ว่าแม้ว่ามีการทำการวิจัยในพื้นที่ของกรุงเทพมหานครมากแต่ในอนาคตมุมมองทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์จากนักวิจัยรุ่นต่อไปอาจมีการเปลี่ยนแปลง มีความหลากหลายในด้านแนวคิด ความสนใจด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่แตกต่างกันออกไปมากโดยเฉพาะมุมมองในเรื่องของการกระจายอำนาจซึ่งโดยส่วนใหญ่ บทบาท หรือ ลักษณะเฉพาะตัวขององค์กรที่มาจากการกระจายอำนาจ คือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั่นเอง และโดยมากจะพบได้จากเขตพื้นที่ต่างจังหวัด ซึ่งแน่นอนว่าในอนาคตหากมีการทำวิจัยในพื้นที่ท้องถิ่นหรือพื้นที่ต่างจังหวัดมากขึ้นในด้านรัฐประศาสนศาสตร์จะทำให้ค้นพบข้อเท็จจริงอันเกิดจากการ

บริหารราชการ หรือการบริหารงานภาครัฐที่ส่งผลต่อประชาชนโดยภาพรวมที่ใหญ่ขึ้น และกว้างขึ้น ทำให้สามารถมองสถานภาพของการจัดการภาครัฐ และ เรื่องของนโยบายต่างๆที่เป็นผลตอบรับจากประชาชนกลับมามากขึ้นอาจส่งผลดีต่อการนำเสนอในเรื่องของนโยบายต่อองค์กรต่างๆ ทำให้เกิดการพัฒนาอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้นเมื่อผลการวิจัยด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้ถูกนำไปใช้จริงได้ในอนาคต

5.2.9 จำนวนตัวแปรต้น

จากผลการวิจัยพบว่าจำนวนตัวแปรต้นในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่มีจำนวนตัวแปรต้น 6-10 ตัวแปร ซึ่งมีจำนวนเกือบครึ่งหนึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมดซึ่งอยู่ในระดับช่วงของจำนวนตัวแปรที่เกือบจะน้อยที่สุด และรองลงมาคืออยู่ในช่วงจำนวน 1-5 ตัวแปรซึ่งเป็นช่วงที่น้อยที่สุด เมื่อตัวแปรหมายถึงประเด็นต่างๆในกรอบของการศึกษาวิจัยที่ต้องการจะศึกษาสอดคล้องกับแนวคิดในความหมายของตัวแปรของ วรรณา แผนมุนิน (2543:44)ที่อธิบายว่า ตัวแปรเป็นสิ่งที่สามารถนำมาหาค่าได้มากกว่าหนึ่งค่าตามขอบเขตที่นักวิจัยกำหนดไว้ ซึ่ง แน่นอนว่าตัวแปรคือตัวหลักในการออกแบบเครื่องมือ ซึ่งในที่นี้ผู้วิจัยได้ทำการรวบรวมตัวแปรที่เป็นตัวแปรย่อยของประเด็นต่างๆทั้งหมดของตัวแปรต้นจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์แต่ละเล่มนั้นหมายถึงมีประเด็นต่างๆที่เป็นประเด็นย่อยจากตัวแปรเชิงกลุ่มส่วนใหญ่มีจำนวนประมาณ 6-10 ตัวและ 1-5 ตัว ที่เป็นเช่นนี้อาจจะเพราะ วิทยานิพนธ์ที่ทำการศึกษานี้ที่นี้อยู่ในกรอบของ เนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่เป็นศาสตร์ทางสายสังคมนั้นเป็นศาสตร์ที่ค่อนข้างมีความเป็นนามธรรม ดังนั้นการแปรความเป็นนามธรรมให้เกิดเป็นการวัดผลที่เป็นรูปธรรมให้ได้จึงเป็นเรื่องที่ต้องอาศัยการอ้างอิงจากทฤษฎีต่างๆมากมายซึ่งในด้านการวัดตัวแปรทางสังคมศาสตร์และเป็นเรื่องที่ยากต่อการวัดตัวแปร ซึ่ง ในเรื่องนี้วรรณา แผนมุนิน (2543:45)ได้อธิบายว่าการวัดตัวแปรทางสังคมศาสตร์ โดยเฉพาะตัวแปรที่เป็นนามธรรมนั้นยากเมื่อต้องสร้างเครื่องมือวัดตัวแปรจึงเป็นสิ่งที่นักวิจัยมีความลำบากในการเข้าถึงแก่นหรือเนื้อหาของตัวแปรนั้นๆ แต่ถ้าหากนักวิจัยพยายามทำสิ่งที่ป็นนามธรรมให้เป็นรูปธรรมได้คือทำให้ชัดเจนเสียก่อนการวัดตัวแปรก็จะวัดง่ายขึ้นและสามารถออกแบบเครื่องมือวัดง่ายและตรงประเด็นขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์จะเห็นได้ว่ารัฐประศาสนศาสตร์ประกอบด้วยศาสตร์แขนงต่างๆ ที่เป็นประเด็นย่อยอีกมากมายหลากหลายและแต่ละศาสตร์ก็จะมี การพูดถึงประเด็นย่อยลงลึกไปอีกตามความยากง่ายของศาสตร์นั้นๆ อาทิเช่น ศาสตร์ทางด้านสังคม ศาสตร์ด้านการบริหารจัดการภาครัฐ หรือ ศาสตร์ทางด้านนโยบายสาธารณะ ซึ่งสอดคล้อง

กับผลการวิจัยในด้านเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่กล่าวไปแล้ว ดังนั้นผลการวิจัยที่พบจำนวนตัวแปรต้นในระดับนี้จึงสมเหตุสมผลกัน

5.2.10 จำนวนตัวแปรตาม

จากผลการวิจัยพบว่าจำนวนตัวแปรตามในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่มีจำนวนตัวแปรตาม 1-5 ตัวแปร ซึ่งมีจำนวนเกินครึ่งหนึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ทั้งหมดและอยู่ในระดับช่วงของจำนวนตัวแปรตามที่น้อยที่สุด หากอธิบายลักษณะของตัวแปรตาม ไชยวัฒน์ รุ่งเรืองศรี(2550:109)ได้อธิบายไว้ว่าข้อพิจารณาในด้านความสัมพันธ์ของตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย โดยแบ่งออกเป็นตัวแปรที่แสดงความเป็นต้นเหตุหรือ เรียกว่า ตัวแปรอิสระ ส่วนอีกตัวแปรหนึ่งเป็นผล ที่เรียกว่า ตัวแปรตาม นั่นคือการที่ตัวแปรอิสระเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่งมี อิทธิพลทำให้ตัวแปรตามเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย ซึ่งอาจอธิบายได้ว่าการพบจำนวนตัวแปรตามอยู่ในช่วงที่1-5ตัว อาจเนื่องมาจากความสอดคล้องกันในด้านความสัมพันธ์ของตัวแปรนั่นเอง ซึ่งจะสอดคล้องกับจำนวนของช่วงตัวแปรต้น มีช่วงจำนวนที่มากกว่าขึ้นมาระดับหนึ่ง และจากผลการวิจัยพบว่ามีจำนวนวิทยานิพนธ์หลายเรื่องที่ไม่ได้มีตัวแปรตามด้วยนั้นอาจเพราะเกิดจากเนื้อหาสาระบางเนื้อหาที่ผู้วิจัยไม่ได้ต้องการจะศึกษาผลเพียงแต่ต้องการที่จะศึกษาถึงต้นเหตุหรือตัวแปรอิสระเท่านั้นอาจเป็นผลมาจากวัตถุประสงค์ของผู้วิจัยที่ต้องการทำการศึกษาเฉพาะตัวแปรต้น หรือ ประเด็นทางรัฐประศาสนศาสตร์ในด้านใดด้านหนึ่งโดยไม่ได้ต้องการหาในเชิงของความสัมพันธ์นั่นเอง

5.2.11 จำนวนเอกสารอ้างอิง

จำนวนเอกสารอ้างอิงในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนรวมเอกสารอ้างอิง 26 – 50 แหล่ง ซึ่งอยู่ระดับที่เป็นจำนวนน้อยเพราะเป็นการรวมเอกสารอ้างอิงทั้ง3แบบไว้ทั้งเอกสารที่เป็นภาษาอังกฤษ เอกสารภาษาไทย และเอกสารออนไลน์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะสืบเนื่องจากช่วง5ปีแรกที่มีวิทยานิพนธ์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มามีการตีพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษซึ่งค่อนข้างมีอุปสรรคในการแปลจากภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษซึ่งทำให้การสืบค้นเอกสารอ้างอิงมีความซับซ้อนในการแปลกลับภาษาได้ อีกทั้งอาจเพราะเอกสารอ้างอิงที่เกี่ยวข้องกับสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่มีความชัดเจนในด้านใดด้านหนึ่งนั้นหายาก ประกอบกับอาจมีอุปสรรคในการสืบค้นข้อมูลในช่วงแรกที่ไม่สามารถพิมพ์เอกสารข้ามมหาวิทยาลัยได้ทำให้จำนวนรวมของเอกสารอ้างอิงจัดอยู่ในระดับช่วงที่น้อยนั่นเอง

5.3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จากงานวิจัยที่นำมาวิเคราะห์ทั้งหมด 171 เรื่อง ประกอบไปด้วยด้านต่างๆ ดังนี้ 1. ประเภทของงานวิจัย 2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

5.3.1 ประเภทของงานวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า มากกว่าครึ่งของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่เป็นงานวิจัยประเภทงานวิจัยเชิงปริมาณอาจเนื่องมาจากการวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์มีการพิสูจน์ทฤษฎีต่างๆในเชิงวิทยาศาสตร์มาก่อนและการพิสูจน์ทฤษฎีนั้นก็ย่อมต้องอาศัยความแม่นยำของข้อมูลดังนั้นวิธีการวิจัยเชิงปริมาณ จึงได้รับความนิยมจากนักวิจัยเพราะสามารถทำให้การพิสูจน์ในทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์นั้นสามารถตอบคำถามทางการวิจัยได้ชัดเจนและเป็นรูปธรรมมากที่สุดซึ่งเป็นประเภทงานวิจัยที่เป็นการวิจัยที่ได้ข้อมูลที่มียุทธลักษณะแรงนับได้ ในประเด็นนี้ ศิริรัตน์ ชุมพลชัย (2546) ได้ให้ความเห็นว่าวิธีการวิจัยเชิงปริมาณเป็นการใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล และสอดคล้องกับความเห็นของ พระมหาอภัย มูลสาร (2546)ซึ่งกล่าวว่าการวิจัยเชิงปริมาณมีการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ชัดเจนในด้านข้อมูลทางสถิติ และในการค้นหาความจริงในเชิงปริมาณต้องอาศัยวิธีการทางวิทยาศาสตร์ที่ต้องค้นหาข้อมูลในเชิงประจักษ์มากที่สุดซึ่งถือว่าเป็นวิธีการวิจัยที่ได้ข้อมูลที่ชัดเจนโดยเน้นตัวเลขของผลการวิจัยที่เป็นเครื่องยืนยันความถูกต้องและมีความเป็นปรนัยสูง

5.3.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร

ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากรในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 301 - 400 คน จำนวนมากที่สุดซึ่งถือว่าอยู่ในระดับที่มีการใช้กลุ่มตัวอย่างที่มากพอสมควร ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะการทำวิจัยในสาขารัฐประศาสนศาสตร์นั้นมักจะมีการทำวิจัยในแหล่งที่เป็นองค์กรราชการขนาดใหญ่ หรือ วิจัยเชิงสำรวจเสียส่วนใหญ่ซึ่งต้องอาศัยการเก็บข้อมูลที่มีจำนวนมากเพื่อให้ได้ตัวแทนที่ดีของประชากรและใกล้เคียงกับความเป็นจริง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นคืองานวิจัยของปิยะฉัตร คำชื่น (2547:144)ที่

ทำการวิเคราะห์ห่อถักมานักจักที่เกี่ยวข้องในงานพยายาลที่พบว่ากลุ่มมีจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างอยู่ในระดับจำนวนที่มากเพราะงานวิจัยส่วนใหญ่เป็นเชิงสำรวจ ซึ่งมักมีกลุ่มตัวอย่างที่ขนาดใหญ่อยู่แล้ว ประกอบกับเหตุผลในการเลือกกลุ่มตัวอย่างของการทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งจะอยู่ในเรื่องถัดไปนั้นพบว่าวิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรส่วนใหญ่จะใช้หน่วยประชากรทุกหน่วยเพื่อใช้ในการวิจัยดังนั้นจากผลกาวิจัยจึงพบว่าจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการทำวิจัยจึงมีมากนั่นเอง

5.3.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรศึกษาเป็นประชากรและกลุ่มตัวอย่างในงานวิจัย อาจเพราะมีการกำหนดขอบเขตของการศึกษาเฉพาะหน่วยที่แน่นอนอยู่แล้วในขอบเขตของงานวิจัยซึ่ง วิธีการกำหนดขอบเขตของแหล่งที่มาของประชากรที่ชัดเจนจะสามารถทำให้กำหนดขอบเขตของจำนวนประชากรได้ชัดเจนและง่ายขึ้นดังนั้นเมื่อการทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์นี้มักจะทำการเก็บข้อมูลในหน่วยงานระดับย่อยลงมาขององค์กรมากกว่าทั้งองค์กร ซึ่งส่วนใหญ่จะพบว่าประชากรนั้นมีจำนวนไม่มากนักส่งผลให้การทำวิจัยในด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นโดยมากจึงใช้กลุ่มประชากร/หน่วยประชากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อผลการวิจัยด้านแหล่งที่มาและประชากร/กลุ่มตัวอย่างนั้นพบว่ามีการทำวิจัยกับองค์กรในระดับท้องถิ่นอย่างเช่น เทศบาล อบต. เสียเป็นส่วนใหญ่ซึ่งบุคลากรในองค์กรระดับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็มักจะมีจำนวนบุคลากรที่ขึ้นอยู่กับจำนวนของประชากรในเขตพื้นที่ซึ่งส่วนใหญ่จะน้อยอยู่แล้วเพราะเป็นเขตที่จำกัดเฉพาะระดับตำบลนั่นเอง

5.3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะแบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการเก็บข้อมูลเพื่อต้องการทราบความคิดเห็น สภาพการณ์ของกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษาซึ่งส่วนใหญ่ในวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์นี้เป็นเรื่องที่มีประเด็นของการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับบุคลากรที่เกี่ยวกับองค์กรราชการ ซึ่งต้องมีประชากรทั้งส่วนที่เป็นผู้บริหารองค์กรพนักงาน แม้กระทั่งประชาชนที่มาใช้บริการในองค์กรต่างๆอยู่แล้วและการใช้แบบสอบถามจึงเป็นเครื่องมือที่ง่ายตรงไปตรงมาที่สุดในการเก็บข้อมูล ซึ่งในเรื่องนี้สอดคล้องกับคำอธิบายของ ยุทธ

ไคยวรรณ (2550:11) อธิบายว่าแบบสอบถามเป็นข้อความหรือคำถามที่สร้างมาเป็นชุด เพื่อต้องการทราบความคิดเห็น เกี่ยวกับปัญหา ความต้องการ ความสนใจ หรือสภาพของสภาวะการณ์ที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ตลอดจนเรื่องราวในอดีต และการคาดคะเนเหตุการณ์ในอนาคต และผลการวิจัยที่พบว่ามีการใช้แบบสอบถามมากที่สุดก็ยังคงสอดคล้องกับเรื่องของผลการวิจัยเรื่องแบบแผนการทำวิจัยที่มีการทำวิจัยเชิงปริมาณมากที่สุดและรองลงมาคือ เชิงผสมผสานนั่นเอง ดังนั้นเมื่องานวิจัยส่วนใหญ่เป็นการศึกษาในแบบเชิงสำรวจซึ่งต้องอาศัยแบบแผนในเชิงปริมาณก็พบว่ามีการใช้แบบสอบถามในการทำวิจัยเสียส่วนใหญ่และจะพบว่าทั้งแบบแผนงานวิจัยในทั้งของเชิงปริมาณและเชิงผสมผสานนั้นจะต้องมีแบบสอบถามเป็นเครื่องมืออยู่ในแบบแผนทั้งสองแบบอยู่แล้ว แต่เมื่อพิจารณาสัดส่วนของเครื่องมือที่ใช้้น้อยที่สุด ซึ่งมีสัดส่วนที่เท่ากันนั้นคือการใช้ แบบสัมภาษณ์ในการเก็บข้อมูล,แบบสอบถามและแบบบันทึกคุณลักษณะ, แบบสอบถามและแบบประเมิน และการใช้ทั้งแบบสัมภาษณ์และแบบประเมิน ซึ่งสังเกตได้ว่าความเหมือนกันคือคือมักมีการใช้แบบสอบถามประกอบกับเครื่องมืออื่นๆ ในการเก็บข้อมูลเช่น แบบบันทึกคุณลักษณะ,แบบประเมิน

5.3.5 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้การหาค่าความเที่ยงตรง (Validity) และ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) แต่ก็พบว่ามีความวิตกบางเรื่องที่ไม่ได้ระบุการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือซึ่งมักจะเป็นวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จในรุ่นแรกๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์นั้นคืองานวิจัยของ ปิยะฉัตร นำชื่น (2547:144) ที่ทำการวิเคราะห์ห่อภิมาณปัจจัยที่เกี่ยวข้องในงานพยาบาลที่พบว่างานวิจัยทั้งหมดมีการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือทั้ง การหาค่าความเที่ยงตรง(Validity) และ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)ซึ่งจัดได้ว่าเป็นการควบคุมคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

การตรวจสอบความเชื่อมั่น(Reliability)ยุทธ ไคยวรรณ (2550:71) อธิบายว่า คือคุณสมบัติของเครื่องมือที่มีการแสดงผลเหมือนเดิมมีความคงที่จะวัดกี่ครั้งกับกลุ่มที่จะวัดหรือสิ่งที่จะวัดก็ให้ผลเช่นเดิมทั้งนี้ทั้งนั้นถือเป็นเรื่องที่ดีที่พบว่ามีตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมืออย่างชัดเจนทั้งการหาค่าความเที่ยงตรง(Validity) และ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability)เพราะการทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่มีความเป็นนามธรรมค่อนข้างสูงต้องอาศัยการตรวจสอบเครื่องมือที่ชัดเจนพร้อมทั้งมีการตรวจสอบความเที่ยงตรงเพื่อให้สามารถได้ข้อมูลที่มีความน่าเชื่อถือมากที่สุด และเพื่อให้ได้เครื่องมือคำถาม หรือแบบสอบถามที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดตามแต่ละชุดคำถาม ซึ่งในที่นี้สอดคล้องกับผลการวิจัยที่แล้วด้านเครื่องมือที่มีการใช้แบบสอบถาม

มากที่สุดในการทำวิทยานิพนธ์ ดังนั้นจึงพบว่ามี การตรวจสอบความเที่ยงตรง(Validity)อยู่ด้วยซึ่ง วิเชียร เกตุสิงห์(อ้างถึงในยุทธ ไกยวรรณ ,2550:60)อธิบายว่า ความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาหมายถึง เครื่องมือที่มีข้อความหรือข้อความแต่ละข้อรวมเป็นชุดคำถาม ข้อคำถามแต่ละข้อหรือชุดคำถาม ถามในสิ่งที่ต้องการถาม ถามในสิ่งที่ต้องการวัด ข้อความทั้งหมด ถามได้ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ซึ่งเมื่อนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์ร่วมกันพบว่า การมีการตรวจสอบทั้งค่าความเที่ยงตรง(Validity) และ การหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ที่พบว่ามีจำนวนมากในวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต ด้าน รัฐประศาสนศาสตร์นั้นถือเป็นเรื่องที่ดีและเป็นเหตุเป็นผลกันเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือทั้งในระดับ ของการวัดผลและระดับของเนื้อหาในเครื่องมือเพื่อให้ได้ข้อมูลที่มีคุณภาพมากที่สุดนั่นเอง

5.3.6 จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย

ถึงแม้ว่าผลการวิจัยด้านการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือจะพบว่ามี การตรวจสอบ คุณภาพของเครื่องมือที่มีทั้งแบบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ และแบบความเชื่อมั่นแต่ในด้าน จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสน ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ไม่มีการระบุ จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ มีจำนวนเกินครึ่งของจำนวนวิทยานิพนธ์ ทั้ง 171เล่ม รองลงมาพบว่ามี การระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบ 1-5 คน ซึ่งถือว่าเป็นเรื่อง ที่ดีเพราะเป็นการทำให้เครื่องมือการวิจัยในระดับวิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

5.3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในงานวิจัยของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะ สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้สถิติ Descriptive Statistics ในการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งเป็นสถิติเชิงพรรณนา จำนวนมากที่ใช้สถิติ Descriptive Statistics หรือสถิติบรรยาย ผู้วิจัยต้องการบรรยายข้อมูลตามสภาพที่เป็นอยู่ ไปยังประชากรผู้วิจัยซึ่ง มุ่งบรรยายลักษณะของข้อมูลที่เก็บรวบรวมมาได้จากกลุ่มตัวอย่างซึ่งจากการศึกษาวิทยานิพนธ์ด้าน รัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยมหิดล ตามผลการวิจัยคุณลักษณะด้าน เนื้อหาสาระและประชากรก็พบว่าส่วนใหญ่จะทำการวิจัยในองค์กรราชการ ซึ่งเนื้อหาสาระใน วิทยานิพนธ์ก็เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภาครัฐ และนโยบายสาธารณะ ซึ่งเกี่ยวข้องกับ บุคลากร ในองค์กรที่นักวิจัยได้ไปเก็บข้อมูลซึ่งเป็นองค์กรราชการส่วนในส่วนที่1 ประกอบกับบุคลากรที่ เกี่ยวข้องต่อมาคือ ประชาชนที่อาจได้รับผลกระทบจากการดำเนินการขององค์กรซึ่งเป็นส่วนที่2 ดังนั้นแน่นอนว่าการจะใช้สถิติที่สามารถแสดงให้เห็นลักษณะเฉพาะของกลุ่มตัวอย่างที่มีในแต่ละ

ประเด็นซึ่งอาจสามารถนำผลที่ได้ไปบรรยายประกอบหรืออธิบายลักษณะของสิ่งที่ต้องการศึกษา โดยแสดงให้เห็นผลทั่วไปได้นั้นจึงต้องอาศัยการใช้สถิติ Descriptive Statistics หรือสถิติบรรยายเสียส่วนใหญ่ รองลงมา คือ การใช้สถิติ Correlation Coefficient อาจเพราะว่าเมื่อพิจารณาในผลการวิจัยคุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระในประเด็นวัตถุประสงค์การวิจัยพบว่าสอดคล้องกันเพราะนอกเหนือการมีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษา แล้วพบว่าส่วนใหญ่แล้ววิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตรียังมีวัตถุประสงค์เพื่อการหาความสัมพันธ์ประกอบไปด้วยดังนั้นเมื่อมีการตั้งวัตถุประสงค์เพื่อหาความสัมพันธ์การใช้สถิติ Correlation Coefficient จึงมีจำนวนเพิ่มขึ้นตามมานั่นเองสอดคล้องแนวคิดเรื่อง Correlation ของ สดธิติ ชัดติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์ (2553:192) ได้อธิบายว่า การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมศาสตร์ ส่วนใหญ่ผู้วิจัยต้องการหาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรที่เป็นตัวแปรต่อเนื่อง ที่อยู่ใน อันตรภาคหรือ อัตราส่วน เมื่อพิจารณาในประเด็นเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ในวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ก็พบว่าส่วนใหญ่เป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ, แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ, นโยบายสาธารณะ และภาวะผู้นำ ซึ่งตามที่ได้กล่าวไปแล้วในประเด็นเนื้อหาสาระที่พบว่าส่วนใหญ่มีการทำวิทยานิพนธ์ที่เกี่ยวกับ ความคิดเห็นของกลุ่มบุคคลซึ่งก็ย่อมต้องมีประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องของพฤติกรรมมนุษย์อยู่ด้วย

5.4 การวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554

ผลจากการศึกษาเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์แยกตามปีที่ปรากฏวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 ทั้งหมด 171 เรื่อง ซึ่งพบว่ามีเนื้อหาสาระที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลทั้งสิ้น 44 เนื้อหาสาระซึ่งจากการศึกษาตามรายปีที่ปรากฏเล่มวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จตามแต่ละปีทั้งสิ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 – 2554 พบว่า ในปี พ.ศ. 2551 ปรากฏเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่ระบุไว้ในวิทยานิพนธ์จำนวน มากที่สุดคือ 27 เนื้อหาสาระ จากจำนวนเนื้อหาสาระที่พบ 44 เนื้อหาสาระซึ่งเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือเนื้อหาสาระด้าน การประเมินองค์กรและการประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งมีจำนวนครั้งที่ศึกษาในปีนั้นมากที่สุดคือ 5 ครั้งส่วนในปีที่พบว่ามีจำนวนเนื้อหาสาระ

น้อยที่สุดคือ ปี 2549 พบว่ามีเนื้อหาสาระ เพียง 14 เนื้อหาสาระเท่านั้นที่เป็นเช่นนั้นอาจสอดคล้องกับ ผลการศึกษาจำนวนวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จในการในปีต่าง ๆ นั้นที่พบว่าในช่วงปี พ.ศ. 2551 พบจำนวน วิทยานิพนธ์ที่สำเร็จในปีนั้นมากเป็นอันดับที่สองซึ่งอยู่ในระดับที่มากที่สุดหากพิจารณาจากปีที่มี วิทยานิพนธ์สำเร็จมากที่สุดก็คือ ปีพ.ศ. 2552 ซึ่งก็พบว่ามีจำนวนเนื้อหาสาระรองลงมาเป็นอันดับ สองจากปี พ.ศ. 2551 เช่นกันคือ 25 เนื้อหาสาระ ในขณะที่ปี พ.ศ. 2549 พบว่ามีจำนวนวิทยานิพนธ์ที่ สำเร็จในปีนั้นอยู่ในจำนวนน้อยดังนั้นเป็นผลทำให้พบว่ามีจำนวนเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสน ศาสตร์น้อยตามไปด้วย

ซึ่งหากพิจารณาในด้าเนื้อหาสาระที่มีจำนวนเนื้อหาสาระจากวิทยานิพนธ์มากที่สุดส่วน ใหญ่แล้วพบว่าเนื้อหาสาระที่พบมากที่สุด ในวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จของแต่ละปีคือเนื้อหาสาระด้าน ต่างๆดังนี้

1. หลักการบริหารและการบริหารจัดการ
2. แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ
3. นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ

เมื่อพิจารณาตามแต่ละช่วงปีนั้นพบว่าเนื้อหาสาระที่พบในวิทยานิพนธ์ด้าน รัฐประศาสนศาสตร์ เมื่อพิจารณารายปีทำให้พบว่า เนื้อหาสาระที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ระดับ มหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ส่วนใหญ่นิยมศึกษาในเนื้อหาสาระ 1. หลักการบริหารและการบริหารจัดการ 2. แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ 3. นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ อยู่ในหลายช่วงปี แสดงให้เห็นถึงความสนใจในแต่ละ เรื่องของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตที่ทำวิจัยในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งในเบื้องต้นนี้ อาจนำไปสู่ การ ต่อยอดในการทำวิจัยด้านแนวโน้มการทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ได้

1. หลักการบริหารและการบริหารจัดการ

ผลจากการศึกษาที่พบว่ามีจำนวนของเนื้อหาสาระด้านหลักการบริหารและการบริหาร จัดการอยู่ในวิทยานิพนธ์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์มากนั้นอาจเป็นเพราะการศึกษาในระดับ บัณฑิตศึกษาโดยเฉพาะในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยมหิดลนั้นมุ่งเน้นที่จะผลิต มหาบัณฑิตที่ไม่เพียงแต่จะเป็นนักวิชาการที่มีความรู้ความสามารถเท่านั้นแต่ยังมุ่งที่จะผลิต มหาบัณฑิตที่เป็นนักบริหารจัดการที่มีคุณภาพอีกด้วยและแน่นอนว่าการเรียนการสอนย่อมต้องมื การส่งเสริมให้เกิดความรู้ความเข้าใจในระดับที่ชัดเจนและเข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงแก่นแท้ และแม้ว่าจะพบ เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์จากวิทยานิพนธ์ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในหลายเรื่องหลาย ประเด็นแต่โดยภาพรวมนั้นหลักการบริหารและการบริหารจัดการถือว่าเป็นเรื่องที่สำคัญมากที่สุด

เมื่อกล่าวถึงการศึกษาในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ เพราะเราไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่าวิชารัฐประศาสนศาสตร์นั้นเป็นวิชาที่เน้นหนักในเรื่องของหลักการบริหารและการบริหารจัดการมากที่สุด และถือเป็นเรื่องหลักอันจะเป็นส่วนในการดำเนินการในด้านต่างๆต่อไปเพราะไม่ว่ารัฐบาล หรือข้าราชการ จะดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่งอันเกี่ยวข้องกับประชาชนนั้นหลักการบริหารและการบริหารจัดการจะเป็นตัวขับเคลื่อนองค์ประกอบต่างๆให้ดำเนินไปอย่างเป็นระบบ แบบแผน และแม้ว่าเราจะหาคำตอบที่แท้จริงไม่ได้ว่ารัฐประศาสนศาสตร์คืออะไร แต่เราก็ยังสามารถหาคำตอบจากความสนใจและการเลือกทำวิทยานิพนธ์และจากผลการศึกษาในส่วนเนื้อหาของสาระในวิทยานิพนธ์แต่ละเล่มซึ่งสามารถพบในประเด็นอันเกี่ยวข้องกับ รัฐประศาสนศาสตร์ได้ซึ่งเราก็พบแล้วว่าหนึ่งในนั้นจากผลการศึกษาก็คือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ นั่นเองซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการจัดประเภทของงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ของ ปฐม มณีโรจน์ (อ้างถึงใน เครือวัลย์ ลิ้มปิยะศรีสกุล, 2530: 13-14) ที่ได้มีการจัดประเภทงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ไว้ซึ่งพบว่าประเภทของงานวิจัยที่พบมากที่สุดในช่วงปี 2530 คือ ด้านการจัดองค์การและการบริหาร ซึ่งเห็นได้ว่าหนึ่งในนั้นเป็นด้านการบริหารซึ่งเมื่อพิจารณาประกอบกันจากผลการศึกษาเฉพาะในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลนั้นก็ยังพบว่าด้านหลักการบริหารและการบริหารจัดการก็ยังอยู่ในระดับที่มากเช่นเดียวกัน และเมื่อวิเคราะห์จากผลการศึกษาเนื้อหาของสาระในภาพรวม นั้นคุณลักษณะของเนื้อหาของสาระจากวิทยานิพนธ์มีลักษณะของการกระจายความสนใจในการทำวิทยานิพนธ์ประเภทต่างๆได้ดีพอสมควรซึ่งพบได้จากตารางในบทที่ 4 ในเนื้อหาของสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของวิทยานิพนธ์ทั้ง 171 เล่มนั่นเอง

2. แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ

แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ ก็เป็นอีกหนึ่งเนื้อหาของสาระที่พบว่ามีจำนวนครั้งในการศึกษามากเช่นกันและจากผลการศึกษาเนื้อหาของสาระในบทที่ 4 ก็พบว่ามีจำนวนครั้งในการศึกษามากรองลงมาจากเนื้อหาของสาระในประเด็น หลักการบริหารและการบริหารจัดการ ซึ่งนั่นอาจสอดคล้องกับผลการศึกษาด้านคุณลักษณะของกลุ่มตัวอย่างซึ่งพบว่าการใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นประเภทข้าราชการ และพนักงานราชการมากที่สุดในงานวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะการเรียนในระดับมหาบัณฑิตซึ่งส่วนใหญ่ผู้เรียนหรือผู้วิจัยอาจเคยมีประสบการณ์ทางการทำงานมาก่อนแล้วอย่างน้อยอาจจะมีประสบการณ์การทำงานในช่วงการฝึกงานซึ่งถือว่าเป็นประสบการณ์ที่ผู้วิจัยได้สัมผัสมาเองโดยตรงทั้งนี้อาจเกิดการเล็งเห็นความสำคัญของบุคลากรรวมทั้งการพยายามมองหลักของความเป็นจริงในการทำงานจริงประกอบกับความสนใจในด้านการให้รางวัลหรือแรงจูงใจในการทำงานที่แต่ละองค์กรอาจมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างกันออกไป และ

เมื่อแรงจูงใจและขวัญกำลังใจเป็นเรื่องที่สำคัญที่จะกระตุ้นให้เกิดการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพของบุคลากรหลักของแรงจูงใจและขวัญกำลังใจจึงเป็นเรื่องที่ทำให้เข้าใจในความต้องการของผู้ปฏิบัติงานได้อย่างดี ดังนั้นเมื่อมีการมองในส่วนของการบริหารจัดการโดยเฉพาะในส่วนองภาครัฐการใส่ใจในบุคลากรจึงเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการผลักดันให้เกิดความสำเร็จและแน่นอนว่านอกจากเรื่องหลักการบริหารและการจัดการที่เป็นเรื่องที่ผู้บริหารทุกระดับจะต้องเข้าใจและสามารถใช้หลักการบริหารให้ชัดเจนถูกต้องและเกิดประสิทธิภาพมากที่สุดแล้วเรื่องของ คน (Man) ซึ่งเป็น หนึ่งในองค์ประกอบของการบริหารจัดการก็เป็นส่วนสำคัญเช่นกัน และแน่นอนว่าเรื่องของ การให้รางวัล หรือแรงจูงใจก็เป็นเครื่องชี้นำได้ว่างานที่จะออกมานั้นจะเกิดประสิทธิภาพ ประสิทธิผลมากน้อยเพียงใด

3. นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ผลการศึกษาในส่วนของนโยบายสาธารณะซึ่งรวมถึงการนำนโยบายไปปฏิบัติที่พบว่า มีจำนวนครั้งในการศึกษารองลงมาเป็นลำดับที่สามจะเห็นได้ว่าผลการศึกษา สอดคล้องกับผล การศึกษาเนื้อหาสาระที่จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จที่พบว่าเป็นหนึ่งในเนื้อหาสาระที่มีผู้ทำ วิทยานิพนธ์ในด้านนี้มากที่สุดของในหลายๆปี อาจเพราะปัจจุบันแนวคิดด้านนโยบายสาธารณะมี ความสำคัญและส่งกระทบต่อฝ่ายต่างๆในสังคมทั้งฝ่ายการเมือง ฝ่ายข้าราชการ และกลุ่ม ผลประโยชน์ รวมทั้ง ประชาชนทั่วไป ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ธนวัฒน์ รัตนศักดิ์ (2555:8) ซึ่ง อธิบาย ความสำคัญของนโยบายสาธารณะเอาไว้สามารถสรุปได้ว่า นโยบายสาธารณะมีความสำคัญ ต่อรัฐบาลในการกำหนดออกมาเป็นนโยบายเพราะหน้าที่สำคัญของรัฐบาลคือการบริหารประเทศ เมื่อรัฐบาลมีการกำหนดนโยบายที่ออกมาเป็นรูปแบบต่างๆแล้ว ผู้ที่จะนำมาสู่การปฏิบัติให้บรรลุผล ก็คือ เมื่อนโยบายเสมือนเป็นกรอบกำหนดกิจกรรมของรัฐบาลทำให้ข้าราชการประจำมีหน้าที่นำ แนวนโยบายไปปฏิบัติเป็นแนวทางในการทำกิจกรรมหรือแก้ปัญหาต่างๆในสังคม รวมทั้งการ จัดการให้บริการสาธารณะแก่ประชาชนตามวัตถุประสงค์ที่รัฐบาลกำหนดไว้ซึ่งสะท้อนผลตอบรับ ของนโยบายจากประชาชนออกมาได้เมื่อมีการเลือกตั้งประชาชนจะเป็นผู้พิจารณาจากนโยบายของ พรรคการเมืองที่มีผู้สมัครสังกัดอยู่ซึ่งนโยบายสาธารณะที่ออกมาแต่ละพรรคการเมืองจะเป็น ตัวกำหนดได้ว่าประชาชนต้องการอะไรและนโยบายใดที่จะทำให้ประชาชนตัดสินใจเลือกผู้สมัคร ของพรรคการเมืองนั้นๆ ซึ่งอาจจะสะท้อนความต้องการของประชาชนได้อีกด้วย จากที่นักวิชาการ อธิบายไว้ข้างต้นทำให้เห็นได้ว่า ไม่ว่าจะเป็น รัฐบาล ข้าราชการประจำ ข้าราชการการเมือง พนักงานราชการ หรือ ประชาชนทั่วไปล้วนเกี่ยวข้องกันเสมอหากมองเข้าไปถึงกระบวนการของ

นโยบาย และนี่เองที่อาจเป็นสาเหตุให้พบว่ามีเนื้อหาสาระทางด้านนโยบายสาธารณะที่มีมากรองลงมาตามลำดับ

จากที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นในส่วนของเนื้อหาสาระทั้งสามประเด็นที่มีการศึกษามากที่สุดในการทำวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ นั้นผู้วิจัยเห็นว่าทั้งสามประเด็นมีความเชื่อมโยงกันอยู่ในตัวเองอยู่แล้วไม่ว่าจะเป็น หลักการบริหารและการบริหารจัดการ แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ หรือ นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งสามประเด็นเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกันทั้งในแง่ของทฤษฎีและการนำไปปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ วิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548:108-109) ที่อธิบายว่า ควรมีการส่งเสริมให้มีการนำแนวคิด กรอบแนวคิด และระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์มาใช้หรือมาประยุกต์ใช้อย่างสม่ำเสมอ เช่นควรมีการกำหนดให้ระบุแนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์ไว้อย่างชัดเจนในผลงานทางวิชาการของนักศึกษาหรือในรายงานการค้นคว้า และวิทยานิพนธ์ ซึ่งในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ นั่นเอง ซึ่ง ทั้งสามประเด็นยังเป็นปัจจัยที่นำไปสู่องค์ประกอบของการบริหารจัดการที่สำคัญตามแนวคิด 6M ซึ่งวิรัช วิรัชนิภาวรรณ (2548: 109) ได้กล่าวไว้ว่า ควรมีการศึกษาวิจัยและทำวิทยานิพนธ์ที่ใช้กรอบของ 6M ซึ่งประกอบด้วย ทรัพยากรมนุษย์ (Man) งบประมาณ (Money) วัสดุอุปกรณ์ (Material) การบริหารงานทั่วไป (Management) จริยธรรม (Morality) และการให้บริการประชาชน (Market) ในการบริหารจัดการของหน่วยงานรัฐซึ่งจะเห็นได้ว่าทั้งสามแนวคิดไม่ว่าจะเป็นหลักการบริหารและการบริหารจัดการ แรงจูงใจและขวัญกำลังใจ หรือ นโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติ ก็ถือเป็นเรื่องที่อยู่ในแต่ละหน่วยของ 6M ทั้งสิ้น ทั้งในส่วน of ทรัพยากรมนุษย์ (Man) ที่เกี่ยวข้องกับการให้รางวัล หรือแรงจูงใจต่อผู้ปฏิบัติงานของรัฐซึ่งก็มีทั้งในส่วน of ข้าราชการและ พนักงานราชการ หรือ การบริหารงานทั่วไป (Management) ที่เกี่ยวข้องกับหลักการบริหารและการบริหารจัดการ และในส่วนสุดท้ายคือ การให้บริการประชาชนซึ่งเป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับนโยบายสาธารณะและการนำนโยบายไปปฏิบัติโดยตรงซึ่งจะเห็นได้ว่าหากมองในกรอบของ 6M ดังเช่น วิรัช วิรัชนิภาวรรณ ได้อธิบายไว้ก็จะสามารถมองเห็นถึงความเกี่ยวเนื่องกันและความสำคัญของแนวคิดเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ทั้ง 3 ประเด็นได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้ก็ควรจะไม่ลืมการมองถึงองค์ประกอบอื่นๆควบคู่กันไปด้วย เพราะทุกส่วนก็มีความสำคัญและเกี่ยวเนื่องกันในทุกมุมมองการบริหารจัดการภาครัฐและทั้งมุมมองด้านนโยบายสาธารณะทุกส่วน

จากปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล (http://www.sh.mahidol.ac.th/th/pdf/academics_m06.pdf) ได้ระบุไว้ว่า ปรัชญาของหลักสูตร คือ

เพื่อผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ทางวิชาการ การวิจัย และแนวคิดเชิงลึกครอบคลุมศาสตร์การบริหาร ภาครัฐแนวใหม่ที่ทำให้บัณฑิตพร้อมรับและก้าวผ่านการเปลี่ยนแปลงขององค์กรและสังคม มีทักษะในการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต และสามารถนำเอาหลักการทางวิชาการไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพโดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ ภายใต้หลักธรรมาภิบาล ประกอบกับวัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือเมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนตามหลักสูตรแล้ว มหบัณฑิตมีความรู้ความสามารถดังนี้

1. สามารถวิเคราะห์วิจัย และประยุกต์ความรู้ในการพัฒนาองค์กรทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาครัฐวิสาหกิจ
2. มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหาร

จะเห็นได้ว่าจากปรัชญาหลักสูตรที่ได้ระบุไว้เบื้องต้นนั้นเน้นให้นักศึกษาระดับ มหบัณฑิตมีความรู้ทางวิชาการ การวิจัย และแนวคิดเชิงลึกครอบคลุมศาสตร์การบริหารจัดการ ภาครัฐและพร้อมรับกับการเปลี่ยนแปลงขององค์กรและสังคม รวมถึงสามารถนำเอาหลักการทาง วิชาการไปประยุกต์ใช้ในการพัฒนาองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพโดยมุ่งเน้นผลสัมฤทธิ์ ภายใต้หลัก ธรรมาภิบาล ซึ่งในการที่จะทราบได้ว่าการนำเอาหลักการทางวิชาการไปประยุกต์ใช้หรือไม่ นั้น ต้องพิจารณาจากการที่มีการทำงานวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในเนื้อหาสาระใน ส่วนใดบ้าง มากน้อยเพียงใด ซึ่งเมื่อได้พิจารณาจากเนื้อหาสาระที่พบจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐ ประศาสนศาสตร์ทั้งหมดแล้วสามารถวิเคราะห์ได้ว่า ถึงแม้ว่าการนำเอาแนวคิดทฤษฎีเนื้อหาสาระ ทางการวิจัยในส่วนของการบริหารจัดการภาครัฐมาใช้ประกอบการศึกษาวิจัยในหลากหลายเรื่อง โดยพบว่าส่วนใหญ่แนวคิดและทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการภาครัฐในวิทยานิพนธ์มีถึง 112 เรื่อง แต่เมื่อกล่าวถึงเนื้อหาสาระที่เกี่ยวข้องกับ การพัฒนาองค์กรที่เน้นในด้านของศาสตร์ หรือ เทคนิคในการบริหาร ทั้งประสิทธิภาพ และเนื้อหาสาระ ด้านธรรมาภิบาลนั้นพบว่ายังน้อยเกินไป ซึ่งจะเห็นได้ว่าเนื้อหาสาระที่พบน้อยที่สุดในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ได้แก่ 1. การจัดการความ ชัดแย้ง 2. การจัดการเชิงกลยุทธ์ 3. การใช้ระบบอินทราเน็ต 4. การบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ 5. การพัฒนาชุมชน 6. การสั่งการ จะเห็นส่วนใหญ่ในเนื้อหาสาระด้านที่พบน้อยที่สุดนั้นจะเป็น เรื่องของการนำเอาความรู้ความสามารถด้านการบริหารจัดการไปใช้โดยตรงทั้งสิ้น และเป็นเนื้อหา สาระที่มีส่วนสำคัญต่อการพัฒนาองค์กรซึ่งเมื่อหลักสูตรเน้นให้เกิดการนำเอาหลักทางวิชาการไป ใช้เพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์กรสำหรับนักศึกษาถือว่าในส่วนนี้มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการจะทำ ให้ปรัชญาของหลักสูตรเป็นไปตามเป้าหมาย และเมื่อวัตถุประสงค์ของหลักสูตรคือเมื่อสิ้นสุดการ เรียนการสอนตามหลักสูตรแล้ว มหบัณฑิตมีความรู้ความสามารถ ในวิเคราะห์วิจัย และประยุกต์

ความรู้ในการพัฒนาองค์การทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน และภาครัฐวิสาหกิจ รวมถึงการมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ ตระหนักถึงคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหาร ซึ่งก็พบว่าจากผลการศึกษาเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ยังเน้นในเรื่องของ คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหาร น้อยเกินไป เนื่องจากจะเห็นได้ว่าเนื้อหาสาระส่วนใหญ่จะเน้นในเรื่องการบริหารจัดการภาครัฐ และ นโยบายสาธารณะ แต่พบว่าในส่วนของการศึกษาวิจัยในด้าน คุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหารนั้นยังอยู่ในระดับที่น้อยและมีเพียงเรื่องที่เป็น หลักธรรมาภิบาลเท่านั้น ในด้านการปฏิบัติเพื่อให้เห็นเป็นรูปธรรมโดยเฉพาะการปรากฏในรูปเล่มของวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์เพราะถือเป็นส่วนสำคัญที่จะชี้ให้เห็นว่านักศึกษาระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้นำเอาความรู้ความสามารถไปใช้ได้บรรลุตามวัตถุประสงค์ และตามปรัชญาของหลักสูตร

เมื่อพิจารณาจากผลการวิจัย ในเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในส่วนของเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์นั้น พบว่าเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ปรากฏเนื้อหาสาระที่มีความหลากหลายในแต่ละประเด็นเนื้อหาสาระ ซึ่งในแต่ละเนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับปรัชญาหลักสูตรในส่วนของการเน้นการบริหารจัดการภาครัฐ แต่ก็พบว่าในส่วนของการนโยบายสาธารณะยังมีน้อยกว่า และเมื่อวิเคราะห์ต่อไปก็พบว่าแม้ว่าในส่วนเนื้อหาของสาระด้านการบริหารจัดการภาครัฐจะปรากฏในรูปเล่มวิทยานิพนธ์มากที่สุด แต่ก็พบว่า เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับปรัชญาในส่วนของการเน้นให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในองค์กรยังน้อยเกินไปเช่นเดียวกับเนื้อหาสาระด้านที่เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหาร ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ทางรัฐประศาสนศาสตร์ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมจึงควรเน้นให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ที่เน้นทั้งในส่วนของการนโยบายสาธารณะ และ ด้านคุณธรรม จริยธรรม รวมทั้งนำมาประยุกต์ใช้ร่วมไปกับองค์ความรู้ในส่วนของการบริหารจัดการภาครัฐควบคู่กันไปด้วยรวมถึงไม่ลืมที่จะพิจารณาในส่วนของการนำไปใช้ต่อการพัฒนาองค์กรในรูปแบบอื่นๆ ด้วย เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทางวิชาการในแขนงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ทั้งนี้เพื่อเป็นแสดงให้เห็นถึงการนำความรู้จากเรียนการศึกษาไปใช้ในการทำงานวิจัย หรือ วิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ต่อไปในอนาคตอย่างเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับ ปรัชญา และวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

บทที่ 6

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีวัตถุประสงค์การวิจัยคือ “เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล”

โดยมีกระบวนการในการศึกษาวิจัยจากคุณลักษณะทางงานวิจัยทั้ง 3 ด้าน คือ

1. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านด้านการพิมพ์
2. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย
3. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยจากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่ได้เผยแพร่ในหอสมุดและคลังความรู้ของมหาวิทยาลัยมหิดลทั้งสิ้นจำนวน 171 เรื่องโดยมีการเก็บข้อมูลจากแบบประเมินคุณลักษณะของงานวิจัยซึ่งประกอบด้วยคุณลักษณะของงานวิจัยทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านแรก คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านด้านการพิมพ์ ซึ่ง ประกอบด้วย 1. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ 2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 3. จำนวนหน้าทั้งหมด 4. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 5. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ ด้านที่สอง คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ประกอบด้วย 1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2. เนื้อหาสาระ 3. แนวคิดทฤษฎีหลัก 4. ประเภทสมมติฐาน 5. จำนวนสมมติฐาน 6. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7. แหล่งที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 8. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9. จำนวนตัวแปรต้น 10. จำนวนตัวแปรตาม 11. จำนวนเอกสารอ้างอิง และด้านที่สามคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัยประกอบไปด้วย 1. ประเภทของงานวิจัย 2. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4. ประเภทของเครื่องมือ 5. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 6. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 7. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยจากเอกสาร (Documentary Research) จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่องซึ่งใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Study) โดยใช้วิธีการศึกษาจากเอกสาร (Documentary Study) การ

ทบทวนวรรณกรรมแนวคิดและทฤษฎี รวมทั้งการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องและการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Study) โดยใช้แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์ เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

6.1 สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยได้ทำการสรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับตัวแปรแต่ละด้านและเสนอผลการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

6.1.1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ปรากฏผลการศึกษาดังนี้

6.1.1.1 ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ พบว่า เป็นงานวิจัยที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2552
จำนวนมากที่สุด รองลงมาคือ งานวิจัยที่ทำเสร็จในปี พ.ศ.2551

6.1.1.2 ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง
13 – 24 เดือน จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ใช้ระยะเวลาในการวิจัยระหว่าง 1 - 12 เดือน

6.1.1.3 จำนวนหน้าทั้งหมด พบว่า มีจำนวนหน้าทั้งหมด 101 – 200 หน้า
มากที่สุด รองลงมา คือ มีจำนวนหน้าทั้งหมด 201 – 300 หน้า

6.1.1.4 จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก พบว่า มีจำนวนหน้าไม่รวม
ภาคผนวก 101 – 200 หน้า มากที่สุด รองลงมา คือ มีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 1 – 100 หน้า

6.1.1.5 ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ส่วนใหญ่ทำวิทยานิพนธ์
เป็นภาษาไทย จำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นวิทยานิพนธ์เป็นภาษาอังกฤษ

6.1.2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์เนื้อหาสาระของงานวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

6.1.2.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเพื่อหาความสัมพันธ์ รองลงมา คือ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา

6.1.2.2 เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับหลักการบริหารงานและการบริหารจัดการ จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ มีเนื้อหาสาระเกี่ยวกับแรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ

6.1.2.3 ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องการจัดการภาครัฐ จำนวนมากที่สุด รองลงมาใช้ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับเรื่องนโยบายสาธารณะ

6.1.2.4 ประเภทสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีสมมติฐานแบบไม่มีทิศทาง จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ งานวิจัยที่ไม่มีสมมติฐาน

6.1.2.5 จำนวนสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่จำนวนสมมติฐาน 2 – 4 ข้อ จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ งานวิจัยที่ไม่มีสมมติฐาน

6.1.2.6 สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มีสถานภาพเป็นข้าราชการ/พนักงานราชการ รองลงมา คือ งานวิจัยที่มีกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างหลากหลายสถานภาพ

6.1.2.7 แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่มาจากองค์การบริหารส่วนตำบล รองลงมา คือ กระทรวง

6.1.2.8 เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่เก็บรวบรวมข้อมูลในกรุงเทพมหานคร รองลงมา คือ จังหวัดนครปฐม

6.1.2.9 จำนวนตัวแปรต้น พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนตัวแปรต้น 6 - 10 ตัวแปร รองลงมา คือ มีจำนวนตัวแปรต้น 1 - 5 ตัวแปร

6.1.2.10 จำนวนตัวแปรตาม พบว่า ส่วนใหญ่มีตัวแปรตาม 1 - 5 ตัวแปร จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ไม่มีตัวแปรที่ศึกษา

6.1.2.11 จำนวนเอกสารอ้างอิง พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนเอกสารอ้างอิง 26 – 50 แหล่ง รองลงมา คือ มีเอกสารอ้างอิง 51 – 75 แหล่ง

6.1.3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

ผลการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

6.1.3.1 ประเภทของงานวิจัย พบว่า เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ จำนวนมากที่สุด รองลงมาเป็นงานวิจัยเชิงผสมผสาน

6.1.3.2 ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 301 - 400 คน จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ มีจำนวนกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 101 - 200 คน

6.1.3.3 วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรศึกษาจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ใช้วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบอย่างง่าย

6.1.3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถามจำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ใช้แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์

6.1.3.5 การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้วิธีการหาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ไม่ระบุการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

6.1.3.6 จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ 1 - 5 คน

6.1.3.7 การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้สถิติ Descriptive Statistics ในการวิเคราะห์ข้อมูล จำนวนมากที่สุด รองลงมา คือ ใช้สถิติ Correlation Coefficient

6.1.4 การวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ด้านเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554

ผลจากการศึกษาเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์แยกตามปีที่ปรากฏวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544 – 2554 ทั้งหมด 171 เรื่อง ปรากฏผลการศึกษาเนื้อหาสาระทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์จำแนกตามปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ จากจำนวนเนื้อหาสาระทั้งสิ้นที่มีการศึกษาจากวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ มีทั้งหมด 44 เนื้อหาสาระ ปรากฏผลการศึกษา ดังนี้

6.1.5.1 ปีพ.ศ.2544 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 19 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ

6.1.5.2 ปีพ.ศ.2545 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 19 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ แรงจูงใจ และ ขวัญกำลังใจ

6.1.5.3 ปีพ.ศ.2546 พบว่า พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 17 เนื้อหาสาระ และ
เนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ นโยบายสาธารณะ

6.1.5.4 ปีพ.ศ.2547 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 13 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ การนำนโยบายไปปฏิบัติ

6.1.5.5 ปีพ.ศ.2548 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 22 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ/นโยบายสาธารณะ/ การนำนโยบาย
ไปปฏิบัติ/ ความพร้อม ซึ่งมีจำนวนครั้งที่เท่ากัน

6.1.5.6 ปีพ.ศ.2549 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 14 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ ภาวะผู้นำ

6.1.5.7 ปีพ.ศ.2550 พบว่า พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 20 เนื้อหาสาระ และ
เนื้อหาสาระที่พบมากที่สุดคือ วัฒนธรรมองค์กร

6.1.5.8 ปีพ.ศ.2551 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 27 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ การประเมินองค์กรและการประเมินผลการปฏิบัติงาน

6.1.5.9 ปีพ.ศ.2552 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 25 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ

6.1.5.10 ปีพ.ศ.2553 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 22 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ ภาวะผู้นำ/ การบริหารทรัพยากรมนุษย์/ การประเมินองค์กรและการ
ประเมินผลการปฏิบัติงาน ซึ่งมีจำนวนครั้งที่เท่ากัน

6.1.5.11 ปีพ.ศ.2554 พบว่ามีการศึกษาทั้งสิ้น 16 เนื้อหาสาระ และเนื้อหา
สาระที่พบมากที่สุดคือ หลักการบริหารและการบริหารจัดการ

6.2 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาวิจัย การค้นคว้าและการพัฒนาโดยเฉพาะในองค์ความรู้ ด้านสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตของมหาวิทยาลัยมหิดล ดังนี้

6.2.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

6.2.1.1 สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการ เปิดการเรียนการสอนในรายวิชา วิธีวิทยาการวิจัย ขึ้นในระดับบัณฑิตศึกษา

6.2.1.2 ควรส่งเสริมให้มีการทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา สาระด้านคุณธรรม จริยธรรม หลักธรรมาภิบาลในวิชาชีพต่างๆ เพิ่มขึ้นในสาขาวิชา รัฐประศาสน ศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

6.2.1.3 ควรส่งเสริมให้มีการทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหา สาระด้าน นโยบายสาธารณะ เพิ่มขึ้นในสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์และ มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

6.2.1.4 ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับความสนใจเฉพาะด้านองค์ความรู้ทาง รัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อเป็นการวิเคราะห์แนวโน้มและความสนใจ ประกอบการนำไปใช้ในการทำงานในอนาคตต่อไป

6.2.1.5 จากผลการศึกษาในด้านเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตที่ พบว่ามีเนื้อหาสาระด้านต่างๆทั้งสิ้นที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ มากถึง 44 เนื้อหาสาระซึ่งมีความมาก น้อยแตกต่างกันออกไป ซึ่งนักศึกษา หรือคณาจารย์ผู้สนใจสามารถนำข้อมูลที่เป็นผลการศึกษาใน ด้านเนื้อหาสาระที่พบนำไปต่อยอดเพื่อใช้ในการทำวิจัยและนำไปพัฒนาองค์ความรู้ในการ จัดการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิต การจัดการหลักสูตร ตลอดจนการวางนโยบายในการ จัดการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตรบัณฑิตของประเทศได้

6.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

6.2.2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของการวิเคราะห์ อภิमानวิทยานิพนธ์ในประเด็น “นโยบายสาธารณะ” เนื่องจากมีข้อมูลที่น่าสนใจทำให้เกิดการค้นคว้า ด้านกระบวนการทางนโยบายสาธารณะที่ครบถ้วนซึ่งมีความหลากหลายโดยสามารถนำไปต่อยอด องค์ความรู้ที่เกิดจากกระบวนการทางนโยบายสาธารณะได้

6.2.2.2 ควรศึกษาแนวโน้มในการตัดสินใจเลือกทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เพื่อเป็นการวิเคราะห์แนวโน้มและค่านิยมรวมทั้งแสดงให้เห็นถึงความสนใจในการศึกษา การค้นคว้าวิจัยในด้านต่างๆของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งมีความหลากหลายในองค์ความรู้และ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจเฉพาะบุคคลของนักศึกษาได้

6.2.2.3 ควรมีการศึกษาในเรื่องของ การเปรียบเทียบคุณลักษณะงานวิจัยในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในประเด็นการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการระหว่างองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่มีความสำเร็จในการบริหารจัดการสูงเพื่อเป็นการสังเคราะห์ว่ามีประเด็นไหนในองค์กรใดบ้างที่นักศึกษาได้ทำการศึกษาวิจัยที่ได้ข้อค้นพบจุดแข็งขององค์กรและวิธีการบริหารจัดการที่ส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จได้อย่างเป็นรูปธรรม

6.2.2.4 ควรมีการศึกษาแนวโน้มหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ไทยในอนาคตที่ศึกษาเฉพาะกรณีหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็นภาพของการพัฒนาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในอนาคตได้

6.2.2.5 ควรมีการวิเคราะห์ห่อภิมานหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยโดยวิเคราะห์ห่อภิมานให้ครอบคลุมทั่วประเทศทุกมหาวิทยาลัยเพื่อให้ได้ทราบองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ แนวโน้มและความเป็นไปทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศไทยโดยอาจมีการต่อยอดในการเปรียบเทียบ พัฒนาการและองค์ความรู้ในประเด็นต่าง ๆ ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ระหว่างในประเทศและต่างประเทศ ส่งผลให้เกิดเป็นองค์ความรู้ที่เป็นสากล

การศึกษาคณะศึกษานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะ
สังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

THE STUDY OF MASTER'S DEGREE THESES' FEATURES IN PUBLIC
ADMINISTRATION PROGRAMME, FACULTY OF SOCIAL SCIENCES AND
HUMANITIES, MAHIDOL UNIVERSITY.

จันทร์เพ็ญ ไทมานิตย์ 5136308 SHPA/M

ศศ.ม. (รัฐประศาสนศาสตร์)

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : จุฑารีย์ ศิริศิธรชัย, Ph.D., สมบูรณ์ ศิริสรวิทย์, Ph.D.,
กมลพร สอนศรี, D.P.A.

บทสรุปแบบสมบูรณ์

1. บทนำ (Introduction)

ทฤษฎีทางรัฐประศาสนศาสตร์มีพัฒนาการมาอย่างยาวนานและปรากฏรูปแบบทาง
ทฤษฎีที่หลากหลาย อีกทั้งสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ยังมีความเกี่ยวข้องกับศาสตร์ด้านต่างๆ ใน
หลายสาขาวิชา และในการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ยังก่อให้เกิดองค์ความรู้ที่ในส่วนของ
เนื้อหาสาระต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์อีกมากมาย ซึ่งส่งผลต่อการ
พัฒนาในส่วนขององค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งส่งผลต่อการเรียน
การศึกษาในระดับมหาบัณฑิตซึ่งสิ่งที่สำคัญในการเรียนการศึกษาในระดับมหาบัณฑิต คือ
ผลงานวิจัยที่ทำออกมาในรูปแบบของวิทยานิพนธ์

ในการศึกษาในระดับมหาบัณฑิตนั้นวิทยานิพนธ์ถือเป็นสิ่งสำคัญที่จะชี้ให้เห็นถึง
มุมมอง องค์ความรู้ทางการศึกษาของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตในแต่ละสาขาวิชาที่เรียน รวมถึง
แสดงให้เห็นถึงศักยภาพและความสามารถของนักศึกษาที่มีต่อการทำวิทยานิพนธ์ ทั้งนี้รูปแบบการ
ทำวิทยานิพนธ์ในระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และ
มนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลได้ปรากฏรูปแบบในการทำวิทยานิพนธ์ที่หลากหลายคุณลักษณะ

ทั้งด้าน คุณลักษณะด้านการพิมพ์ คุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระ และคุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย ซึ่งในปัจจุบันการการศึกษาเพื่อวิเคราะห์คุณลักษณะของงานวิจัยด้านสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ยังมีให้พบเห็นไม่มากนัก

ในฐานะที่ผู้วิจัยศึกษาอยู่ในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ได้เล็งเห็นความสำคัญของการศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การศึกษาวิจัยครั้งนี้จะช่วยให้เห็นถึงคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ในด้านต่างๆ ที่ปรากฏอยู่ในผลงานวิจัยของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล และสะท้อนให้เห็นถึงรูปแบบคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ องค์ความรู้ และเนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ที่ชัดเจนมากขึ้น ทำให้ทราบถึงขอบเขตองค์ความรู้ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ทำให้ทราบถึงสถานภาพและทิศทางการวิจัยด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งจะเป็พื้นฐานข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการพัฒนา ศาสตร์การเรียนการสอน ต่อไป

2. บทคัดย่อ (Abstract)

การศึกษาวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล โดยศึกษาตัวแปรคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ 3 ด้าน ดังนี้ 1) ตัวแปรคุณลักษณะด้านการพิมพ์ 2) ตัวแปรคุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย และ 3) ตัวแปรคุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่อง (ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2544 ถึง 2554) ใช้แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยเป็นเครื่องมือการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ผลการวิจัย ได้แก่ ค่าความถี่และค่าร้อยละ

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ประกอบด้วย 1) ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ พบว่า ส่วนใหญ่ทำเสร็จปีพ.ศ. 2552 มากที่สุด 2) ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ ระยะเวลา 13-24 เดือน 3) จำนวนหน้าทั้งหมดพบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 101-200 หน้า 4) จำนวน หน้าไม่รวมภาคผนวก พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 101-200 หน้า และ 5) ภาษาที่ใช้ในการทำ วิทยานิพนธ์ พบว่า ส่วนใหญ่ทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทย

2. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย ประกอบด้วย 1) วัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เพื่อศึกษาและเพื่อหาความสัมพันธ์มากที่สุด 2) เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาด้านหลักการบริหารและการบริหารจัดการมากที่สุด 3) แนวคิดและทฤษฎี พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แนวคิดและทฤษฎีการบริหารจัดการภาครัฐมากที่สุด 4) ประเภทสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางมากที่สุด 5) จำนวนสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 2-4 ข้อ 6) สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการและพนักงานราชการมากที่สุด 7) แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นองค์กรบริหารส่วนตำบลมากที่สุด 8) เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร 9) จำนวนตัวแปรต้น พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 6-10 ตัวแปร 10) จำนวนตัวแปรตาม พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 1-5 ตัวแปร และ 11) จำนวนเอกสารอ้างอิง พบว่า ส่วนใหญ่มีเอกสารอ้างอิง 26-50 แหล่ง

3. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย 1) ประเภทของงานวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่คืองานวิจัยเชิงปริมาณ 2) ขนาดของกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 301-400 คน 3) วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรศึกษา 4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม 5) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่หาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง 6) จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญ และ 7) การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Descriptive Statistics

3. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (Objective)

เพื่อศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

4. ขอบเขตการวิจัย (Scope of Research)

ขอบเขตด้านประชากรที่ใช้ในการศึกษา

วิทยานิพนธ์ของนักศึกษาระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ตั้งแต่ปีพ.ศ.2544-2554 มีจำนวนทั้งสิ้น 171 เรื่อง โดยเกณฑ์ใน

การคัดเลือกวิทยานิพนธ์ คือ คัดเลือกเฉพาะวิทยานิพนธ์สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในหอสมุดและคลังความรู้มหาวิทยาลัยมหิดล และ เป็นวิทยานิพนธ์ที่สำเร็จตั้งแต่ปีพ.ศ. 2544- 2554

ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาของการวิจัย โดยการศึกษาวิทยานิพนธ์ที่ปรากฏปีที่สำเร็จตั้งแต่ พ.ศ. 2544 -2554 รวม 171 เรื่อง ของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ซึ่งสามารถศึกษาโดยใช้วิธีการศึกษาจากคุณลักษณะของงานวิจัยตามการจำแนกจัดกลุ่มคุณลักษณะของงานวิจัยตามแบบของ นงลักษณ์ วิรัชชัย (2542) ซึ่งประกอบด้วยตัวแปรดังต่อไปนี้

1. ตัวแปรคุณลักษณะด้านการพิมพ์ คือ 1) ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ 2) ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย 3) จำนวนหน้าทั้งหมด 4) จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก 5) ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์
2. ตัวแปรคุณลักษณะด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย คือ 1) วัตถุประสงค์ของการวิจัย 2) เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ 3) แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในงานวิจัย 4) ประเภทสมมติฐาน 5) จำนวนสมมติฐาน 6) สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง 7) แหล่งที่มาของประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 8) เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล 9) จำนวนตัวแปรต้น 10) จำนวนตัวแปรตาม 11) จำนวนเอกสารอ้างอิง
3. ตัวแปรคุณลักษณะด้านวิธีวิทยาการวิจัย คือ 1) ประเภทของงานวิจัย 2) ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร 3) วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง 4) ประเภทของเครื่องมือ 5) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 6) จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย 7) การวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตด้านระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย

ช่วงระยะเวลาในการศึกษาค้นคว้าและเก็บข้อมูลเดือนตุลาคม 2555 – เมษายน 2556 (เริ่มเก็บข้อมูลหลังจากได้รับการรับรองจากคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน)

5. ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology)

การศึกษาคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยจากเอกสาร

(Documentary Research) จากวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตรมหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 171 เรื่อง

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ครั้งนี้ คือ แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยมี 3 ส่วนดังนี้ ส่วนที่ 1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์ ประกอบด้วย ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย จำนวนหน้าทั้งหมด และจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก ส่วนที่ 2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ของการวิจัย เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ ประเภทสมมติฐาน จำนวนสมมติฐาน สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่างเขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล จำนวนตัวแปรต้น จำนวนตัวแปรตาม และจำนวนรวมเอกสารอ้างอิง ส่วนที่ 3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย ประกอบด้วย ประเภทของงานวิจัย ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ประชากร วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือวิจัย และการวิเคราะห์ข้อมูล โดยการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือโดยมีการหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยนำแบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัยที่ได้ปรับปรุงและเรียบเรียงแล้วให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 4 คน และการหาดัชนีความสอดคล้อง (Index of Congruence, IOC) ผู้วิจัยนำแบบบันทึกข้อมูลคุณลักษณะงานวิจัยให้ผู้เชี่ยวชาญทางด้านการวิเคราะห์คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ และผู้เชี่ยวชาญทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ จำนวน 4 คน เป็นผู้ตรวจสอบหาค่า IOC

6. ผลการวิจัยและการอภิปรายผล (Results and Discussion)

ผลการวิจัยเรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะ วิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” ผู้วิจัยได้สรุปผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรหลักแต่ละด้าน และเสนอผลการวิจัยเพื่อตอบวัตถุประสงค์การวิจัยดังนี้

1. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์

เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะ พบว่า 1) ปีที่ทำวิทยานิพนธ์เสร็จ พบว่า ส่วนใหญ่ทำเสร็จปีพ.ศ. 2552 มากที่สุด 2) ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้ระยะเวลา 13-24 เดือน 3) จำนวนหน้าทั้งหมดพบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 101-200 หน้า 4) จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก

พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 101-200 หน้า และ 5) ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์ พบว่า ส่วนใหญ่ทำวิทยานิพนธ์เป็นภาษาไทย

2. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระของงานวิจัย

เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะพบว่า 1) วัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่เพื่อศึกษาและเพื่อหาความสัมพันธ์มากที่สุด 2) เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์ พบว่า ส่วนใหญ่มีเนื้อหาด้านหลักการบริหารและการบริหารจัดการมากที่สุด 3) แนวคิดและทฤษฎี พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แนวคิดและทฤษฎีการบริหารจัดการภาครัฐมากที่สุด 4) ประเภทสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่เป็นสมมติฐานแบบไม่มีทิศทางมากที่สุด 5) จำนวนสมมติฐาน พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 2-4 ข้อ 6) สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นข้าราชการและพนักงานราชการมากที่สุด 7) แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่เป็นองค์การบริหารส่วนตำบลมากที่สุด 8) เขตพื้นที่ที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่เป็นเขตพื้นที่กรุงเทพมหานคร 9) จำนวนตัวแปรต้น พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 6-10 ตัวแปร 10) จำนวนตัวแปรตาม พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 1-5 ตัวแปร และ 11) จำนวนเอกสารอ้างอิง พบว่า ส่วนใหญ่มีเอกสารอ้างอิง 26-50 แหล่ง

3. คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย

เมื่อพิจารณาในแต่ละคุณลักษณะพบว่า 1) ประเภทของงานวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่คืองานวิจัยเชิงปริมาณ 2) ขนาดของกลุ่มตัวอย่างประชากร พบว่า ส่วนใหญ่มีจำนวน 301-400 คน 3) วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง พบว่า ส่วนใหญ่ใช้กลุ่มประชากรศึกษา 4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่ใช้แบบสอบถาม 5) การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่หาค่าความเชื่อมั่นและหาค่าความเที่ยงตรง 6) จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ พบว่า ส่วนใหญ่ไม่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญ และ 7) การวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า ส่วนใหญ่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลแบบ Descriptive Statistics

จากผลการวิจัยดังกล่าวสามารถนำมาอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. การจัดการภาครัฐ

จากผลการวิจัยในภาพรวมพบว่าหากแบ่งคุณลักษณะ ของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลตามแนวคิด ทฤษฎีหลักที่ใช้ในการวิจัยแล้วเชื่อมโยงกับผลการวิจัยคุณลักษณะที่สำคัญแล้วพบว่าใน

ด้านการจัดการภาครัฐมีวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปี 2552 มากที่สุด และใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จในช่วง 13-24 เดือนมากที่สุด และพบว่าส่วนใหญ่ด้านการจัดการภาครัฐมีจำนวนหน้าทั้งหมดอยู่ในช่วง 101-200 หน้า เช่นเดียวกันกับ ในส่วนของจำนวนหน้าที่ไม่รวมภาคผนวกพบว่าด้านการจัดการภาครัฐมีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวกอยู่ในช่วง 101-200 หน้า มากที่สุด และด้านภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์พบว่าส่วนใหญ่วิทยานิพนธ์ด้านการจัดการภาครัฐจะมีการทำเป็นภาษาไทยมากที่สุด

2. นโยบายสาธารณะ

จากผลการวิจัยในภาพรวมพบว่าหากแบ่งคุณลักษณะ ของวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลตามแนวคิดและทฤษฎีหลักที่ใช้ในการวิจัยแล้วเชื่อมโยงกับผลการวิจัยคุณลักษณะที่สำคัญด้านต่างๆ แล้วพบว่าในด้านนโยบายสาธารณะมีวิทยานิพนธ์ที่ทำเสร็จในปีที่ มากที่สุดพบว่ามีเท่ากันถึง 3 ปี คือในปี 2544, 2546 และปี 2551 และจำนวนใช้เวลาในการทำวิทยานิพนธ์จนสำเร็จในช่วง 13-24 เดือน มากที่สุด เช่นเดียวกับกับวิทยานิพนธ์ด้านการจัดการภาครัฐ และพบว่าส่วนใหญ่ด้านนโยบายสาธารณะมีจำนวนหน้าทั้งหมดในวิทยานิพนธ์อยู่ในช่วง 101-200 หน้า เช่นเดียวกันกับ วิทยานิพนธ์ด้านการจัดการภาครัฐในส่วนของจำนวนหน้าที่ไม่รวมภาคผนวกพบว่าด้านนโยบายสาธารณะมีจำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวกอยู่ในช่วง 101-200 หน้า มากที่สุด และด้านภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์พบว่าส่วนใหญ่วิทยานิพนธ์ด้านนโยบายสาธารณะจะมีการทำเป็นภาษาไทยมากที่สุด

ดังนั้นจากผลการวิจัยที่พบในด้านคุณลักษณะของวิทยานิพนธ์ นั้นสามารถอภิปรายได้ว่าทั้งในส่วนของการจัดการภาครัฐและ นโยบายสาธารณะ มักจะมีคุณลักษณะที่เหมือนกันแตกต่างกันแต่เพียงช่วงปีที่ทำวิทยานิพนธ์สำเร็จเท่านั้นและหากมองในภาพรวมแล้วอาจกล่าวได้ว่าแนวคิดและทฤษฎีทั้งสองแบบมีการทำวิทยานิพนธ์ที่มีพื้นฐานด้านการพิมพ์วิทยานิพนธ์ไปตามแบบแผนเดียวกันซึ่งก่อให้เกิดการทำวิทยานิพนธ์ในรูปแบบการพิมพ์วิทยานิพนธ์ที่คล้ายคลึงกัน อาจเพราะมีการอ้างอิง การศึกษาจากวิทยานิพนธ์ของรุ่นพี่ที่มีการทำวิทยานิพนธ์ในรุ่นก่อนและมีความนิยมในการศึกษาเนื้อหาสาระด้านต่างที่คล้ายคลึงกันดังนั้นอาจทำให้แบบแผนในการทำวิจัยไม่ว่าจะเป็นการทบทวนวรรณกรรมและแบบการเขียนงานวิจัยมีการเขียนไปทิศทางเดียวกันซึ่งถือเป็นสิ่งที่ดีเพราะหากมีงานเขียนวิทยานิพนธ์ที่ใช้แบบแผน การจัดรูปแบบการพิมพ์ที่คล้ายกันก็สามารถทำให้นักวิจัยรุ่นต่อไปนำไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เกิดความเข้าใจง่ายต่อการวางรูปแบบวิทยานิพนธ์ของตนเอง และทำให้เป็นตัวอย่างการพิมพ์ที่เป็นตัวอย่างของนักวิจัยที่อาจจะไม่มีประสบการณ์การทำวิจัยให้ได้ทำวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ได้คล่องและรวดเร็ว ชัดเจน ครบถ้วนและ

อ่านง่าย มากขึ้นซึ่งถือเป็นผลดีต่อนักวิจัยในการทำวิทยานิพนธ์และเป็นผลดีต่อคณาจารย์ในการตรวจสอบวิทยานิพนธ์ด้วย

จากผลการวิจัย ในเรื่อง การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ในส่วนของเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์นั้น พบว่าเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ปรากฏเนื้อหาสาระที่มีความหลากหลายในแต่ละประเด็นเนื้อหาสาระ ซึ่งในแต่ละเนื้อหาสาระมีความสอดคล้องกับปรัชญาหลักสูตรในส่วนของการเน้นการบริหารจัดการภาครัฐ แต่ก็พบว่าในส่วนของนโยบายสาธารณะยังมีน้อยกว่า และเมื่อวิเคราะห์ต่อไปก็พบว่าแม้ว่าในส่วนของเนื้อหาสาระด้านการบริหารจัดการภาครัฐจะปรากฏในรูปแบบวิทยานิพนธ์มากที่สุด แต่ก็พบว่า เนื้อหาสาระที่เกี่ยวกับปรัชญาในส่วนของการเน้นให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้เพื่อนำไปใช้ในองค์กรยังน้อยเกินไปเช่นเดียวกับเนื้อหาสาระด้านที่เกี่ยวกับคุณธรรม จริยธรรม และจรรยาบรรณวิชาชีพทางการบริหาร ดังนั้นเพื่อให้เกิดการพัฒนาองค์ความรู้ทางรัฐประศาสนศาสตร์ให้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมจึงควรเน้นให้เกิดการสร้างองค์ความรู้ที่เน้นทั้งในส่วนของนโยบายสาธารณะ และ ด้านคุณธรรมจริยธรรม รวมทั้งนำมาประยุกต์ใช้ร่วมไปกับองค์ความรู้ในส่วนของการบริหารจัดการภาครัฐควบคู่กันไปด้วยรวมถึงไม่ลืมที่จะพิจารณาในส่วนของการนำไปใช้ต่อการพัฒนาองค์กรในรูปแบบอื่นๆด้วย เพื่อให้เกิดการพัฒนาทักษะทางวิชาการในแขนงต่างๆที่เกี่ยวข้องกับศาสตร์ทางรัฐประศาสนศาสตร์ทั้งนี้เพื่อเป็นแสดงให้เห็นถึงการนำความรู้จากเรียนการศึกษาไปใช้ในการทำงานวิจัย หรือวิทยานิพนธ์ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ต่อไปในอนาคตอย่างเป็นรูปธรรมและสอดคล้องกับ ปรัชญาและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร

7. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา (Recommendations)

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง “การศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชา รัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล” ผู้วิจัยมีข้อคิดเห็น และข้อเสนอแนะเพื่อประโยชน์ต่อการศึกษาค้นคว้าและการพัฒนาโดยเฉพาะในองค์ความรู้ด้านสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ของมหาวิทยาลัยมหิดล ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ควรมีการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเปิดการเรียนการสอนในรายวิชา วิธีวิทยาการวิจัย ขึ้นในระดับบัณฑิตศึกษา

1.2 ควรส่งเสริมให้มีการทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระด้านคุณธรรม จริยธรรม หลักธรรมาภิบาลในวิชาชีพต่างๆ เพิ่มขึ้นในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.3 ควรส่งเสริมให้มีการทำวิทยานิพนธ์ในเรื่องที่เกี่ยวกับเนื้อหาสาระด้าน นโยบายสาธารณะ เพิ่มขึ้นในสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

1.4 ควรมีการทำวิจัยเกี่ยวกับความสนใจเฉพาะด้านองค์ความรู้ทางรัฐประศาสนศาสตร์ของนักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาเพื่อเป็นการวิเคราะห์แนวโน้มและความสนใจประกอบนำไปใช้ในการทำงานในโอกาสต่อไป

1.5 จากผลการศึกษาในด้านเนื้อหาสาระทางรัฐประศาสนศาสตร์ที่พบว่า มีเนื้อหาสาระด้านต่างๆทั้งสิ้นที่ปรากฏในวิทยานิพนธ์ มากถึง 44 เนื้อหาสาระซึ่งมีความมากน้อยแตกต่างกันออกไป ซึ่งนักศึกษา หรือคณาจารย์ผู้สนใจสามารถนำข้อมูลที่เป็นผลการศึกษาในด้านเนื้อหาสาระที่พบนำไปต่อยอดเพื่อใช้ในการทำวิจัยและนำไปพัฒนาองค์ความรู้ในการจัดการเรียนการสอนด้านรัฐประศาสนศาสตร์การจัดการหลักสูตร ตลอดจนการวางนโยบายในการจัดการศึกษาด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศได้

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 การวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาเพิ่มเติมในเรื่องของการวิเคราะห์ห่อภิมาณวิทยานิพนธ์ในประเด็น “นโยบายสาธารณะ” เนื่องจากมีข้อมูลที่น่าสนใจทำให้เกิดการค้นคว้าด้านกระบวนการทางนโยบายสาธารณะที่ครบถ้วนซึ่งมีความหลากหลายโดยสามารถนำไปต่อยอดองค์ความรู้ที่เกิดจากกระบวนการทางนโยบายสาธารณะได้

2.2 ควรศึกษาแนวโน้มในการตัดสินใจเลือกทำวิทยานิพนธ์ระดับมหาบัณฑิตสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์เพื่อเป็นการวิเคราะห์แนวโน้มและความนิยมรวมทั้งแสดงให้เห็นถึงความสนใจในการศึกษา การค้นคว้าวิจัยในด้านต่างๆของสาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ซึ่งมีความหลากหลายในองค์ความรู้และ สามารถสะท้อนให้เห็นถึงความสนใจเฉพาะบุคคลของนักศึกษาได้

2.3 ควรมีการศึกษาในเรื่องของ การเปรียบเทียบคุณลักษณะงานวิจัยในด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในประเด็นการศึกษาเปรียบเทียบการบริหารจัดการระหว่างองค์กร โดยเฉพาะอย่างยิ่งองค์กรที่มีความสำเร็จในการบริหารจัดการสูงเพื่อเป็นการสังเคราะห์ว่ามีประเด็น

ไหนในองค์กรใดบ้างที่นักศึกษาได้ทำการศึกษาวิจัยที่ได้ข้อค้นพบจุดแข็งขององค์กรและวิธีการบริหารจัดการที่ส่งเสริมให้เกิดความสำเร็จได้อย่างเป็นรูปธรรม

2.4 ควรมีการศึกษาแนวโน้มหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ไทยในอนาคต ที่ศึกษาเฉพาะกรณีหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ ของมหาวิทยาลัยมหิดลซึ่งสามารถสะท้อนให้เห็น ภาพของการพัฒนาการด้านรัฐประศาสนศาสตร์ในอนาคตได้

2.5 ควรมีการวิเคราะห์ห่อภิมานหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ในประเทศไทยโดยวิเคราะห์ห่อภิมานให้ครอบคลุมทั่วประเทศทุกมหาวิทยาลัยเพื่อให้ได้ทราบองค์ความรู้ด้านรัฐประศาสนศาสตร์ แนวโน้มและความเป็นไปทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ของประเทศไทยโดยอาจมีการต่อยอดในการเปรียบเทียบ พัฒนาการและองค์ความรู้ในประเด็นต่างๆ ทางด้านรัฐประศาสนศาสตร์ ระหว่างในประเทศและต่างประเทศ ส่งผลให้เกิดเป็นองค์ความรู้ที่เป็นสากล

THE STUDY OF MASTER'S DEGREE THESES' FEATURES IN PUBLIC ADMINISTRATION PROGRAMME, FACULTY OF SOCIAL SCIENCES AND HUMANITIES, MAHIDOL UNIVERSITY.

CHANPEN THAIMANIT 5136308 SHPA/M

M.A.(PUBLIC ADMINISTRATION)

THESIS ADVISORY COMMITTEE: THITARREE SIRISIRSORNCHAI, Ph.D.,
SOMBOON SIRISUNHIRUN, Ph.D., KAMONPORN SORNSEE, D.P.A.

EXTENDED SUMMARY

1. Introduction

The development of theory in Public Administration are long and various. It is involved with every sciences. Public Administration Programme attend to create the knowledge of many contents in Public Administration, to develop the knowledge in Public Administration. Especially, the development of theory in Public Administration help the Master Degree students in the study and thesis researches are also important for them.

Thesis are important for Master Degree to indicate the attitudes and educational knowledge of students in each of programme and also show the efficient and ability in the thesis process. The types of thesis process of Master Degree in Public Administration, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University are showed in various features - the publication, the contents and the research method and data were gathered by employing a research features recording form in Public Administration is not often showed in present.

As the the researcher is the Master Degree student in Public Administration, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University, attend to study of Master Degree theses' features in Public Administration Programme,

Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University. This research shows the features of theses in the research of Master Degree students in Public Administration, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University, indicates the type of theses, body of knowledge and content clearly and to know the scope of research, status and the direction of research in Public Administration to develop the education.

2. Abstract

The objectives of this research were to study Master's Degree Theses' features in the Public Administration Programme, Faculty of the Social Sciences and Humanities, Mahidol University, consisting of three variables of theses' features: 1) The publication, 2) The contents, and 3) The research method. The sample for this research were 171 theses of the Master's Degree in the Public Administration Programme, Faculty of the Social Sciences and Humanities, Mahidol University. Data were gathered by employing a research features recording form. Frequency and percentage were also used to analyze the data in this research.

The results of this research were as follows :

1. The features of theses in publications were 1) most theses were finished in 2009, 2) most of the researchers spent 13-24 months doing research, 3) most of theses were 101-200 pages, 4) most theses did not include an appendix, and 5) most of the theses were Thai.

2. The features of the theses contents were 1) most of the objectives were to study relationships, 2) most of the contents in Public Administration were the principles of management and administration, 3) most of the concepts and theories were the concepts of public administration, 4) most hypotheses were uncertain, 5) most had two to four hypotheses, 6) most of the theses were written by officials and public officers, 7) most were from the Subdistrict Administrative Organization, 8) most information was collected from Bangkok, 9) most had six to ten independent variables, 10) most had one to five dependent variables, and 11) most had twenty-six to fifty reference sources.

3. The features of the theses' research methods were 1) most of the research studies were quantitative research, 2) most sample populations were 301-400 persons, 3) most samples were people, 4) most of the studies used a questionnaire, 5) most of the research tools were assessed as reliable and valid, 6) most did not specify the number of experts for the assessment of the research tools, and 7) most of the data analysis used descriptive statistics.

3. Objective

To study Master's Degree Theses' features in the Public Administration Programme the Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University.

4. Scope of Research

Scope in population for doing the researches

The 171 theses of the Master's Degree in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University in 2001-2011 were selected for this research. Researcher chose only theses in Public Administration which were finished in 2001-2011 and published in Mahidol University, library and knowledge center.

Scope of content of the researches

To study the 171 theses of Master's Degree in the Public Administration Programme were finished in 2001-2011, research studied the features of the researches were divided as the divider of the features in the research of Nongluck Viratchai (1999), consist of 3 variables; as follow

1. The variables of the features of theses in the publication were 1) the finished year of research 2) the duration to do the researches 3) the number of pages of theses 4) the number of pages were not include an appendix of theses 5) the language in the researches

2. The variables of the features of the theses contents were 1) the objectives of the researches 2) the contents in the Public Administration 3) the

concepts and theories in the researches 4) the kinds of hypotheses 5) the numbers of hypotheses 6) the status of population samples 7) the sources of population samples 8) the areas where the information for doing the researches 9) the independent variables 10) the dependent variables 11) the reference sources

3. The variables of the features of the theses' research methods were 1) the kinds of the researches 2) the quantity of the population samples 3) how to choose the samples for doing the researches 4) the kinds of the research tools 5) the assessment of the research tools 6) the number of experts for the assessment of the research tools 7) the data analysis

Scope of the duration for doing the researches

The duration for collecting the information, to do the researches was October 2012 - April 2013. (Start to collect the information after to be approved from Research Ethics Committee)

5. Research Methodology

To study of Master Degree Theses' features in Public Administration, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University was the documentary research of the 171 theses of the Master's Degree in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University.

The research tool in this research was the data were gathered by employing a research features recording form, consisted of 3 features, as follows; part one was the features of theses in the publication - the finished year of theses, duration for doing the researches, the number of pages and the number of pages did not include an appendix, part two was the features of theses contents - the objectives of the researches, the contents in Public Administration, the concepts and theories in the researches, the kinds of the hypotheses, the number of the hypotheses, the status of the population samples, the resources of the population samples, the areas where the information in the researches, the number of the independent variables, the number of the dependent variables and the number of the reference resources and part three was the features of the theses' research method - the kinds of the researches, the quantity of

the population samples, how to choose the samples for doing the researches, the kinds of the research tools, the assessment of the research tools, the number of experts for the assessment of the research tools and the data analysis. This research, researcher used the Content Validity, to assess the research tools, to give the experts in analysis of the features of theses analyzed the complete data were gathered by employing a research features recording forms, to give the four of the experts in Public Administration searched the Index of Congruence - IOC and to give the both of the experts checked the Index of Congruence - IOC.

6. Results and Discussion

The results of this research - The study of the Master's Degree theses' features in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University. Researcher concluded the results of this research which was involved in each of the variables, to answer the objectives of this research, as follows

1. The features of theses in publication

From each of the features of theses in publication showed that 1) most theses were finished in 2009, 2) most of the researchers spent 13-24 months doing research, 3) most of theses were 101-200 pages, 4) most theses did not include an appendix, and 5) most of the theses were Thai.

2. The features of the theses contents

From each of the features of the theses contents showed that 1) most of the objectives were to study relationships, 2) most of the contents in Public Administration were the principles of management and administration, 3) most of the concepts and theories were the concepts of Public Administration, 4) most hypotheses were uncertain, 5) most had two to four hypotheses, 6) most of the theses were written by officials and public officers, 7) most were from the Subdistrict Administrative Organization, 8) most information was collected from Bangkok, 9) most had six to ten

independent variables, 10) most had one to five dependent variables, and 11) most had twenty-six to fifty reference sources.

3. The features of the theses research methods

From each of the features of the theses research methods showed that 1) most of the researches studies were quantitative research, 2) most sample populations were 301-400 persons, 3) most samples were people, 4) most of the studies used a questionnaire, 5) most of the research tools were assessed as reliable and valid, 6) most did not specify the number of experts for the assessment of the research tools, and 7) most of the data analysis used descriptive statistics.

The results of this research were discussed, as follows;

1. Public Management

From overview of the results of this research in the Master's Degree Theses' features in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University as the concepts and the theories for doing this research and related with the results of the important features showed that for Public Management, most theses were finished in 2009, most of the researchers spent 13-24 months doing research, most of theses and most theses did not include an appendix were 101-200 pages , and most of the theses were Thai.

2. Public Policy

From overview of the results of this research in the Master's Degree Theses' features in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University as the concepts and the theories for doing this research and related with the results of the important features showed that for Public Policy most theses were finished in 2001, 2003 and 2008, most of the researchers spent 13-24 months doing research, most of theses and most theses did not include an appendix were 101-200 pages , and most of the theses were Thai.

From the result of this research in the theses' features, researcher can discuss that the theses' features in both of Public Management and Public Policy are same in the features but they were only different in the duration for doing the

researches. So, from the overview of this research shows that the concepts and theories of the theses are the same pattern of theses, so the pattern in all of theses are same. From the researches in the present refer the theses contents of the researches in the past, it makes the theses, to be same in both of the pattern and the contents - literature review and thesis writing pattern. The pattern and the theses contents in the past and present are same, that is good to do the researches in the future and to be the best pattern of theses for next researches and to be good for the professors, to check the correction of the theses of their students.

From the results of this research - The study of Master Degree Theses' features in Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University, the features of the theses contents in Public Administration show that the contents are various and involved with the philosophy in Public Management. Although the theses contents in Public Management are showed in the most of the theses but the theses contents in moral and ethic in Management and the philosophies of knowledge development are less to show in the theses. So, it should make the knowledges in Public Policy, Public Management and moral to develop the knowledges in Public Administration and every sciences fairly and use them to do the researches or theses in Public Administration in the future and theses contents are same way as the philosophy and objectives of the programme.

7. Recommendations

From this research - The Study of the Master's Degree Theses' Features in the Public Administration Programme, Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University. Researcher gives the opinions and suggestions for the next researches in the Public Administration Programme of Mahidol University, as follows;

1. The suggestions for using the results of this research.

1.1 The Public Administration Programme, Mahidol University should support to study the research methodology courses for Graduate Degree.

1.2 The Public Administration Programme, Mahidol University should support the students to do the theses contents about the moral, ethic and good governance for works.

1.3 The Public Administration Programme, Mahidol University should support the students to do the theses contents about the Public Policy.

1.4 It should support the Graduate students to do the researches about the Public Administration knowledges to analyze the possibility and interesting to use the Public Administration knowledges for works.

1.5 From the results of this research in the Public Administration show that there are 44 of theses contents for the professors and students to use the result of this research to do their researches to develop the education in the Public Administration and plan the education policies in the Public Administration of Thailand.

2. The suggestion for doing the next researches

2.1 The next researches, researchers should study about the Public Policy for more because the complete and various informations in the Public Policy are benefit for them, to do the next researches about the Public Policy.

2.2 It should study the choosing the titles of the theses of Master' Degree in Public Administration Programme, to analyze the interesting of students for doing the theses.

2.3 It should study the comparative of the features of the theses in Public Administration, especially, the management in the organization which is successful for searching the strength and the best management.

2.4 It should study the development of the Public Administration Programmes in Thailand, especially the Public Administration Programme, Mahidol University because researches will know the development in Public Administration in the future of Thailand.

2.5 It should analyze the Public Administration Programmes of every universities in Thailand for searching the knowledges and development in Public Administration and use to do the researches and compare the development with the Public Administration Programme in foreign country.

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- ก่อ สวัสดิพานิชย์. (2543). **ลักษณะคุณค่าของหลักสูตรที่ดี ในหลักสูตรมัธยมศึกษา**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- เกรียงศักดิ์ บุญยะสุต. (2534). **แนวโน้มหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์ไทยในอนาคต ศึกษาเฉพาะกรณี หลักสูตรรัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. สารนิพนธ์ปริญญารัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (ภาควิชารัฐ-ประศาสนศาสตร์) คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เกรียงศักดิ์ แสงจันทร์. (2548). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการตัดสินใจเลือกเข้าศึกษาต่อหลักสูตรรัฐ-ประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา**. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาการบริหารทั่วไป) วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยบูรพา.
- เครือวัลย์ ลิ้มปิยะศรีสกุล. (2530). **การวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์**. กรุงเทพมหานคร, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ชฎาภา บรรพพงศ์. (2550). **การสังเคราะห์งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและการวิเคราะห์อภิमान**. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การบริหารการศึกษา). บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชะมัยภรณ์ ยอดจันทร์และคณะ . (2549). **การวิเคราะห์เนื้อหา**. สงขลา: รายงานวิชาการวิจัยทางเทคโนโลยีและสื่อสารการศึกษา.
- ไชยวัฒน์ รุ่งเรืองศรี. (2550). **ระเบียบวิธีวิจัยทางวิทยาศาสตร์สังคม**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์
- ทองศักดิ์ ภูสีอ่อน. (2548). **การวัดผลการศึกษามหาวิทยาลัยมหาสารคาม:การวิเคราะห์อภิमान: หลักการและแนวปฏิบัติ**. วารสารการวัดผลการศึกษา มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. มหาสารคาม
- ณรงค์ โพธิ์พุกยานันท์.(2550). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**.พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์

- นงลักษณ์ วิรัชชัย. (2542). การวิเคราะห์ห่อภิมาน .กรุงเทพมหานคร, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- นงลักษณ์ วิรัชชัย และ สุวิมล ว่องวาณิช. (2541). การสังเคราะห์งานวิจัยทางการศึกษาด้วยการวิเคราะห์ห่อภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา.กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี
- นพวรรณ เทียงตรง. (2535). การประเมินผลหลักสูตรโครงการปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาคนอกเวลาราชการ คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ภาควิชารัฐประศาสนศาสตร์)จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤมล มากหมื่นไวย. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานศึกษาระหว่างปีพ.ศ. 2542 – 2548. กรุงเทพมหานคร,สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- นัทธี เชียงชนะนา. (2550). การสังเคราะห์งานวิจัยทางดนตรีศึกษา: การวิเคราะห์ห่อภิมานและการวิเคราะห์เนื้อหา. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต หลักสูตรปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต (สาขาวิชาวิจัยการศึกษา ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาการศึกษา) คณะครุศาสตร์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดิน ปรัชญพฤทธิ. (2544). ศัพท์รัฐประศาสนศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดิน ปรัชญพฤทธิ. (2548). การบริหารการพัฒนา:ความหมาย เนื้อหา แนวทางและปัญหา. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ปิยะ วงศ์สุกรรม. (2539). การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2523 – 2537 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิคการวิเคราะห์แบบเมตต้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสิ่งแวดล้อมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปิยะฉัตร นำชื่น.(2547). การวิเคราะห์ห่อภิมานงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความพึงพอใจในงานของพยาบาล.วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการพยาบาล คณะพยาบาลศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พรรณเพ็ญ คุณวพานิชกุล.(2544). เอกสารประกอบการสอน ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับวิชา รัฐประศาสนศาสตร์.กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- พิทยา บวรวัฒนา. (2547). รัฐประศาสนศาสตร์ : ทฤษฎีและแนวการศึกษา (ค.ศ.1887 - ค.ศ. 1970). พิมพ์ครั้งที่11. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- (2547). รัฐประศาสนศาสตร์ : ทฤษฎีและแนวการศึกษา (ค.ศ.1970 - ค.ศ.1980). พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ไพฑูรย์ สินดารัตน์ และ ลำลี ทองธิว.(2552). การวิจัยทางการศึกษา หลักและวิธีการสำหรับนักวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 6. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่ง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรรณา แผนมุนิน.(2543).จากทฤษฎีสู่ข้อมูลเชิงประจักษ์.กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์บ้านเรา
- วรรณิ อริยะสินสมบุรณ์. (2544). การสังเคราะห์งานวิจัยในสาขาจิตวิทยา: การวิเคราะห์ห่อภิมาณ. วิทยานิพนธ์ปริญญาคุฎิปบัณฑิต, ภาควิชาสารัตถะศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วรเดช จันทรศร . (2531). รัฐประศาสนศาสตร์ : ขอบข่ายในทศวรรษใหม่. กรุงเทพฯ : มูลนิธิ 30 ปี คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรเดช จันทรศร และ ณัฐฐา วินิจนัยภาค . (2539). 4 ทศวรรษ รัฐประศาสนศาสตร์. กรุงเทพฯ : โครงการเอกสารตำรา คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วรเดช จันทรศร และ อัจฉราพรรณ เทชะบุรณ์. (2545). รัฐประศาสนศาสตร์ ทฤษฎีและการประยุกต์. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : มูลนิธิ 30 ปี คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2549). แนวคิดทางรัฐประศาสนศาสตร์การประยุกต์และการพัฒนา. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์โพธิ์เพชร.
- วิรัช วิรัชนิภาวรรณ. (2549). หลักรัฐประศาสนศาสตร์ แนวคิดและกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร : ธรรมกมลการพิมพ์.
- วีระศักดิ์ เครือเทพ. (2547). รัฐประศาสนศาสตร์มหาบัณฑิต (MPA) : หลักสูตรการศึกษาที่ล้ำหน้าหรือว่าจะไม่ทันยุค. การประชุมวิชาการรัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์แห่งชาติ ครั้งที่ 5 การเมืองการบริหารของไทยในยุคโลกาภิวัตน์, สำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ. นครปฐม : มิสเตอร์ ก้อปปี.
- ศิริระ ศิริจันทร์.(2549). การวิเคราะห์ห่อภิมาณงานวิจัยด้านการเรียนการสอนบนเว็บ:ระหว่างปี พ.ศ. 2542-2546.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาโสตทัศนศึกษา ภาควิชาหลักสูตรการสอน และเทคโนโลยีการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ยุทธ ไกยวรรณ.(2550).การสร้างเครื่องมือวิจัย. กรุงเทพมหานคร:ศูนย์สื่อเสริมกรุงเทพ.
- ศิริรัตน์ ชุนทด้าย.(2546). ระเบียบวิธีวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์. นนทบุรี: บริษัทออฟเซ็ทเพรส จำกัด.

- สมชาย วงศ์เกษม. (2550). การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาและศึกษาแนวโน้มในการจัดทำวิทยานิพนธ์ ระดับปริญญาโท สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม. วารสารมหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 2, 1 (2551) : 111 – 121.
- สมบูรณ์ ศิริสรธริรัญ. (2549). รายงานผลการวิจัยการประเมินหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์ ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. นครปฐม : บริษัทมิสเตอร์ก๊อปปี้ (ประเทศไทย) จำกัด.
- สร้อยตระกูล อรรถมานะ.(2535).สาธการณะบริหารศาสตร. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- สิงหา จันทรียังษ์. (2534). การสังเคราะห์วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต สาขาประชากรศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2519 – 2533 ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหาและเทคนิค การวิเคราะห์แบบเมตต้า. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุทธิ ชัตติยะ และ วิไลลักษณ์ สุวจิตตานนท์.(2553). แบบแผนการวิจัยและสถิติ. กรุงเทพมหานคร: หจก.เปเปอร์เฮาส์
- สุภาวดี ชัยดวงศรี. (2552). การสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการบริหารงานบุคลากรของสาขาการบริหารการศึกษาในสถาบันอุดมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2544-2548. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- อุทัย เลาหิเษียรและคณะ. (2521). รัฐประศาสนศาสตร์ : ขอบข่ายสถานภาพและพัฒนการในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แสงรุ่ง.
- อุทัย เลาหิเษียรและ ปฐม มณีโรจน์. (2540). หลักและวิธีการศึกษาทางรัฐประศาสนศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- อุทุมพร จามรมาน (2531). การสังเคราะห์งานวิจัย : เชิงปริมาณ. กรุงเทพมหานคร, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาษาอังกฤษ

- Cooper, H & Hedges, L. V. (1994). **The Handbook of Research Synthesis**. New York : Russell Sage Foundaton.
- Hunter,JE, Schmidt,F.L. & Jackson.G.B. (1982). **Meta- analysis :Cumulating Research Finding Across studies** .Bevely Hills, CA :Sage Publication.

Nicholas Henry (1980). **Public Administration and Public Affairs**. Englewood Cliffs, N.J.,: Prentice – Hall.

Glass, G. V., McGaw, B., and Smith, M. L. (1981). **Meta-Analysis in Social Research**. Beverly Hills, CA: Sage Publications.

เอกสารออนไลน์

สารานุกรมเสรี. (2556). พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น พ.ศ.2542 (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก <http://th.wikipedia.org/wiki/วันที่สืบค้น> 1 พฤษภาคม 2556

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล. (2556). หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก http://www.sh.mahidol.ac.th/th/pdf/academics_m06.pdf วันที่สืบค้น 2 มิถุนายน 2556

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัยทางรัฐประศาสนศาสตร์

ชื่อผู้วิจัย ปีที่ทำวิจัยเสร็จ ปีที่สืบค้น

ชื่อเรื่อง

รหัสงานวิจัย.....

ส่วนที่ 1 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านการพิมพ์

1. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ	☐ ☐ (1-2)
2. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	☐ ☐ (3-4)
3. จำนวนหน้าทั้งหมด	☐ ☐ ☐ (5-7)
5. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก	☐ ☐ ☐ (8-10)
6. ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์	
6.1 ไทย 6.2 อังกฤษ	☐ ☐ (11-12)

ส่วนที่ 2 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านเนื้อหาสาระ

7. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	
7.1 บรรยาย 7.2 ศึกษา 7.3 เปรียบเทียบ	☐ ☐ ☐ (13-15)
7.4 หาความสัมพันธ์ 7.5 อธิบาย 7.6 ประเมิน	☐ ☐ ☐ (16-18)
7.7 วิจัยและพัฒนา 7.8 สังเคราะห์	☐ ☐ (19-20)
7.9 เสนอแนะแนวทางแก้ปัญหา	☐ (21)
7.10 เพื่อเสนอแนะนโยบาย	☐ (22)
8. เนื้อหาสาระ/เรื่องที่ศึกษา	☐ ☐ ☐ (23-25)
9. แนวคิดและทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย	
9.1 การบริหารจัดการภาครัฐ	☐ (26)
9.2 นโยบายสาธารณะ	☐ (27)

10. สมมติฐานของการวิจัย

10.1 ประเภทสมมติฐาน 10.2 จำนวนสมมติฐาน ☐ (28) ☐ ☐ (29-30)11. สถานภาพของกลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง ☐ ☐ (31-32)12. แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/ตัวอย่าง ☐ ☐ (33-34)13. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวมข้อมูล ☐ ☐ (35-36)

14. จำนวนตัวแปร

14.1 ตัวแปรต้น 14.2 ตัวแปรตาม ☐ ☐ (37-38) ☐ ☐ (39-40)15. จำนวนเอกสารอ้างอิง ☐ ☐ ☐ (41-43)ส่วนที่ 3 คุณลักษณะวิทยานิพนธ์ด้านวิธีวิทยาการวิจัย16. ประเภทของการวิจัย ☐ (44)17. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (รวม) ☐ ☐ ☐ ☐ (45-48)18. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง ☐ ☐ (49-50)

19. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

19.1 แบบสอบถาม ☐ (51)19.2 แบบสัมภาษณ์ ☐ (52)19.3 แบบประเมิน ☐ (53)19.4 อื่นๆ..... ☐ (54)

20. การตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ

20.1 ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ ☐ (55)20.2 ค่าความเที่ยงตรงของเครื่องมือ ☐ (56)21. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการตรวจสอบเครื่องมือ ☐ ☐ (57 - 58)

22. การวิเคราะห์ข้อมูล

22.1 Content analysis ☐ (59)22.2 Descriptive stat ☐ (60)22.3 nonparametric ☐ (61)22.4 t-test ☐ (62)22.5 simple correlation ☐ (63)22.6 simple regression ☐ (64)22.7 ANOVA (one-way) ☐ (65)

22.8 ANOVA (two-way)	☐ (66)
22.9 ANCOVA (one-way)	☐ (67)
22.10 multiple correlation	☐ (68)
22.11 multiple regression	☐ (68)

ภาคผนวก ข

คู่มือลงรหัสข้อมูลแบบบันทึกคุณลักษณะงานวิจัย

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
1. รหัสงานวิจัย	CODE	001 – 999
2. ปีที่ทำงานวิจัยเสร็จ	YEAR	เลข 2 ตัวท้ายของปีพ.ศ.ที่ทำงานวิจัยเสร็จ
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการวิจัย	TIME	1 = 1 – 12 เดือน 2 = 13 – 24 เดือน 3 = 25 – 36 เดือน 4 = 37 – 48 เดือน 5 = 49 – 60 เดือน
4.จำนวนหน้าทั้งหมด	NUMPAGE T	001 – 999
5. จำนวนหน้าไม่รวมภาคผนวก	NUMPAGE	001 – 999
6.ภาษาที่ใช้ในการทำวิทยานิพนธ์	WORD	1 = ภาษาไทย 2 = ภาษาอังกฤษ
7. วัตถุประสงค์ของการวิจัย	RESOBJ	0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.1 บรรยาย		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.2 ศึกษา		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.3 เปรียบเทียบ		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.4 หาความสัมพันธ์		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.5 อธิบาย		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.6 ประเมิน		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.7 วิจัยและพัฒนา		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
7.8 สังเคราะห์		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
7. วัตถุประสงค์ของการวิจัย (ต่อ) 7.9 เพื่อเสนอแนะแนวทาง แก้ปัญหา 7.10 เพื่อเสนอแนะนโยบาย	RESOBJ	0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่ 0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
8. เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสน- ศาสตร์	SUB	001 = หลักการบริหารงานและการบริหาร จัดการ 002 = แรงจูงใจ และขวัญกำลังใจ 003 = นโยบายสาธารณะ 004 = ภาวะผู้นำ 005 = องค์การและการจัดการองค์กร 006 = การบริหารทรัพยากรมนุษย์ 007 = การประเมินองค์กร / การประเมินผล การปฏิบัติงาน 008 = การมีส่วนร่วมของประชาชน/การมี ส่วนร่วมของบุคลากรในองค์กร 009 = ประสิทธิภาพและประสิทธิผล 010 การนำนโยบายไปปฏิบัติ 011 = การศึกษาความพึงพอใจ 012 = บรรยากาศองค์กร 013 = วัฒนธรรมองค์กร 014 = กระบวนการบริหารโครงการ 015 = ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์/ปัจจัยที่ ส่งผล/ปัจจัยที่มีอิทธิพล 016 = กระบวนการทางนโยบาย 017 = การกระจายอำนาจและการปกครอง ส่วนท้องถิ่น 019 = ความคาดหวัง

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
8. เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสนศาสตร์(ต่อ)	SUB	020 = อำนาจหน้าที่/บทบาทหน้าที่ ของบุคลากรภายในองค์กร 021 = การยอมรับ/การรับรู้/ความเข้าใจ/ทัศนคติ/ความคิดเห็น 022 = ความพร้อม 023 = องค์กรแห่งการเรียนรู้ 024 = งานด้านการบริการและการประเมินคุณภาพในการบริการ 025 = ระบบการดำเนินงานเฉพาะด้านตามวิชาชีพเฉพาะ 026 = สมรรถนะในการปฏิบัติงาน การวิเคราะห์งาน การศึกษารูปแบบและความรู้ในการปฏิบัติงาน 027 = ผลสัมฤทธิ์ในการดำเนินงานและการบริหารโดยมุ่งผลสัมฤทธิ์ 028 = การจัดการความรู้ 029 = ธรรมเนียมปฏิบัติ 030 = คุณภาพชีวิตในการทำงาน 031 = การบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กร 032 = คุณภาพการจัดการศึกษาและการประกันคุณภาพการศึกษา 033 = กระบวนการตัดสินใจ 034 = การดำเนินการจัดทำแผนพัฒนา 035 = การประสานงาน 036 = ความเข้มแข็งของชุมชน 037 = ความผูกพันต่อองค์กร 038 = ความมีอิสระ 039 = การจัดการความขัดแย้ง

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
8. เนื้อหาสาระด้านรัฐประศาสน ศาสตร์(ต่อ)	SUB	040 = การจัดการเชิงกลยุทธ์ 041 = การใช้ระบบอินทราเน็ต 042 = การบริหารองค์กรสู่ความเป็นเลิศ 043 = การพัฒนาชุมชน 044 = การสั่งการ
9. ทฤษฎีและแนวคิดที่ใช้ 9.1 การบริหารจัดการภาครัฐ 9.2 นโยบายสาธารณะ	THEORY	0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่ 0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
10. สมมติฐาน 10.1 ประเภทสมมติฐาน 10.2 จำนวนสมมติฐาน	TYPEHYPO NUMHYPO	0 = ไม่ระบุสมมติฐาน, 1 = มีทิศทาง, 2 = ไม่มีทิศทาง, 3 = มีทิศทางและไม่มีทิศทาง 00 – 99
12.สถานภาพของกลุ่มประชากร/ กลุ่มตัวอย่าง	STATUS	1 = กลุ่มตัวอย่าง 2 = ข้าราชการ/พนักงานราชการ ตำรวจ 3 = ประชาชนทั่วไปในเขตพื้นที่วิจัย 4 = ผู้บริหารอบต. 5 = ประชาชนผู้มาใช้บริการ 6 = พนักงานรัฐวิสาหกิจ 7 = ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย 8 = ทหาร 9 = ครู/อาจารย์ 10 = พยาบาล

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
12.สถานภาพของกลุ่มประชากร/ กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)	STATUS	11 = พนักงานมหาวิทยาลัย 12 = หัวหน้าส่วนราชการ 13 = สมาชิกสภาเทศบาล/พนักงาน เทศบาล 14 = ผู้ปฏิบัติงานในองค์กร 15 = ข้าราชการ/ประชาชนในเขตพื้นที่วิจัย 16 = ข้าราชการ/ตำรวจ 17 = ข้าราชการ/ผู้เข้าร่วมโครงการวิจัย 18 = ข้าราชการ/พนักงาน อบต. 19 = ข้าราชการ/พนักงานเทศบาล 20 = ข้าราชการ/พนักงานมหาวิทยาลัย 21 = ครู/อาจารย์/ผู้บริหารองค์กร 22 = นักเรียน/นักศึกษา 23 = ผู้บริหารองค์กร/ผู้ปฏิบัติงานใน องค์กร 24 = ผู้บริหารอบต./ประชาชนผู้มาใช้ บริการ 25 = ผู้บริหารอบต./พนักงานอบต. 26 = ผู้บริหารอบต./ประชาชนทั่วไปใน เขตพื้นที่วิจัย 27 = พนักงานอบต./ประชาชนทั่วไปใน เขตพื้นที่วิจัย 28 = พนักงานเทศบาล/ประชาชนทั่วไปใน เขตพื้นที่วิจัย 29 = ผู้พิพากษา 30 = พนักงาน อบต. 31 = พนักงานเทศบาล

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
12.สถานภาพของกลุ่มประชากร/ กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)	STATUS	32 = สมาชิกสหภาพเทศบาล 33 = กลุ่มประชากร/กลุ่มตัวอย่าง หลากหลายสถานภาพ
13. แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/ กลุ่มตัวอย่าง	SOURCE	1 = องค์การบริหารส่วนตำบล 2 = กระทรวง 3 = ส่วนราชการระดับจังหวัด 4 = ส่วนราชการสังกัดสำนักงานตำรวจ แห่งชาติ 5 = เทศบาล 6 = หน่วยงานระดับมหาวิทยาลัย 7 = โรงพยาบาล 8 = โรงเรียน 9 = กรม 10 = ใช้เขตพื้นที่อาศัยของกลุ่มตัวอย่าง ประชากร 11 = สถานีตำรวจ 12 = องค์การรัฐวิสาหกิจ 13 = สำนักงานเขต/อำเภอ/ส่วนราชการ ภายในอำเภอ 14 = องค์การบริหารส่วนจังหวัด 15 = องค์การเอกชน 16 = โรงเรียนนายร้อยตำรวจ 17 = องค์การอิสระ 18 = ธนาคาร/สถาบันทางการเงิน 19 = เรือนจำ 20 = ศาล

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
13. แหล่งที่มาของกลุ่มประชากร/ กลุ่มตัวอย่าง (ต่อ)	SOURCE	21 = องค์การบริหารส่วนตำบลและ เทศบาล 22 = องค์การบริหารส่วนตำบลและใช้เขต พื้นที่อาศัยของกลุ่มตัวอย่างประชากร
14. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวม ข้อมูล	AREA	1 = กรุงเทพมหานคร 2 = กาญจนบุรี 3 = กำแพงเพชร 4 = ขอนแก่น 5 = ฉะเชิงเทรา 6 = ชลบุรี 7 = ชัยนาท 8 = ชุมพร 9 = เชียงใหม่ 10 = ตรัง 11 = นครปฐม 12 = นครราชสีมา 13 = นครศรีธรรมราช 14 = นครสวรรค์ 15 = นนทบุรี 16 = ปทุมธานี 17 = ประจวบคีรีขันธ์ 18 = ปัตตานี 19 = พัทลุง 20 = พิษณุโลก 21 = ภูเก็ต 22 = ยะลา

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
14. เขตพื้นที่จังหวัดที่เก็บรวบรวม ข้อมูล(ต่อ)	AREA	23 = ร้อยเอ็ด 24 = ราชบุรี 25 = ลพบุรี 26 = สงขลา 27 = สมุทรปราการ 28 = สมุทรสงคราม 29 = สมุทรสาคร 30 = สระบุรี 31 = สุพรรณบุรี 32 = สุราษฎร์ธานี 33 = สุรินทร์ 34 = อุบลราชธานี 35 = เขตพื้นที่หลายจังหวัด 36 = ไม่ระบุเขตพื้นที่จังหวัด
15. จำนวนตัวแปรหลัก 15.1 ตัวแปรต้น 15.2 ตัวแปรตาม	NUMIV NUMDV	1 – 99/ 00 = ไม่ระบุตัวแปรต้น 1 – 99/ 00 = ไม่มีตัวแปรตาม
16. จำนวนเอกสารอ้างอิง	SUMTEX	1 = 1 – 25 แหล่ง 2 = 26 – 50 แหล่ง 3 = 51 – 75 แหล่ง 4 = 76 – 100 แหล่ง 5 = 101 – 125 แหล่ง 6 = 126 – 150 แหล่ง

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
17.ประเภทของงานวิจัย		1 = เชิงปริมาณ 2 = เชิงคุณภาพ 3 = เชิงผสมผสาน
18. ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง/ ประชากร	SUMSIZE	001 – 999 / 000 = ไม่ระบุจำนวน
19. วิธีการเลือกกลุ่มตัวอย่าง	METSELE	1 = ใช้กลุ่มประชากรศึกษา 2 = แบบเจาะจง 3 = แบบอย่างง่าย 4 = แบบแบ่งชั้น 5 = แบบแบ่งกลุ่ม 6 = แบบเป็นระบบ 7 = แบบหลายขั้นตอน 8 = แบบบังเอิญ 9 = แบบสุ่มส่วน 10 = แบบโควต้า 11 = แบบเจาะจงและแบบอย่างง่าย 12 = แบบเจาะจงและแบบแบ่งชั้น 13 = แบบเจาะจงและแบบบังเอิญ 14 = แบบเจาะจงและแบบหลายขั้นตอน 15 = แบบอย่างง่ายและแบบแบ่งชั้น 16 = แบบอย่างง่ายและแบบแบ่งกลุ่ม 17 = แบบอย่างง่ายและแบบหลายขั้นตอน 18 = แบบอย่างง่ายและแบบโควต้า 19 = แบบอย่างง่ายและแบบสุ่มส่วน 20 = แบบแบ่งชั้นและแบบเป็นระบบ 21 = แบบแบ่งชั้นและแบบสุ่มส่วน 22 = แบบแบ่งกลุ่มและแบบเป็นระบบ

[illegible]

ตัวแปร	ชื่อตัวแปร (ภาษาอังกฤษ)	ค่าของตัวแปร
21. การตรวจสอบคุณภาพของ เครื่องมือ		
25.1 หาค่าความเชื่อมั่น	RELIA	0 = ไม่มีการหาค่าความเชื่อมั่น 1 = มีการหาค่าความเชื่อมั่น
25.2 หาค่าความเที่ยงตรง	VALID	0 = ไม่มีการหาค่าความเที่ยงตรง 1 = มีการหาค่าความเที่ยงตรง
22. จำนวนผู้เชี่ยวชาญในการ ตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือ	EXPERT	1 – 99 00 = ไม่ระบุจำนวนผู้เชี่ยวชาญ
23. การวิเคราะห์ข้อมูล	STAT	
23.1 Content Analysis		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.2 Descriptive Statistics		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.3 t-test		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.4 Z-test		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.5 One - Way Anova		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.6 Chi-square		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.7 Correlation Coefficient		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.8 Least Square Regression		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.9 Multiple Regression		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.10 Sample Regression Analysis		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.11 Step Wise Regression Analysis		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.12 Scheffe'		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่
23.13 LSD		0 = ไม่ใช่, 1 = ใช่

ภาคผนวก ก

รายชื่อวิทยานิพนธ์ที่นำมาศึกษาคุณลักษณะวิทยานิพนธ์

- กนกรัตน์ ดีมั่งมี. (2550). การยอมรับการปรับปรุงองค์กร: กรณีศึกษาเฉพาะพนักงานธนาคารแห่งประเทศไทยในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤติน กฤตานุกุลย์. (2550). ความมีอิสระในการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในสำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กฤษณะ แจ่มสว่าง. (2546). ความพึงพอใจของประชาชนต่อการดำเนินงานตามโครงการตำรวจชุมชน กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กอบชัย อิมปรีชา. (2548). ความพร้อมในการดำเนินการตามพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. 2540 ขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กอบโชค เล็กตระกูล. (2550). ความคิดเห็นต่อการนำการจัดการความรู้ไปใช้ในองค์กรของผู้บริหารสถานีตำรวจในเขตกองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 7. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กันญดา พันธ์นิษฐ์. (2551). การประเมินสถานภาพการบริหารการจัดเก็บภาษีตามนโยบายของกรมสรรพากร : กรณีศึกษาสำนักงานสรรพากรพื้นที่ปทุมธานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กานต์ธิดา ภาไชย. (2549). การประเมินผลโครงการเร่งรัด การออกโฉนดที่ดิน ตามนโยบายการแปลงสินทรัพย์เป็นทุน ใน จังหวัดนครราชสีมา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- กิตติรัช พิมพทันต์. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจด้านการควบคุมสถานบริการตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509: ศึกษาเฉพาะกรณีเจ้าหน้าที่ตำรวจฝ่ายป้องกันปราบปรามสถานีตำรวจนครบาลมวกะสัน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิตติวัฒน์ กิจถาวรวงศ์. (2545). ความพึงพอใจของประชาชนที่มีต่อการให้บริการสาธารณะของเทศบาล จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิติภัส เฟิงศรี. (2545). ประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่พัฒนาชุมชน:กรณีศึกษาจังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- กิตติศักดิ์ สถิตพานิช. (2545). ความคาดหวังของผู้ได้บังคับบัญชาต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำของผู้บังคับการตำรวจจราจร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เกียรติบดินทร์ แก้วประพาพ. (2544). การประเมินโครงการจัดทำแผนการท่องเที่ยว. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- แก้วกาญจน์ ฤทธิเรือง. (2551). คุณภาพการศึกษาของสถาบันอุดมศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- คมสันต์ ร่วมสนิท. (2546). การศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจต่อโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชน:กรณีศึกษาข้าราชการตำรวจในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล2 กองบัญชาการตำรวจนครบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จงไท เฟิงแข. (2552). สมรรถนะการบริหารทรัพยากรมนุษย์ (HR Scorecard) ตามการรับรู้ของบุคลากรองค์การบริหารส่วนจังหวัดขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จักรวาล นภาภส. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างคุณภาพชีวิตการทำงานกับผลการปฏิบัติงานของข้าราชการตำรวจสถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จันทกัญญา วรรณวงศ์. (2551). การศึกษาสถานภาพและผลการดำเนินงานตามแผนยุทธศาสตร์องค์การบริหารส่วนตำบล อำเภอวังวิเศษ จังหวัดตรัง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- จันทร์เพ็ญ เดชพล. (2549). บทบาทที่คาดหวังและบทบาทที่ ปฏิบัติจริงของกรมการจัดหางานในการ ส่งเสริมการมีงานทำของ นักเรียน นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตติญา ลัดดาภรณ์. (2546). ประสิทธิภาพในการจัดทำแผนพัฒนาตำบลของคณะกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัด นครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิราพร สอนจ. (2550). การศึกษาปัจจัยด้านลักษณะส่วนบุคคลภาวะผู้นำและวัฒนธรรมองค์การที่มี ผลต่อองค์การแห่งการเรียนรู้และความสำเร็จขององค์การแห่งการเรียนรู้: กรณีศึกษา กรมคุมประพฤติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิราดา ธรรมาภิมุข. (2544). ขวัญในการปฏิบัติงานของบุคลากรในโรงพยาบาลเมตตาประชารักษ์ (วัดไร่จิง). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิรภัทร์ สุวรรณพุ่ม. (2552). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในงานความผูกพันต่อองค์ การและประสิทธิผลการปฏิบัติงานกรณีศึกษาการรถไฟแห่งประเทศไทย. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิราภา รวีเหลือง. (2544). ความพึงพอใจของประชาชนในงานบริการฝ่ายทะเบียนของสำนักงานเขต บางขุนเทียน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จุไรรัตน์ เจริญเจริญ. (2554). การประเมินผลโครงการอินทรีเข้าระบบเพื่อพบชีวิตใหม่ : กรณีศึกษา ศูนย์แก้ไขปัญหานักโทษระดับอำเภอเมือง จังหวัดสระบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ใจชนก ขุดปิ่น. (2552). การประเมินผลสัมฤทธิ์โครงการสำนักงานการเงินในสสอ. วิทยานิพนธ์ ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ฉวีวรรณ ลิ้มวัฒนพันธุ์ชัย. (2546). การศึกษาสภาพและปัญหาของการบริหารงานก่อสร้างของ
มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ),
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ฉัตรมนตรี อรุณใหม่. (2547). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความคิดเห็นของผู้ต้องขังคดียาเสพติด
(ยาบ้า) ในเรือนจำพิเศษธนบุรีต่อนโยบายของรัฐในการแก้ไขปัญหาเสพติดด้วย
วิธีการบำบัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชนาทร ทับพร. (2547). ปัจจัยที่ส่งผลต่อลักษณะความเป็นองค์กรเอื้อการเรียนรู้ของวิทยาลัย
นาฏศิลป์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชนิกานต์ ถาวรยุคการต์. (2550). การบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์กรตามแนวคิดของ **Malcolm
Baldrige** กรณีศึกษาเทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชนิดา สุทธิกณะ. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการจัดการความรู้กับผลสัมฤทธิ์การ
ดำเนินงานขององค์กร : กรณีศึกษากรมคุมประพฤติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชมภูณัฐ หุ่นนาค. (2553). การประเมินผลระบบบริหารการเงินการคลังภาครัฐด้วยระบบ
อิเล็กทรอนิกส์ (GFMS) จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชัชชัย ไหมวันทา. (2551). การมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการควบคุมและป้องกันอาชญากรรมใน
เขตท้องที่ สน.ราษฎร์บูรณะ กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาญณรงค์ พรหมจันทร์. (2546.). การมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบายสาธารณะ:
กรณีศึกษาโครงการประตุน้ำแม่ น้ำท่าจีน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชาติรี คุณดำ. (2552). บทบาทขององค์การบริหารส่วนตำบลคลองใหม่ต่อการสร้างเสริมสุขภาพใน
ชุมชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ชาติชาย เจตปิยะวัฒน์. (2546). ศักยภาพขององค์การบริหารส่วนตำบลในการจัดการศึกษาตามพระราชบัญญัติ การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ชุตินา ปฐมกำเนิด. (2549). การจัดการความขัดแย้งในองค์การ กรณีศึกษาโรงพยาบาลในจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เชวง วรพุทธินันท์. (2544). ความสามารถในการบริหารจัดการของหัวหน้างานมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตติยา รัตนปฏิมากร. (2551). ขวัญในการปฏิบัติงานของบุคลากรเรือนจำกลางสมุทรปราการและเรือนจำกลางคลองไผ่. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- จิตติมา สุพะรัง. (2552). ระบบการบริหารผลการปฏิบัติงานของสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐพล สมศรี. (2552). การศึกษาเปรียบเทียบความคิดเห็นต่อปัจจัยแรงจูงใจในการทำงานของข้าราชการสายสนับสนุนกับพนักงานมหาวิทยาลัยสายสนับสนุนของมหาวิทยาลัยรามคำแหง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐพิชา ลิ้มปี่กาญจน์วัฒน์. (2551). การมีส่วนร่วมของประชาชนภาคเหนือในการจัดทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐรดา ศิลปอุดม. (2554). แนวทางพัฒนาการบริหารงานช่วยเหลือและบรรเทาสาธารณภัย : กรณีศึกษาสำนักงานช่วยเหลือและบรรเทาสาธารณภัยของกรุงเทพมหานครกับสำนักงานป้องกันและบรรเทาสาธารณภัย จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ณัฐวุฒิ แก้วบางพุด. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับวัฒนธรรมองค์การกรณีศึกษา : เทศบาลนครภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- คนุสรณ์ กาญจนวงศ์. (2548). **พฤติกรรมการตัดสินใจสั่งการของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ดิลก แดงทอง. (2551). **การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อสมรรถนะในการปฏิบัติงานของอาสาสมัครสาธารณสุข จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- คุษฎา จินดาวัฒน์. (2551). **การศึกษาการบริหารจัดการตามแนวคิดการบริหารคุณภาพทั่วทั้งองค์การของสายสนับสนุนคณะ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- เด่นกล้า รัตนกิจ. (2548). **ความคาดหวังของตำรวจชั้นประทวนต่อพฤติกรรมภาวะผู้นำของหัวหน้าสถานีตำรวจในการบริหารงานระบบบริการภาคเอกชนและประชาชน (P.S.O.1107) ศึกษาเฉพาะกรณี กองบัญชาการตำรวจภูธรภาค 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ถนิน ผลพูน. (2550). **การประเมินโครงการอินเทอร์เน็ตตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ทิพย์อักษร จันท์ศิริ. (2546). **ความพึงพอใจของประชาชนต่อการรับบริการงานทะเบียนราษฎรในเทศบาลเมืองลพบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ธงไท ไชยหิรัญการ. (2550). **ปัจจัยความสำเร็จของสถาบันการเงิน ชุมชนในจังหวัดชัยนาท. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ธนิดา ฐิติภากร. (2547). **การศึกษาเปรียบเทียบความโปร่งใสในการบริหารงานของเทศบาลตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ธรรมรัตน์ อรุณสินประเสริฐ. (2554). **การมีส่วนร่วมของสมาชิกในการดำเนินงานของสหกรณ์ : กรณีศึกษาสหกรณ์หมู่บ้านสหพร จำกัด จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**

- ธฤตมน ดิเรกศรี. (2551). การประกันคุณภาพการศึกษาของมหาวิทยาลัยราชภัฏกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธฤตญ รอดรักษา. (2553). คุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรณีศึกษา เทศบาลนครสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธวัชชัย ดีเจริญ. (2552). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของ โรงเรียนพระปริยัติธรรมแผนกสามัญศึกษา จังหวัดพิษณุโลก. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธัญรดี ทวีกาญจน์. (2547). โครงการจังหวัดทดลองแบบบูรณาการเพื่อการพัฒนา : ศึกษากรณีการ มอบอำนาจให้ผู้ว่าราชการจังหวัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธันวดี สุขเสนา. (2546). ทศนคติของคณะกรรมการกองทุนที่มีต่อกองทุนหมู่บ้านและชุมชนเมือง: กรณีศึกษาจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธานี สงวนจีน. (2547). การตอบสนองต่อนโยบายตามโครงการพัฒนาสถานีตำรวจเพื่อประชาชน กรณีศึกษากองบังคับการตำรวจภูธร จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธาริณี อภัยโรจน์. (2553). การศึกษาสมรรถนะหลักเพื่อพัฒนาบุคลากร:กรณีศึกษาสำนักงาน อธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล วิทยาเขตศาลายา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธีรพงศ์ บุรณวรศิลป์. (2553). ผลการดำเนินงานการบริหารทรัพยากรมนุษย์ตามการรับรู้ของ บุคลากรสำนักงานสาธารณสุขจังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ธีระพนธ์ ทองมาก. (2546). คุณสมบัติที่พึงประสงค์ของหัวหน้าพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน บริษัทการบินไทย จำกัด ตามความคิดเห็นของหัวหน้าพนักงานต้อนรับและผู้บริหาร ฝ่ายบริการบนเครื่องบิน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- นภานนท์ บุญบา. (2549). **ความสำเร็จของผู้ประกอบการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ประเภทอาหารในจังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นรวิทย์ วิเศษศิริ. (2548). **ความรู้ขององค์การบริหารส่วนตำบล ด้านการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นฤมล ชุนถนอม. (2551). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์การและประสิทธิภาพองค์การ : ศึกษากรณีสำนักงานเทศบาลตำบลในเขต อำเภอสามพราน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นวลอนงค์ บุตรแก้วแดง. (2544) **ความคาดหวังของบุคคลต่อการเปลี่ยนแปลงสถานภาพตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ศึกษาเฉพาะกรณี : สำนักงานสภาสถาบันราชภัฏ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นิติพัฒน์ ตั้งกิตติรุ่งเรือง. (2549). **การมีส่วนร่วมของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบลในการป้องกันปัญหาเสพติด: กรณีศึกษาในเขตจังหวัดสมุทรปราการ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นุจรินทร์ ทิมตระกูล. (2548). **ความพร้อมของหัวหน้าส่วนราชการประจำจังหวัดในการปฏิบัติงานตามนโยบายการบริหารราชการจังหวัดแบบบูรณาการ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- นุชนาฏ หินอ่อน. (2552). **ความสัมพันธ์ระหว่างบรรยากาศองค์การกับความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานปลัดกระทรวงเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- บรรลือศักดิ์ ศรีระสร. (2546). **คุณภาพชีวิตการทำงานของเจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผนสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปฏิพัทธ์ บุญผานิโรจน์. (2544). **การศึกษาความคิดเห็นของประชาชนต่อการบริหารงานของคณะผู้บริหารเทศบาลตำบลจังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ปฐมบุตร แก้วสมนึก. (2554). **ความสำเร็จผลของการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของโรงเรียน สังกัด เทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ประเวช แสงสุข. (2553). **ปัจจัยที่ส่งผลต่อการมีส่วนร่วมทางการเมืองของประชาชนในเขตทวีวัฒนา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ประเสริฐ ชวนบุญ. (2553). **การศึกษาการนำนโยบายการส่งเสริมการออกกำลังกายเพื่อสุขภาพไปปฏิบัติในองค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปราณี ทองแท่ง. (2552). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อผลการปฏิบัติงานของพัฒนากรสำนักงานพัฒนาชุมชนในเขตภาพเหนือ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปวีณา ชัยฉัตรพรสุข. (2552). **การศึกษาสถานภาพองค์การ : สำนักงานเทศบาลเมืองบางบัวทอง จ. นนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปัทม บุญเดช. (2548). **ประสิทธิผลในการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล จังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปางแก ปิ่นคำ. (2548). **ความคาดหวังต่อผลสำเร็จของการนำนโยบายจัดระเบียบสังคมไปปฏิบัติ : ศึกษากรณีการปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐในจังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปิยชน โพธารมย์. (2544). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับขวัญในการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปิยวิทย์ จำพรหมาษ. (2554). **เครื่องมือทางนโยบายควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์:มาตรการบังคับควบคุมและจูงใจผู้บริโภค. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.**
- ปิยะพงษ์ ประจวบบุญ. (2553). **การพัฒนาเครื่องมือวิเคราะห์สถานภาพองค์การเทศบาลตำบลชุมพลบุรี อำเภอชุมพลบุรี จังหวัดสุรินทร์ ตามแนวรางวัลคุณภาพการบริหารจัดการภาครัฐ**

- (PMQA). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปิยะวุฒิ ศิริรัตน์. (2548). การยอมรับให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการบริหารของเทศบาลตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ปิยะศักดิ์ พงษ์ศิริ. (2549). แบบภาวะผู้นำของผู้บริหารสถานี ตำรวจนครบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พงษ์ศักดิ์ กิตติพิบูลย์. (2545). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการบริหารงานสายตรวจ ศึกษาเฉพาะกรณีสถานีตำรวจในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 6. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พนัญญา บวรนนท์กุล. (2545). คุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรภาครัฐ : ศึกษากรณีพยาบาลวิชาชีพโรงพยาบาลในกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรชนก เกตุถิ่นธาร. (2551). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำและสมรรถนะหลักของเทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรพรรณ เชษฐภักดีจิต. (2550). กระบวนการจัดทำแผนพัฒนาองค์การบริหารส่วนตำบลตามหลักธรรมาภิบาล: กรณีศึกษาแผนพัฒนาสามปีขององค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรพรรณ ไชยพินิจศิริ. (2550). ความนิยมของสมาชิกสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติที่มีต่อนโยบาย การบริหารประเทศ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรณี กาญจนวงศ์. (2546). ความมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นของสมาชิกองค์การบริหารส่วนตำบล เขตพื้นที่จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พรสินทร์ กาญจนพัชชี. (2551). การศึกษาความเป็นองค์การแห่งการเรียนรู้ในองค์การภาครัฐและเอกชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- พรสวรรค์ ปลั่งเวช. (2545). **บรรยากาศองค์การกับความพึงพอใจในการทำงานของพนักงานฝ่ายพัฒนาองค์กร องค์การโทรศัพท์แห่งประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พราว ศาลิกุลปต. (2552). **การศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการกองบัญชาการหน่วยบัญชาการอากาศโยธิน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พัฒนา ชื่นกลิ่นรูป. (2548). **ความพร้อมของบุคลากรในการพัฒนาคุณภาพโรงพยาบาลชุมชนในเขตพื้นที่ อำเภอนครชัยศรีจังหวัดนครปฐม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พาดิกรณ์ ศรีชัย. (2544). **การศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการตำรวจชั้นสัญญาบัตรประจำสถานีตำรวจนครบาลต่อการปฏิบัติงานตามโครงสร้างของสถานีตำรวจนครบาล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พาริน เฟื่องสุวรรณ. (2548). **ธรรมาภิบาลกับประสิทธิภาพการบริหารงานของเทศบาล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิทวัส ฤทธิรักษา. (2548). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาผู้บริหารศาล ในศาลยุติธรรม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิบูลย์ เฉยทิม. (2545). **ความพึงพอใจของประชาชนผู้มารับบริการงานสอบสวนที่สถานีตำรวจนครบาลภาษีเจริญ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- พิระพล ศิริไพบูลย์. (2553). **แนวทางการพัฒนาบทบาทอาสาสมัครสาธารณสุขต่องานสาธารณสุขมูลฐานกรณีศึกษาเขตพญาไท**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ไพโรจน์ จิรพรไพศาล. (2552). **แนวทางการพัฒนาองค์การแห่งการเรียนรู้ของสำนักงานวิจัยและพัฒนาการทางทหาร กองทัพอากาศ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ภราวดี หอมแย้ม. (2551). การศึกษาเปรียบเทียบวัฒนธรรมองค์การและผลการปฏิบัติงานขององค์กรอิสระ:กรณีศึกษาสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินและสำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภัตราภา กุลศรีสุวรรณ. (2551). การศึกษากระบวนการและปัญหาการนำนโยบายเศรษฐกิจพอเพียงไปปฏิบัติในโรงเรียนนำร่องเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ภาณุภูมิ ระวีโรจน์. (2546). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อชาวออรเมญ์ ของหัวหน้าสถานีตำรวจในสังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มติมา ต้นประยูร. (2544). ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิภาพการบริหารจัดการด้านการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล: กรณีศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มนัสนันท์ รอดเชื้อจีน. (2548). ความพร้อมในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสมุทรสาคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- มานัด ศรีวงษา. (2549). การศึกษาพฤติกรรมภาวะผู้นำของผู้บังคับการกองบังคับการปราบปรามอาชญากรรมทางเศรษฐกิจและเทคโนโลยีตามการรับรู้ของผู้ใต้บังคับบัญชา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เมธา เอกคำรง. (2551). ความรู้ความเข้าใจของบุคลากรองค์การบริหารส่วนตำบลต่อการจัดทำแผนพัฒนาตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เมธาวิ ฐานกุล. (2551). แนวทางการสร้างความเป็นเลิศ(Best Practice) ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีการบริหารจัดการที่ดี: กรณีศึกษาเทศบาลยะลาและ เทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ยมนา ไพศาลพัฒนสกุล. (2554). ภาวะผู้นำกับการรับรู้การจัดทำข้อตกลงการปฏิบัติงานล่วงหน้าของบุคลากรมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- รจนา เวียงอินทร์. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างกระบวนการบริหารทรัพยากรมนุษย์กับผลลัพธ์การบริหารทรัพยากรมนุษย์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วชรกานต์ นุ่นเกลี้ยง. (2552). ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของข้าราชการในจังหวัดปัตตานี ภายใต้สถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ จังหวัดชายแดนภาคใต้. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรรณรัตน์ ยาทิพย์. (2550). ความเป็นองค์การเอื้อการเรียนรู้ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดปราจีนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วริศรา บุญมา. (2549). ความสำเร็จของกลุ่มอาชีพในโครงการ หนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์: ด้านความเข้มแข็งของชุมชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วรุณรัตน์ ชันดิธีระโหมยิต. (2552). การรับรู้ของข้าราชการตำรวจต่อร่างพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. ... วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วลีรัตน์ ตันทุลเศรษฐ์. (2552). ความสัมพันธ์ของการจัดการความรู้และผลการดำเนินงานองค์กรกรณีศึกษา โรงพยาบาลพนมสารคาม จังหวัดฉะเชิงเทรา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วันดี รักชาติ. (2544). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการมีส่วนร่วมของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดชลบุรีในการพัฒนาชุมชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิษชุดา ชัยบัณฑิตย์. (2547). การออกแบบงานใหม่กับแรงจูงใจในการปฏิบัติงานของพนักงานพินิจในส่วนกลาง กรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิลาวัลย์ พุดติ. (2552). ความคาดหวังของประชาชนต่อการให้บริการของสำนักงานจัดหางานจังหวัดกาญจนบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิลินทร ชูโต. (2549). ภาวะผู้นำเชิงปฏิรูปกับประสิทธิผลการปฏิบัติงานของกลุ่มหัวหน้างานในสถาบันทางจิตเวช. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- วิศรุตฯ ทองแถมแก้ว. (2552). ปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนาตนเองของบุคลากรสายวิชาการกรณีศึกษา
มหาวิทยาลัยทักษิณ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสน-
ศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิชณุ พรหมภานุเสถียร. (2552). ความพร้อมของพนักงานสอบสวนที่มีต่อการนำกระบวนการ
ยุติธรรมเชิงสมานฉันท์มาใช้ในการสอบสวน. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตร
มหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิษุวัต มหิทธิกร. (2550). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำและวัฒนธรรมองค์การของ
สำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วีรชาติ สงวนเกียรติ. (2552). บรรยาการองค์การและลักษณะความเป็นองค์การเอื้อการเรียนรู้ของ
สถานีตำรวจภูธรเมือง จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วุฒิวัฒน์ อนันต์พุฒิเมธ. (2552). คุณภาพการบริหารการจัดการศึกษาของเทศบาลเมืองกำแพงเพชร.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เวชยันต์ ประทุมชาติ. (2545). การศึกษาความพร้อมของข้าราชการทหารเรือเกี่ยวกับการใช้ระบบ
อินเทอร์เน็ตในการปฏิบัติงาน: ศึกษากรณีสถาบันวิชาการทหารเรือชั้นสูง. วิทยานิพนธ์
ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ไวรัชยานันท์ ลาวรรณา. (2551). การศึกษาคุณภาพชีวิตการทำงานของบุคลากรสำนักงาน
คณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ (วช.). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
(รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สรอนงค์ สงสมพันธ์. (2546). รูปแบบภาวะผู้นำกับการประสานงานของนายอำเภอในจังหวัดพัทลุง.
วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศรีศักดิ์ พรหมบุญ. (2545). การประสานงานภายในของข้าราชการตำรวจกองบังคับการอำนวยการ
ตำรวจภูธรภาค 1. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์),
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ศลิษา มหาชน. (2553). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงของผู้บริหารกับการจัดการความรู้ของสำนักงานส่งเสริมการศึกษานอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัย จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศศิธร เดชพรหม. (2554). ความพึงพอใจต่อสภาพสิ่งจูงใจในการทำงานของเจ้าหน้าที่สาธารณสุขเทศบาลนครนนทบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศักดิ์ชัย แปลกฤทธิ์. (2550). การประเมินผลโครงการก่อสร้างบ้านพักอาศัยถาวรตามแผนงานฟื้นฟูพื้นที่ประสบภัยธรณีพิบัติสึนามิด้านสังคมจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- คันสนีย์ อรุณสินประเสริฐ. (2554). การรับรู้ ความพึงพอใจ และความคาดหวังของผู้ปกครองนักเรียนในโรงเรียนของรัฐต่อนโยบายเรียนฟรี 15 ปีของรัฐ : กรณีศึกษาโรงเรียนของรัฐในอำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริธรรม จันทพันธ์. (2544). ความพร้อมในการดำเนินการจัดการศึกษาตามแนวพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติพ.ศ.2542 ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นในรูปแบบเทศบาล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริพร สกุลเจริญพร. (2553). กลยุทธ์การพัฒนาบุคลากรขององค์การบริหารส่วนจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริรัตน์ ปะมะโต. (2548). การศึกษาความพึงพอใจในการทำงานของครูต่อการปฏิบัติงานตามนโยบายประกันคุณภาพการศึกษาของรัฐ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศิริลักษณ์ เจนพานิชย์ชีพ. (2546). การมีส่วนร่วมของเจ้าหน้าที่ในการพัฒนาวัฒนธรรมองค์การ: กรณีศึกษาสำนักคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน (สคช.). วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- ศุภนิดา ตู้ทองคำ. (2544). การศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการจัดสนใจเข้าร่วมโครงการเกษียณอายุราชการก่อนกำหนดของข้าราชการในสังกัดสำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ศุกลินี มนประณีต. (2552). แนวทางการพัฒนาทรัพยากรบุคคลสายปฏิบัติการบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมคิด คำเจริญ. (2552). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะภาวะผู้นำของผู้บริหารกับการมีส่วนร่วมของประชาชนต่อการบริหารงานและการดำเนินงานองค์การบริหารส่วนตำบลสาขลา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมชาย พินคันเงิน. (2551). บรรยากาขององค์การกับความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนกองบังคับการตำรวจภูธรจังหวัดประจวบคีรีขันธ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สมลักษณ์ ล้นสุชีพ. (2545). แรงจูงใจในการเลือกศึกษาต่อวิทยาลัยนานาชาติมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สร้อย สินธุภ. (2548). บทบาทขององค์กรที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยพุทธศักราช 2540. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สายสุดา บุญวิเศษ. (2545). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อแนวโน้มการตัดสินใจเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย: ศึกษากรณีมหาวิทยาลัยมหิดล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ตำรวจ ทวีชัย. (2551). ธรรมชาติในการบริหารทรัพยากรบุคคลของกรมราชทัณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- ตำรวจ พรเจริญกุลกิจ. (2545). ประสิทธิภาพการบริหารงานขององค์การบริหารส่วนตำบลทางด้านโครงสร้างพื้นฐานของจังหวัดนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- สิทธิศักดิ์ ดอกบัว. (2547). ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบภาวะผู้นำสถานการณ์ต่อองค์การที่เอื้อต่อผู้นำและประสิทธิผลขององค์การ: ศึกษาเฉพาะกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลจังหวัดร้อยเอ็ด. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุชานุช พันธนิยะ. (2553). บรรยากาสององค์การที่ส่งผลต่อคุณภาพชีวิตการทำงานของข้าราชการครู. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุภารัตน์ โยธาภิบาล. (2553). วัฒนธรรมองค์การกับผลสัมฤทธิ์การดำเนินงาน อำเภอเมืองนครปฐม. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุธีรุต ชูชื่น. (2549). ปัญหาการนำนโยบายไปปฏิบัติ: กรณีโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์จังหวัดปัตตานี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุธีญา พรหมมาก. (2553). ภาวะผู้นำกับการส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชนในการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวขององค์การบริหารส่วนตำบลเขาชัยสน จังหวัดพัทลุง. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุนิดา แสงวิเชียร. (2551). ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำกับขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานของบุคลากรสถานีตำรวจภูธรเมืองราชบุรี. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุภาพร เสงที. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความต้องการเปลี่ยนแปลงของข้าราชการตำรวจในโรงเรียนนายร้อยตำรวจ. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- สุมาลี แสงสว่าง. (2550). ความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมองค์การกับสมรรถนะหลักของบุคลากรในกรมราชทัณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- แสงเทียน อินทร์พยุง. (2544). ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อบทบาทในการพัฒนาอาชีพของกรมการบริหารส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ในการบริหารงานองค์การบริหารส่วนตำบล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- อชิรวิทย์ ทองจันดี. (2546). **วัฒนธรรมตำรวจและแรงจูงใจในการปฏิบัติงาน: ศึกษาเฉพาะกรณี พนักงานสอบสวน(สบ.1) สังกัดกองบัญชาการตำรวจนครบาล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อดิศร รุ่งสว่าง. (2553). **ประสิทธิภาพการบริการสาธารณะของการรถไฟฟ้าขนส่งมวลชนแห่งประเทศไทย**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อนุสรณ์ วิริยะวงศ์สกุล. (2552). **ความพึงพอใจในงานกับประสิทธิผลขององค์กร : ศึกษาเฉพาะกรณี องค์การบริหารส่วนจังหวัดสมุทรสงคราม**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิชัย ศรีพิณเพระ. (2548). **การนำนโยบายการบังคับใช้กฎหมายห้ามผู้ขับจักรยานในขณะเมาสุราไปปฏิบัติของกองบังคับการตำรวจจราจร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิชาติ หงส์ไพบูลย์. (2545). **ปัจจัยที่มีความสำคัญต่อขวัญในการปฏิบัติงาน ของข้าราชการตำรวจชั้นประทวนในโรงเรียนนายร้อยตำรวจ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อภิษฎา เหล่าวัฒนพงษ์. (2554). **ความต้องการและแนวทางในการจัดสวัสดิการของผู้สูงอายุด้านอาชีพ : โครงการส่งเสริมอาชีพพื้นที่กรุงเทพมหานคร**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อมรรัตน์ เทพพิทักษ์. (2552). **ความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำการเปลี่ยนแปลงกับแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของเจ้าหน้าที่กรมการค้าภายใน กระทรวงพาณิชย์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อมรรัตน์ พูลเกตุ. (2549). **ความผูกพันต่อองค์กรของพยาบาลวิชาชีพ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อมรรัตน์ สองแก้ว. (2551). **การประเมินความสำเร็จของโครงการหนึ่งตำบลหนึ่งผลิตภัณฑ์ : มิติความเข้มแข็งของชุมชน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อรรถัญญา วงศ์ปราชญ์. (2548). **ปัจจัยที่มีผลต่อการยอมรับการแปรรูปรัฐวิสาหกิจของพนักงานการไฟฟ้าส่วนภูมิภาค เขต 2 ภาคกลางจังหวัดชลบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

- อลนกรณ์ คำด้วง. (2551). **องค์กรแห่งความพอเพียง : กรณีศึกษากรรณราชทัณฑ์**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อัญชลิตา สุวรรณะชญ. (2550). **บทบาทของสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภาในการระงับข้อพิพาทด้วยสันติวิธี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อาทิตยา ดวงสุวรรณ. (2551). **การศึกษาเปรียบเทียบคุณภาพชีวิตการทำงานและความผูกพันต่อองค์กรระหว่างข้าราชการกับพนักงานมหาวิทยาลัย:กรณีศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์วิทยาเขตหาดใหญ่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อารีนาฏ ดันติลีปกร. (2552). **วัฒนธรรมการบริหารทรัพยากรบุคคลกับผลการปฏิบัติงานของบุคลากรสำนักงานประกันสังคม สำนักงานใหญ่**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อำพันธ์ ชุ่มโพธิ์. (2544). **ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อการรับรู้บรรยากาศองค์การของข้าราชการตำรวจในโรงเรียนนายร้อยตำรวจ**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อิทธิชัย สีด้า. (2553). **ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายเสริมสร้างสันติสุขในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ไปปฏิบัติ: ศึกษากรณีผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในพื้นที่จังหวัดปัตตานี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- อุเทน ตั้งพิทักษ์เสมอ. (2545). **ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของตำรวจประจำสถานีตำรวจนครบาลในกองบังคับการตำรวจนครบาล**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เอกอนงค์ ศรีสำออง. (2544). **การศึกษาความคิดเห็นของคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดนครปฐม ต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (บริหารรัฐกิจ), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.
- เอี่ยมเดือน แก้วสว่าง. (2546). **การประเมินคุณภาพการให้บริการของโรงพยาบาลรัฐที่ดำเนินงานตามนโยบายหลักประกันสุขภาพถ้วนหน้า:กรณีศึกษาจังหวัดนนทบุรี**. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (รัฐประศาสนศาสตร์), บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล.

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ-นามสกุล

นางสาวจันทร์เพ็ญ ไทยมานิตย์

วัน เดือน ปีเกิด

18 มกราคม พ.ศ. 2528

สถานที่เกิด

จังหวัดสิงห์บุรี ประเทศไทย

วุฒิการศึกษา

มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, พ.ศ. 2546-2550

ศิลปศาสตรบัณฑิต (ศศ.บ.)

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

(เกียรตินิยมอันดับ 2)

มหาวิทยาลัยมหิดล, พ.ศ. 2551-2556

ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ศศ.ม.)

สาขาวิชารัฐประศาสนศาสตร์

ที่อยู่ปัจจุบัน

24/1 หมู่ที่ 8 ต.ไม้ดัด อ.บางระจัน จ.สิงห์บุรี 16130

โทรศัพท์ 036-591579

E-mail : m_ok55@hotmail.com